

Wybe, wat doe je nou?

Tresi Barros

Copyright © 2010:

Tresi Barros

ISBN:

978-90-78402-06-0

Druk- en bindwerk:

Drukkerij Speed Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze hetzij door druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of welke wijze dan ook zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.tresibarroos.nl

Inhoudsopgave

Voorwoord Tresi	7
Voorwoord Isaak	9
Inleiding	15
De ontmoeting	19
De tweede ontmoeting	25
De ontmoeting met mijn schoonouders	29
De eerste afspraak zonder mijn chaperonne	33
De beslissing	37
Kom bij mij	43
Jaloezie	47
Mijn tranen	53
Mijn verjaardag	57
Antwerpen	63
De verloren ketting	69
Bloempot door de ruit van de buurvrouw	73
Oostenrijk	77

Seksuele belevenis	83
Spanje	89
Geen schaamte	97
Mijn tweede verjaardagscadeau	103
De ontgoocheling	109
De mannen	115
Banden lek steken	119
Wurgen en ophangen	121
De ongeboren wens	123
De verjaardag van Wybe's moeder	129
Wybe's wanhoop	133
Mijn donkere kant	141
De bewustwording	145
Het eervolle ontslag	151
De opgelegde keuze van Wybe's ouders	155
De mini-cruise	161
Chantal	167

Hoe verras je je geliefde als hij besloten heeft je te ontkennen	175
De Floddertjes op bezoek bij de buren	181
Doop Sky	187
De invloed van ouders	193
De illusie van samenwonen	201
Met vrienden gaan zeilen	205
Spontane huwelijksaanzoek	207
De erkenning	217
Het einde	235
De toekomst	247
Mijn verleden	253
Bruiloft en definitief einde van mijn boek	255
Wie ben ik?	257
Mijn dankbetuiging	261

Voorwoord Tresi

Lieve lezers en lieve vrienden,

De mensen kennen de wijsheid van mijn gids Isaak. Mijn gids, Isaak, gaf mij steeds weer te kennen dat ook ik meesterschap bezit. Ik dacht: ik? Wie mij kent weet hoe ik ben in mijn werk als medium zijnde. In mijn werk wordt ik opgetild en volkomen overschaduwt als instrument zijnde door Isaak of ga ik in trance.

Ik voel me na mijn werktijd gewoon Tresi, moeder van vier kinderen, en een vrouw met veel ervaring van weten hoe het echte leven eruit ziet. Ik heb de durf en de lef om echt de ervaringen van het leven in het nu aan te gaan.

Gisteren is voor mij net zoals een moment kan zijn, puur gisteren. Ik sta niet stil bij de dag van morgen maar leef puur in het moment van: hoe voel ik me op dit moment? Ik volg mijn impulsen en ik heb durf.

Ik hoop dat de lezers van dit boek puur hetzelfde gaan en willen doen. Leef en overleef je tijd niet, omdat ooit is het puur een terugkijken van ervaringen.

Liefs, Tresi

Voorwoord Isaak

(Op 24 februari 2010 gaf Isaak deze uitleg op dit boek tijdens de middag ‘Isaak onderricht zijn wijsheid’, daarom is besloten deze uitleg toe te voegen als Isaak’s voorwoord in dit boek, zodat u begrijpt waarom ik de ervaringen met Wybe op moest doen en begrijpt u ook de boodschap van dit boek)

Ons instrument heeft de ervaringen in dit boek ervaren voor jullie. Er is geen karma tussen die beide partijen. Er is misschien karma ontstaan in dit leven, maar die twee zielen hebben elkaar opgezocht omdat het zo hoort. Ze hebben elkaar aangedaan wat ze elkaar aan hebben gedaan omdat het zo hoort. Wij hebben het instrument zodanig beïnvloed dat zij precies zou reageren zoals ze reageerde, omdat het zo hoort. Arme jongen. En hij was de juiste persoon om dus deze associaties neer te zetten. Dus zijn verleden waar hij vandaan komt is ons bekend. Zijn behoeftes zijn ons bekend. Betekent een goeie match. De verandering in zijn proces was ons ook bekend. De verandering van ons instrument is ons bekend, maar eerst moet ze hem teruggeven wat hij haar heeft gegeven. Je moet energie terugbrengen waar het thuis hoort, anders moeten we weer in een volgend leven die persoon in haar boek zetten en dan kunnen we weer opnieuw beginnen. Dus die energie hoeft niet zoveel jaren of tijd te duren. Kan ook via een besluit dat het instrument er klaar mee is. Dat ze zelf geen behoefte meer heeft om het hem terug te geven omdat het gevoel er dan klaar mee is. Maar omdat er fysiek geweld is geweest, fysieke destructie is geweest, mentaal en natuurlijk ook gevoelsmatig, is de energie in ons instrument fysiek terechtgekomen, niet geestelijk. Ze geeft hem terug tot ze er klaar mee is en natuurlijk willen we dat ze er gauw klaar mee is, dan kunnen we weer verder met het volgende boek. Het is aardse energie. Het is dus een karma die aards opgebouwd is omdat het komt niet voort uit vorige levens. Het komt uit dit leven, voor jullie.

Twee jaar van geloof, twee jaar van ongeloof, twee jaar van vasthouden, volhouden, voelen, om jullie de les te geven dat op het moment dat iemand zich onmachtig voelt, wil hij graag de macht verkrijgen. Ontneem hem de

macht door hem zich onmachtig te laten voelen. De andere partij kan tot vluchtgedrag overgaan of tot doorzetten. Op het moment dat je tot doorzetten overgaat ga je erkennen in je onmacht en dan ga je zorgen dat je die onmacht voelt en niet machtig wil worden op een destructieve manier naar de medemens toe. Jij, als vrouw zijnde - of desnoods als man zijnde - als je een energie tegenkomt die jou wil beïnvloeden, puur door jaloezie of puur door hebzuchtigheid of puur door een karaktertrek, zorg dat je die karaktertrek vernietigt door hem niet de macht te geven maar juist de onmacht te laten voelen. Hoe doet men dat? Lees het boek.

Het boek vertelt een verhaal. Een verhaal over hoe twee mensen elkaar ontmoeten en hoe twee mensen elkaar hebben bemind en volkomen over zijn gegaan tot die twee en al die angsten daaromheen zijn ontstaan daardoor. Al die problemen zijn ontstaan daardoor. Doordat er liefde was of is, zoals je het wil benoemen, en die liefde gaf een heel onmachtig gevoel bij degene die destructief was. Ons instrument gaf hem nog meer onmacht en hij werd steeds meer destructiever, tot ons instrument hem eigenlijk een spiegel voor ging houden en hem dus letterlijk liet voelen dat ze niet meer bang is voor deze destructiviteit. Dat betekent dat hij de keuze heeft om over te gaan tot volledig geweld en daar de consequenties van aanvaard of stopt en zich onmachtig laat voelen en erin gaat zitten en zichzelf erin gaat begrijpen waarom.

De meeste kinderen kiezen om dus niet in deze situatie te blijven hangen en vluchten ondanks dat de liefde goed is. De liefde is goed alleen de omstandigheden werden met de tijd slechter. Dus de liefde overwint de omstandigheden, behalve als men vlucht en bang is om de liefde met al de consequenties van dien te blijven vasthouden en te blijven voeden. Ons instrument liet hem niet los in de liefde. Daarom kon hij haar niet loslaten in de liefde. Dus hij werd vastgehouden in de liefde door de liefde die ons instrument hem gaf tijdens de goede momenten. Dus hij kon kiezen wat telt: het vluchtgedrag die hij vaak vertoond heeft en het verlangen te onderdrukken of het verlangen te volgen en te stoppen met vluchten in elke onmachtige situatie van dien.

Dus het boek dat geschreven is door ons instrument, met toestemming van ons, is geschreven om te laten zien aan de broeders die zich in dezelfde situatie bevinden en verkeren, om dat stukje te doorbreken, maar let op de liefde. Is de liefde goed en de omstandigheden verkeerd, zorg dat de liefde de omstandigheden overwint.

Nog een klein ding. Ons instrument moet de woorden handhaven van oordeel niet vooraf maar achteraf. Ons instrument heeft een grote lading associaties van oordelen. Ze oordeelde negatief naar de energie van haar eigen moeder. Boosheid heeft ze daar lang in gevoeld omdat de moeder in de situatie zichzelf neer heeft gezet en het heeft geaccepteerd en het niet heeft veranderd. Daardoor heeft ons instrument toentertijd het vluchtgedrag aangenomen en zichzelf gekeerd tegen de energie van de vader, maar allebei waren schuldig aan het spel. Ook daar heeft ze haar lering uit gehaald. De liefde tussen de vader en moeder is er nog steeds maar de moeder ging zichzelf onderdanig neerzetten. Zet je jezelf onderdanig neer, dan heeft iemand de macht. Had de moeder toentertijd hetzelfde gedaan als ons instrument, had ze gevochten, teruggeven en hem laten voelen hoe het is, dan had de heer - dus de vader - toentertijd kunnen kiezen om te vluchten en de relatie te beëindigen of te veranderen. Tot aan de dag van vandaag is de verandering nog niet toegetreden.

Dus de energie heeft ons instrument af kunnen maken omdat ze wel heeft gevochten voor behoud. Voor positief behoud en geen negatief behoud. Stel dat hij anders had gekozen. Stel dat hij over was gegaan tot vluchten, wat hij vaak heeft gedaan en toch keer op keer is hij teruggekomen door de behoud van de liefde, maar stel dat hij over was gegaan tot volkomen vernietiging wat we natuurlijk hadden voorkomen, dan had hij daar zijn stukje karma voor moeten dragen. We kunnen gelukkig doorkijken tot hoe ver iemand in staat is. De karakter van die persoon is zodanig dat hij overgaat tot verbale geweld en over ging tot fysieke geweld, maar niet over is gegaan tot vernietiging van zijn eigen bestaan indien hij het wel zo liet doorschemeren. Puur voor de macht en iemand angst in willen boezemen en angst is ook kracht. Als je iemand verlamt in angst voel je jezelf krachtig op het moment

dat je dus macht wil hebben. Wees nooit bang om tot confrontatie over te gaan en vecht voor zelfbehoud en voel wat je hart je ingeeft.

(Tevens gaf Isaak op 14 juni 2010 deze uitleg op dit boek tijdens de avond “Psychologie”, daarom is besloten om ook deze uitleg toe te voegen als Isaak’s voorwoord in dit boek)

Isaak: Wij krijgen ontzettend veel mensen in onze praktijk en wij zijn zoals jullie weten tweevoudig. Ons instrument, een spring in het veld, een tikje asociaal zichzelf in momenten van momenten. Dus welk moment tref je aan? Dat is een verrassing. Mijn krachten, zolang mijn naam Isaak is, blijven hetzelfde. Mijn wijsheid heb ik in eeuwen tijd vergaard dus mijn kennis bezit ik diep. Mijn kennis breng ik naar degene die jullie kennen als instrument. Dat staat los van elkaar. Dus kom je ons instrument tegen in een soort vakantieoord dan wil ik mij daarbuiten houden.

Er wordt gelachen om Isaak.

Isaak: Onschuld bezit ik. Mijn handen staan werkelijk onschuldig vol overgave. Wat jullie zien is niet wat ik ben. Wat jullie zien is het gene wat ik ben tijdens mijn werkzaamheden zoals jullie dat nu tot jullie nemen. Dat is Isaak. Het verschil kunnen jullie trekken door de wijsheid die men brengt. Zolang ons instrument mijn naam niet noemt, is het haar kennis. Ook zij heeft een evolutieproces gehad van jaren: psychologisch gezien, mentaal gezien, fysiek gezien, zodat er genoeg kennis in haar onderbewustzijn heerst die bewust wordt op het moment dat ze bewustwording krijgt en zich uit. En dat hoort in de wereld van de naam instrument, maar haar naam mogen we nu niet benoemen. In de wereld die wij hebben samen dat zijn wij. Dus stel dat jij in de praktijk komt, tref je ons aan. Stel dat je privé met ons instrument omgaat tref je haar aan. Raak niet in de war. Stel dat zij in het proces zit van associaties opdoen is dat proces natuurlijk nodig om weer kennis op te doen om te kunnen associëren en te werken. Laat het proces dan zichzelf voltooien en weet wie ik ben en dat kan je alleen maar weten door ons te onderzoeken en door ons te benaderen en natuurlijk het gene wat jullie op schrift tot jullie kunnen nemen. Waarom spreken we dit? Omdat

vele mensen kunnen psychologisch het niet klaarspelen in hun hoofden van hoe kan een instrument, een instrument zijn met een meester in die gradatie van meesterschap – dank je wel – en zelf een normaal mens zijn met heel veel, in jullie ogen, misschien minder pluspunten en meer minpunten in jullie oog. Dat komt omdat jullie oog kijkt met een kader van anders zijn dan jullie. Ons oog is een kader van het is nodig dat ons instrument de ervaringen opdoet die ze opdoet om dus jullie te kunnen begrijpen. Omdat menselijk gezien wordt zij geprikkeld door jullie. Geestelijk gezien kunnen we die prikkeling weer activeren en dan kunnen wij spreken. Moeilijk hè?

Ja.

Isaak: Dus de psychische zin van ons instrument moet sterk zijn om al die levenservaringen op te doen. Menselijk gezien kan het zijn dat ze minder sterk is dan psychisch. Dat betekent haar menselijkheid, de fysieke menselijke behoeftes, de pijnen die menselijk zijn en de angsten die menselijk zijn kunnen minder sterk zijn dan het psychische. Maar omdat wij het psychische zodanig sterk hebben gebouwd vanaf nature of van geboorte kan ze al deze associaties en ook al deze pijnen dragen. Dus als jullie ooit een boek tot jullie gaan nemen dat in maak is en hopelijk gauw tot uitkomst komt voor jullie, kijk niet op van wat jullie lezen. Omdat wat jullie lezen in dat boek is een boek dat ons instrument voor jullie heeft beleefd. Wij hebben alleen maar gezorgd voor de goeie acteurs. Dus de heer die Wybe heet is een heel goeie leermeester of acteur omdat jullie leven allemaal in een soort sprookjesfilm die jullie zelf eigenlijk neerzetten. Dus jullie hebben rollen. Een acteur is iemand die een rol aanneemt waar of niet? Hij heeft die rol genomen die wij aan ons instrument hebben gegeven om dus die ervaringen mee te kunnen maken samen. Menselijk dacht men eerst, maar het heeft een psychische ondergrond van kennis. Dat jullie kennis horen te krijgen dat er absoluut een normaliteit is om verliefd te worden op een verkeerde. Desnoods noemen jullie dat verkeerd maar het is niet verkeerd. Maar als je het boek leest dan zal je vaak denken van ooh. Weet de ervaringen van impulsiviteit, en van alleen maar meemaken wat het hart nodig heeft in behoeftes, volkomen door te maken. Dus alle expressiviteit en al die ervaringen volkomen tot beleving te laten komen. Ze heeft daardoor kennis

verkregen: te voelen wat wel goed is en wat niet goed is, hoe het voelt in pijn, hoe het niet voelt in pijn, is het wel nodig om dat mee te nemen naar de toekomst of kunnen we dat doorbreken? Dus dat noemen we lessen. Dus je gaat door ervaringen op ervaringen en lessen op ervaringen. Doordat je dat eigenlijk hebt ervaren weet je welke les je eruit haalt. En nou in dit verband heeft het er mee te maken dat zij zich laat zien als mens maar ook, als je doorleest door de woorden heen, zij zich laat zien als meester. Volkomen als meester zelf heeft zij het boek aan jullie verteld. Mijn meesterschap heb ik niet erin gegooid. Ik heb toegestaan en toegekeken en ik heb juist toegelaten. Ik heb juist gemotiveerd om door te zetten puur omdat het eigenlijk tot een bepaald einde moest komen. Oordeel nooit vooraf maar achteraf.

Dus lieve mensen, elk van jullie die nu deze woorden horen of lezen in schrift, kijk naar je relatie. Als de liefde goed is, of het nou je vader, je moeder, je vriend of wie dan ook is maar de omstandigheden zijn slecht, kijk naar je behoeftes. Heb je behoefte om daarvoor te vechten dan moeten er twee voor zijn of drie, vier, vijf, degene die hierin bemoeid zijn geraakt. Is de liefde goed maar de omstandigheden zijn niet goed, maak de omstandigheden goed maar je hoort het zelf te doen en dan kan je tot een goed einde te komen. Ga je door dieptepunten heen, voel dan hoe het jou raakt. Raakt het je zodanig diep dat je overgaat tot volkomen vernietiging van jezelf, alleen maar schreeuwend in pijn achterblijvend ga dan vechten voor. Ga niet teveel in je hoofd en zeg: "het is maar aan mij gegeven, ik kan er niets aan doen". Nee, maak de omstandigheden goed maar altijd aanvoelen: vechten we allebei of ben ik de enige die hier vecht om de omstandigheden goed te maken. Ben je de enige die vecht dan komt het nooit goed omdat jullie zijn met twee.

Liefs, Isaak

Inleiding

Wie ben ik? Deze vraag mag ieder van jullie zichzelf stellen. Ik weet wie ik ben. De zoektocht naar wie ik ben, heb ik voltooid op mijn huidige leeftijd, mijn 38ste levensjaar. Ik bezit geen persoonlijkheid. Ik bezit een aangemeten persoonlijkheid, zoals ieder van jullie een aangemeten persoonlijkheid bezit.

Jullie zijn opgevoed door jullie ouders, door jullie zelf en door de maatschappij. De maatschappij brengt ook weer een stukje opvoeding met zich mee. Wees kieskeurig met het aannemen van de normen en waarden van andere mensen. Blijf bij jezelf. Luister naar je hart. Luister naar je behoeftes. De wereld die ik bezit, is de wereld die mijn creatie is. Ik, Tresi Barros, neem volkomen de verantwoordelijkheid voor mijn wereld. De daden die ik verricht, zijn mijn daden. Ook daar neem ik de verantwoordelijkheid voor.

Ieder mens bezit drie soorten krachten zegt mijn gids Isaak. De drie krachten die ieder bezit zijn: gedachten, woorden en daden. Wat je denkt, wat je zegt en wat je doet. Let op je daden zou ik zeggen. Je daden zijn de sterkste krachten die je bezit in jezelf. Wat je uitstraalt, trek je naar je toe. Ook dat is weer een gezegde. Ik geloof dat wat ik uitstraal, ik ook naar me toe trek. Ik trok Wybe naar me toe.

Het verhaal dat jullie gaan lezen met de titel ‘Wybe, wat doe je nou?’, is mijn persoonlijke verhaal. Het is mijn eigen boek. Ik heb dit boek geschreven voor jullie. In dit boek ga ik volkomen bloot en laat ik jullie mijn kwetsbaarheid zien. Ik ben een sterke vrouw. Ik verblijd vele harten, elke dag weer. Ik bezit de gave van God. De gave die men mediumschap noemt. Ik ben helderziend, -horend, -voelend, -ruikend, -proevend, -wetend, ik praat met overledenen en kan ik volledig in trance gaan. Op het moment dat ik in trance ga, word ik overschaduwd door mijn gids Isaak. Met zijn positieve energie helpt hij de mens om tot bewustwording te komen. Hij leert de mensen om zichzelf te zijn, zoals ze werkelijk zijn, in eerlijkheid en oprechtheid naar hun eigen behoeftes toe. Isaak troost mensen. Hij troost

ook mij in tijd van nood. Maar het merendeel van de tijd wil ik het zelf ervaren. Ik ben niet bang om ervaringen op te doen.

Op mijn 16de heb ik me losgemaakt van mijn ouders. Ik ben een huwelijk ingestapt met mijn eerste liefde. In dat huwelijk heb ik twee kinderen gebaar. Ik was 20 jaar oud toen ik de moed en kracht uit mezelf haalde en mijn opgelegde angsten overwon. De angst om alleen te staan met twee kleine kinderen heb ik overwonnen. Ik heb mijn man verlaten en heb mijn leven in eigen hand genomen, met alle consequenties van dien. Ik zat financieel aan de grond. Ik had last van depressies en fobieën. Ik voelde me eenzaam omdat ik geen familie en geen vrienden had in mijn leven. Ik was alleen met mijn twee kinderen Johnny en Jeffrey. Ik voelde me een slechte moeder. De gedachten dat ik niet in staat was om mijn kinderen op te voeden hebben me vaker parten gespeeld. De gedachte dat ik ze zou verliezen speelde vaak door mijn gedachten. Er waren ook momenten dat ik absoluut geen moeder wilde zijn. Dan wilde ik gewoon een twintigjarige zijn die vol in het leven stond. Dan wilde ik uitgaan, verliefd worden en geen luiers verschonen.

Ik hield vol. Nooit heb ik mijn kinderen afgestaan. Nooit heb ik financieel iets aangenomen van een ex. Ik heb mijn schulden zelf opgelost. Doordat ik tijdens dit huwelijk niet buitenshuis werkte, was ik afhankelijk van mijn ex. Ik nam het huishouden tot me en de opvoeding van de kinderen. Ik had geen vrienden toen omdat ik volledig op mijn ex en mijn kinderen gericht was. Toch heb ik de stap genomen en ben ik uit dit huwelijk gestapt.

Ik wilde geen gehoor geven aan mijn intuïtie. Toch stapte ik ondanks mijn weten een nieuw huwelijk in. Deze relatie eindigde na tien maanden in een drama.

Mijn intuïtie vertelde me ook dat de man waarmee ik hierna een relatie kreeg het niet was voor mij. Hij was op zijn 34ste nog maagd. Op onze eerste date gaf hij aan dat hij een stamhouder wilde. Ook hier gaf ik gehoor aan. Zijn stamhouder werd geboren, mijn derde kind, mijn zoon Jerony. Ook hem heb ik alleen opgevoed. Ook Jerony werd verlaten door zijn vader, net als mijn

twee oudsten. De woorden: als ik jou niet kan krijgen, wil ik de kinderen ook niet, blijven altijd in mijn geheugen gegrift staan. Ook aan deze relatie kwam een einde.

Mijn intuïtie vertelde me ook dat ik mijn angsten moest overwinnen. Ondanks dat ik deze jongen, Sergio genaamd, pas vijf dagen kende en hij twaalf jaar jonger was dan ik, moest ik mijn kaders doorbreken en hem naar Nederland laten komen. Uit deze relatie kwam mijn vierde kind ter wereld, mijn dochter Angel. Acht jaar ben ik met haar vader geweest. Acht jaar samen waren ons gegund, totdat ik anders koos. Mijn intuïtie vertelde me ook hier weer: als hij het huis uitloopt keert hij zijn dochter de rug toe. Ook dit keer kreeg ik weer gelijk. Hij is terug naar zijn land van herkomst. Ik voltooi mijn plichten om mijn vier kinderen een goed leven te geven. Een goed leven zonder dat ik hen beperk in hun eigen evolutie. Ik ben alleen een toeschouwer van hun groei. Ik geef hen de mogelijkheden die zij nodig hebben om tot hun eigen evolutieproces te komen, met de hulp en steun van deze moeder.

Vijf boeken heeft mijn gids Isaak samen met mij al op zijn naam staan.

De titels zijn:

‘Bekijk het, voel het en laat het los’

‘Mijn naam is Isaak’

‘Wie is Tresi?’

‘Masterclass’

‘De woorden van Isaak’

Ook hebben we twee luisterboeken op onze naam staan. Er is een luisterboek beschikbaar van het boek ‘Bekijk het, voel het en laat het los’ en ‘Mijn naam is Isaak’. Daarnaast is er ook nog een dubbele meditatie cd te verkrijgen.

Er is genoeg materiaal en er zijn genoeg bewijzen gekomen. Dus weet, deze vrouw die zich volkomen bloot geeft aan jullie, is niet van gisteren. Ze is een sterke persoonlijkheid. Ondanks haar pracht, heeft ze gekozen voor deze heer die Wybe heet. Ze heeft gekozen om deze lessen door te maken voor

jullie en voor de ervaringen van associaties die ze op moet doen voor haar mediumschap. Het is en blijft mijn vrije wil om te leren of niet te leren. Ik zou geen instrument zijn als ik zou kiezen voor het laatste. Eerlijkheid en oprechtheid zegt Isaak steeds weer. Wees eerlijk en oprecht naar je eigen behoeftes toe. Eerlijker en oprechter dan dit boek kan ik niet zijn. Ik dank jullie voor het lezen van dit boek. Het is geen spiritueel boek, maar toch past het in het kader van spiritualiteit. Dit boek komt voort uit mijn eigen spiritualiteit, uit mijn bewustzijn van weten. Ik weet wie ik ben.

Liefs, Tresi

De ontmoeting

Mijn gedachten gaan terug in de tijd. De toekomst is nog een verrassing voor mij en ook voor ons. Ik heb zoveel meegemaakt en vaak, te vaak, met de titel: “Wybe, wat doe je nou?”.

Het was zaterdag 2 februari 2008. Chantal en ik waren op weg terug naar huis vanuit Groningen van een paar dagen werken in het land. Ik woonde nog steeds samen met mijn toenmalige partner Sergio. De scheiding had ik vier maanden eerder ingediend. Hopelijk zat hij thuis op me te wachten. Acht jaar lief en leed geef je niet zo snel op.

Bij Drachten gingen we de snelweg af en gingen we op zoek naar een restaurant. Na even te hebben gezocht vonden we een Mexicaans restaurant. We hadden inmiddels de wijn al besteld. Heerlijk is dat, een lekker glas wijn na een werkdag. We bestelden ons eten en waren zeer teleurgesteld om wat we kregen. Chantal en ik keken elkaar aan en Chantal zei: “Zullen we weggaan?” Ik knikte ja. Chantal rukte vervolgens een haar uit haar hoofd en legde de haar zo op haar eten. Ik trok me gauw terug op de wc. Bij de deur van de wc keek ik toe hoe Chantal met kracht in haar stem het personeel overtuigde dat zij het absoluut niet kon tolereren en accepteren dat er een haar in ons eten lag. Helaas was degene die Chantal aansprak ook niet van gisteren, omdat ze doodleuk zei: “Mevrouw zou het uw eigen haar niet zijn?” Chantal nog bozer en teleurgesteld zei met ophef in haar stem: “Bent u nu aan het insinueren dat ik mijn eigen haar in het eten heb gegoooid?” De vrouw zei: “Kijk er werkt hier alleen maar personeel met een donkere haarkleur”. Afijn, we konden vertrekken en betaalden onze wijn. Chantal en ik besloten om dan maar een andere tent op te zoeken.

Blij gestemd gingen we op zoek naar onze volgende bestemming. Eindelijk gesetteld en wel bestelden we onze maaltijd. Natuurlijk kan er nooit eens iets normaal in mijn bestaan gebeuren. Op het moment dat ik terugkwam van het toiletbezoek, stond ik stokstijf vastgenageld aan de grond en vroeg ik me

af waar Chantal en de tafel waar we net aan hadden gezeten was gebleven? Werkelijk waar, ik dacht bij mezelf, dit klopt niet. Hier heb ik toch echt gezeten met Chantal. Opeens hoor ik een lachende stem aan mijn rugzijde. Ik keek om en ja hoor daar zat Chantal. Ze zat lachend aan tafel bij twee kerels. Ik dacht bij mezelf, ja hoor wat een lol. Ik besloot om er maar bij te gaan zitten. Chantal zittend aan de zijde van de ene heer en ik aan de zijde van de andere heer, begon ons volgende avontuur. Ik kan jullie bij deze prijsgeven, dat Chantal graag de draak met je steekt. Plagend zat ze de heer, die getrouwd was, uit te dagen. De heer aan mijn zijde had blijkbaar emotionele stress doordat zijn relatie pas geleden was verbroken. Hij bracht steeds weer een bezoek aan de herentoiletten. Degene die Tresi kent, weet dat ze er gauw achteraan gaat om te zien of ze je ergens mee kan helpen. Hoe dichterbij ik kwam, hoe meer ik hem hoorde spugen in de wc. Dit werd hem dus ook niet en Chantal en ik besloten om ook hier maar weer weg te gaan. In de auto werd ik onwel omdat mijn energie was leeggezogen waardoor ik opeens een aanval van leegte kreeg.

Ik leg jullie even uit wat dat betekent. Elke keer weer als teveel negativiteit mij emotioneel raakte, in welke situatie dan ook, had ik in die tijd nog last van aanvallen van leegte. Waar ik ook lag, hoorde ik de wereld om me heen maar ik kon op dat moment mijn lichaam niet tot beweging krijgen. Mijn naasten, mijn geliefden, die hiervan op de hoogte zijn, geven op dat moment positieve energie en dan kom ik weer tot bewustzijn en kom ik weer in beweging. Onze Chantal had ook even in het glaasje gekeken en pakte meteen automatisch haar flesje Spa rood en bracht zichzelf op dat moment in de emotie van blijdschap om mij weer uit deze toestand te halen. Dat lukte gelukkig.

Nauwelijks mijn ogen open vroeg Chantal me: “Gaan we een B52 drinken?” Dus wij op zoek naar een B52. Waar, we hadden geen idee, maar we kwamen, zoals toeval geen toeval is weer op de juiste plek terecht. Binnenin de tent was het natuurlijk niet helder verlicht. Ik kan jullie vertellen, blind zoals ze is in de nacht, kun je haar beter in het zicht houden. Toen ik terug kwam van de dansvloer hoorde ik haar zeggen: “Ik ben wat kwijt uit mijn tas”. Ze bedoelde natuurlijk mijn tas. Ik keek een paar centimeter voor de

neus van Chantal en wat lag daar? Mijn portemonnee. In mijn portemonnee zat de opbrengst van al die dagen dat we in het land waren geweest. De heer naast haar had mijn portemonnee van de grond opgeraapt en had die voor de neus van Chantal neergelegd, maar ja dat zag ze natuurlijk niet. Chantal leerde snel en vlug greep ze mijn rugzak tegen haar borst en zei: “Deze tas laat ik niet meer los”.

Ik vermaakte me kostelijk en zij plaagde de mensen waar ze maar kon. Terugkomend van de dansvloer ging ik naast Chantal zitten en keek tegenover de bar en zag daar een heer zitten. Deze heer keek me aan met ogen die je niet graag ontmoet in een donkere steeg. Ik zei tegen Chantal: “Kijk, een engerd tegenover ons”. Verspilde moeite natuurlijk want dat zag Chantal natuurlijk niet. Opeens kwam deze heer naar me toe en plofte zo op de kruk naast me. Wijdbeens zat hij daar en keek me aan alsof ik tegen een roofdier aan zat te kijken. Hij stak zijn ene vinger vanaf zijn duim in de mond en bleef me zo dringend aankijken. Vervolgens likte hij zijn andere vingers af en zo bleef hij me de hele tijd dringend in mijn ogen aankijken. Het was walgelijk om te aanschouwen. Ik zei: “eh ... ben jij homo, wat doe je nou?” En dat was de eerste ‘wat doe je nou’ die ik toen uitsprak.

Meteen draaide ik mijn rug om en stapte van de kruk af. Ik vermaakte mezelf met de muziek en de aandacht die ik de hele avond kreeg. Vele mannelijke prooien hadden vanavond deze tent uitgezocht met de beruchte naam ‘De laatste hoop’. Ik dans graag op muziek en Wybe, zo blijkt deze heer te heten, doet graag hetzelfde. We dansten en opeens uit het niets pakte hij mijn rechterhand en legde deze op zijn penis. Zijn penis zei blijkbaar al genoeg, de stijfheid van zijn penis voelende. Opnieuw zei ik eh..... wat doe je nou? Ik liep weg en liet hem daar achter. Ik weet niet wie of wat mij beïnvloed heeft maar toch werd ik gezogen om het laatste afscheidnummer van die nacht met deze heer af te sluiten. We dansten samen de sterren van de hemel. Ik sprong van het podium in zijn armen. Aan het einde van het lied namen we vermoeid en bezweet plaats op het podium. Toen zag ik pas dat hij niet een volmaakte schoonheid was die binnen mijn kaders paste. Toch pakte ik zijn T-shirt, die hij net had uitgetrokken en depte daarmee zijn gezicht af. Ik keek hem doordringend in zijn ogen aan en voelde me net als in de historie van

‘Miss Saigon’. Zo voelde dat even op dat moment. Ik liet die gedachte los, niet wetende dat deze heer ook in het leger diende. Wybe was zijn naam. Hij vroeg me duidelijk op de man af: “Ik krijg zeker niet je telefoonnummer?” Ik sprak niet tegen hem, maar schudde nee. Hij zei: “Het maakt me niet uit met wie je zal dansen als je maar de mijne zal zijn”. Dat raakte me natuurlijk zoals dat een ieder zou raken. Toch trok ik me uit deze energie en zocht Chantal op. Ik zei nog: “Hier Wybe, heb je de laatste muntjes”. Ik zei: “We gaan weg, we komen hier toch nooit meer terug dus hou de muntjes maar”. Chantal keek hem onvriendelijk aan met een blik van: ben je nog niet weg. Haar ogen spraken natuurlijk boekdelen. Ze pakte me ruw bij mijn hand en zei: “Kom we gaan naar huis”.

We liepen weg en opeens keek ik om en zag Wybe staan. We keken elkaar in de ogen en hij rende zo op me af en pakte mijn hand. Zo liepen we stilzwijgend door. Ik was verbaasd dat Chantal nog steeds niets zei. De verbazing was gauw over toen we de volgende lantaarnpaal passeerde. Meteen begon Chantal te gillen: “Laat haar hand los”. Ik zei: “Chantal doe eens rustig, hij brengt ons tot de auto”. Bij de auto aangekomen stapte ze demonstratief in de auto en gooide de deur wat harder dicht dan normaal. Wybe stond bij het raam en ik deed het raampje van de auto open. Hij vroeg: “Mag ik een moment met je?”. Ik deed het raam weer dicht en keek Chantal aan en ik zei tegen haar: “Chantal hier blijven, ik ga even met hem om de hoek praten”. Voor ik het wist was Chantal al uit de auto gestapt en ze was niet meer tot bedaren te brengen. Wybe probeerde haar te overtuigen en zei: “Ik ben ambtenaar”. Hij gaf haar zijn portemonnee in bewaring. Chantal gooide zijn portemonnee meteen op de grond en weigerde er ook maar een seconde over na te denken dat ook ik misschien behoefte had om even met hem te praten.

Er ontstond een woordenwisseling. De woordenwisseling was meer afkomstig van Chantal dan van Wybe. Opeens begon ze hem op zijn borstkast te slaan. Ze kreeg meteen een duw terug van Wybe. Chantal zei: “Blijf uit haar buurt”. Het was vreselijk om dit te aanschouwen. Ik besloot daarom ook om meteen weg te rijden. Ik reed weg op zoek naar een veilige omgeving waar we in de auto konden slapen want ja we hadden genoeg

drank op en ook de vermoeidheid speelde een rol. Ik stopte en keek in mijn linkerspiegel naar achteren en zag Wybe rennend achter ons aan komen. Ik stopte en stapte uit de auto. Chantal kwam meteen achter me aan. Wybe gooide mijn verloren tas tegen de borstkas van Chantal aan en zei: “Vertrouw je me nou?”. Chantal was net daarvoor blijkbaar weer mijn tas verloren. Ik zei: “Oh Chantal, de tweede keer al vanavond”. Er zat zoveel geld in. Ik zei tegen Wybe: “Kom in de auto zitten”. Dit was natuurlijk weer tegen het zere been van onze Chantal. Ik gaf haar een lichte duw op haar hoofd en overdreven deed ze net of ze bijna buiten bewustzijn raakte. Ze begon te huilen en pakte demonstratief haar mobiel en ging over tot het beantwoorden van haar e-mails. Ik sprak met de heer en eigenlijk was toen de eerste kus al gewisseld. Ik draaide me om en gaf Wybe een simpele kus op zijn mond en we spraken wat. Ik weet niet hoe maar op de één of andere manier raakte hij me met de opmerkingen die hij gaf. Hij raakte meteen de gevoelige snaar en vroeg me: “Hebben ze je ooit verkracht?” Ik zei hem dat dit inderdaad het geval was.

Opeens zei Wybe tegen me: “Rij maar die kant op”. Hij besloot om daar ter plekke in een hotel twee kamers te boeken. Één kamer voor Chantal en mij en één kamer voor zichzelf. De toewijding van Chantal was ver te zoeken. Als een klein drammerig kind zat ze met haar armen over elkaar gekruist. Met haar hoofd in de lucht keek ze een andere kant op en was ze totaal niet gediend van dit gebaar. Het was zo apart om in de ochtend naar buiten te kijken en te zien dat de dag alweer was begonnen. Ik staarde uit het raam, keek om en zei: “Wybe hoe is het om marinier te zijn?” Opeens liet hij zich vallen op zijn buik en kroop als een soldaat over de grond. Hij deed alsof hij zogenaamd een geweer in zijn armen had en hij zei: “Kijk daar is de vijand”. Ik deed precies hetzelfde en ging naast hem liggen. Ik zei: “Ik zie hem ook, ik zie de vijand ook”. De blik van Chantal zei genoeg. Haar blik zei: het is slaaptijd. Natuurlijk verliet hij uiteindelijk de kamer.

Drie tellen later werd er op de deur geklopt. Chantal zei: “Oh nee, doe niet open”. Ik hoorde de stem van Wybe zeggen: “Ik ben het boek vergeten”. Het boek, ‘Bekijk het, voel het en laat het los’, had hij eerder die nacht uit de auto gepakt omdat hij deze aan zijn moeder cadeau wilde geven. Ik deed de

deur open en verdween meteen in de kamer daarnaast. Nog geen twee tellen in zijn armen gelegen, stond moeder overste alweer voor de deur. Ze klopte tegen de deur en gilte: “Kom eruit”. Natuurlijk had ik geen keuze. Stevig met mijn hand in haar hand zei ze: “Je verlaat deze kamer niet als ik slaap”. Ze had nog net geen handboeien bij zich. Zo vielen we hand in hand in slaap.

De uren gingen snel voorbij. Het waren uiteindelijk maar vier uurtjes. Er werd weer op de deur geklopt. Chantal zei nog heel bijdehand: “Doe net of we er niet zijn”. De stem riep: “De kamer staat op mijn naam, anders kost het een dag verlenging”. Vermoeid en wel kleden we ons aan en pakten we onze spullen.

Zittend tegen de deuropening, zijn rug tegen de mijne, poetste ik mijn tanden. We zetten hem op zijn aangewezen plek af en namen afscheid. Hij stapte uit de auto en ik zag hem lopen. Ik kon mezelf niet weerhouden om op hem af te rennen. Ik reed nog even over de stoep, gooide de autodeur open en rende zo op hem af. Ik gaf hem een warme omhelzing. Erg lang duurde dit moment niet omdat die bekende stem weer zei: “Nu de auto in”.

We verlieten deze plek en reden naar de volgende plek toe om nog even tot rust te komen voordat we weer huiswaarts zouden keren. Liggend in de auto bedacht ik me dat ik vergeten was om hem mijn telefoonnummer te geven. Ik keek omhoog en opeens zag ik zijn silhouet voor het raam. Hij keek me aan en ik zei: “Hé ik dacht net, ik heb je telefoonnummer niet”. Op een klein papiertje schreef hij zijn telefoonnummer op en overhandigde me zijn telefoonnummer. Ik moest hem bellen zei hij en dat deed ik ook. Dit was het begin van een relatie die tot op heden ook voor mij een grote vraagteken is van: ‘Wybe, wat doe je nou?’.

De tweede ontmoeting

Mijn gevoelens werden steeds sterker om alleen maar even Wybe's stem te horen of om alleen maar even met hem te kunnen praten. Ik wilde zo graag zijn mooie rauwe stem aan mijn oor horen. Ik verlangde er zo naar om hem weer te ontmoeten. Ik kon mezelf er niet meer van weerhouden. Ik moest en zou hem ontmoeten. De verleiding kon ik niet weerstaan. Helaas, was degene die ik mijn beschermer noem, natuurlijk niet bereid om me daarin tegemoet te komen. Ze bleef maar volhouden en zei: "Tresi, beheers jezelf, doe normaal, deze gek is niet degene die jouw toekomst is". Maar ja gevoel en verstand zijn twee en ik liet me verleiden, zoals ik altijd doe, door mijn gevoel te volgen.

Tijdens onze telefoongesprekken spraken we over van alles en nog wat. Ik had alleen een groot geheim en dat geheim was dat ik nog niet vrij was. Hoe kon ik hem vertellen dat ik nog steeds een partner had die elke dag weer mijn leven invulling probeerde te geven, zo goed en zo kwaad als hij kon. Ik wist dat hij niet de geschikte man was, maar hoe moet je de zekere weg omgooien voor een onzekere weg? Sergio was mijn zekere weg. Acht jaar lang deelde ik lief en leed met deze man. Hij was er vanaf het begin van mijn mediumschap. Hij ondersteunde mij en mijn drie kinderen, die niet eens van hem waren, en onze dochter die geboren is uit liefde. Hij was mijn steun en toeverlaat fysiek, maar helaas niet mentaal.

In Wybe vond ik de mentale steun. We spraken uren en uren. Ik kon niet wachten tot ik weer thuis was om mijn telefoon weer op te pakken en weer verder te gaan met hem aan mijn oor om zo in slaap te vallen. Ik voelde me weer vrouw. Ik vertoonde puberaal gedrag en wilde alleen maar één ding, deze heer die Wybe heette beter leren kennen.

Natuurlijk kwamen de schuldgevoelens meteen om de hoek kijken. Ik dacht bij mezelf: Tresi doe normaal, dit is niet voor jou weggelegd, je hebt een voorbeeldfunctie als medium zijnde, je bent de uitverkorene van degene die Isaak heet, je hoort je te gedragen, je hoort jezelf niet te laten verleiden door

overspelige gevoelens naar iemand anders toe die je nauwelijks kent. Maar waarom? Oh God waarom, kon ik deze verleiding niet weerstaan? Ik moest en zou deze ervaring opdoen.

De tijd verstreek en ik herinner me nog een dag dat ik bij Chantal was. Ik sprak met haar en opeens ging de telefoon. Ik sprak weer met Wybe en ik trok me terug in haar slaapkamer om even één op één met hem te kunnen spreken. Ik wilde hem vertellen dat ik in de tang zat. Ik kon geen kant op. Maar hoe vertel je zoiets? Met gemengde gevoelens kwam uiteindelijk toch het hoge woord eruit. Ik zei tegen hem: “Ik woon nog samen met Sergio, maar de scheiding is al in gang gezet, ik zit in de tang”.

Hoe kon ik iemand uit huis zetten die geen schijn van kans maakte in deze maatschappij? Al die jaren was hij afhankelijk van mij. Hij kon geen geld verdienen omdat hij nog nooit een verblijfsvergunning had aangevraagd. Hij was de vader van mijn kind. Hij was mijn verleden. Door hem heb ik bereikt wat ik heb bereikt. Hij was jong toen ik hem ontmoette. Nu acht jaar later zou ik hem terug moeten werpen op zichzelf. Zou ik hem los moeten laten. Natuurlijk wist ik dat ik dat moest doen. Ooit heeft Isaak gezegd dat dit zou gaan gebeuren. Ik wist het wel, maar ja weten en doen zijn twee verschillende dingen.

Tijdens het vertellen van dit verhaal aan Wybe raakte ik in paniek. Ik gooide de telefoon naast me neer en huilend rende ik uit bed en liep zo in de armen van mijn vriendin. Ik keek haar aan en zei: “Wat moet ik doen, mijn hart is verscheurd?” Mijn verlangens, mijn angst en mijn schuldgevoel speelden mij behoorlijk parten op dat moment. Chantal, zoals Chantal heet, troostte mij zoals een moeder een kind troost. Ze sprak en bracht me weer even tot kalmte.

Opeens ging de telefoon. Niet naar mij toe gericht maar naar Chantal toe gericht, met de woorden: Chantal, gaat het goed met haar? Deze simpele woorden van Wybe raakten me. Elke keer weer raakte hij me op de één of andere manier. Ik liet de dag en de nacht voorbij gaan in afwachting wat morgen me zou brengen.

Mijn herinneringen gaan terug naar de dag van de tweede ontmoeting. Deze ontmoeting vond plaats ergens in een stad of een dorp. Ik ben niet zo goed in het onthouden van, is het een dorp of is het een stad. Ik weet alleen dat het in Assen was.

Chantal en ik spraken met Wybe af om elkaar te ontmoeten na mijn avond. We besloten om elkaar tegemoet te rijden. De verrassing en de verbazing waren erg groot bij het zien van zijn voertuig, een oude Peugeot. Ik dacht laat ik maar meteen doorrijden. Hij had een oude bak zonder wieloppen. Zo licht was het niet in de nacht, maar toch was het licht genoeg om te zien dat hij absoluut niet in mijn kaders paste van 'knappe jongen'. Toch kon ik niet wegrijden.

We gingen de kroeg in om even een drankje te drinken. Zo onschuldig als hij overkwam, zo onschuldig is hij niet. Hij nam een Cola-light en Chantal en ik namen natuurlijk meteen een B52. Verlegen keek ik hem aan. Ik was zo druk en ik zat me zo uit te sloven alleen maar om mijn verlegenheid te onderdrukken. Ik wist niet wat ik met mezelf aan moest. Opeens keek hij me aan en zei: "wat doe je afstandelijk?" Hij wilde me natuurlijk zoenen. De warmte van zijn lijf was voelbaar al zat ik op een afstandje. De neiging om mijn mond op zijn mond te voelen kon ik haast niet weerstaan. Opeens liep ik naar de wc en keek mezelf aan in de spiegel. Ik voelde me zo warm en dacht bij mezelf: Tresi wat overkomt je nou, waar ben je mee bezig? Veel kan ik me niet meer herinneren van deze avond, maar ik weet nog wel dat er ergens in mijzelf geen weg meer terug was.

De volgende dag spraken we even voor mijn optreden af met Wybe om iets te gaan eten bij de Italiaan. We hadden hoogstens een uur de tijd. Chantal, hij en ik en deelden onze porties. We aten en verlegen als ik was zat ik naast hem. Giechelend als een kind, besteedde ik meer aandacht aan Chantal dan aan hem. Zenuwachtig at ik dan ook mijn bord leeg. Ik wist dat ik energie nodig had voor het optreden dat ik na het eten moest geven.

Normaal praat ik aan één stuk door maar ik wist op dat moment niet wat ik moest zeggen. Op dat moment kijk je naar jezelf en denk je bij jezelf weer

aan diezelfde woorden van: Tresi doe normaal. De woorden namen het gelukkig weer over van het verstand en ik voelde op dat moment: dit is normaal. Zoals ik me op dat moment gedroeg had ik me al heel lang niet meer gedragen. Het is wel bijzonder dat je deze emoties en energie mee mag maken. Misschien verwarrend voor degenen die deze woorden lezen, maar onthoud goed, alles is voor mij een moment van nu. Je bekijkt jezelf, je ervaart jezelf, maar snappen doe je het pas later. Het mooiste was toen we naar buiten liepen, mijn hand in zijn hand, hij trilde en ik zei: “Wat doe je nou, waarom heb je het koud, wat ben je voor een marinier?” Toen ik hem daar later mee confronteerde tijdens ons volgende telefoongesprek, gaf hij eerlijk toe dat het door mijn energie kwam. Ik raakte zijn ziel. Hij wist zich op dat moment ook geen houding te geven, maar probeerde zichzelf natuurlijk sterker neer te zetten dan hij werkelijk was en is. We namen afscheid bij de auto en Chantal en ik gingen op weg naar onze volgende bestemming.

Herinneringen en meer herinneringen gaan steeds meer op dit moment door me heen. Al hetgeen wat ik mij kan herinneren wil ik echt nooit meer kwijtraken. Daarom zet ik het liever hier neer zodat deze herinneringen voor altijd en eeuwig mijn herinneringen levend houden. Laten we nu overgaan tot de herinnering van een ontmoeting met zijn ouders.

De ontmoeting met mijn schoonouders

Chantal en ik hadden een zaaltje gehuurd in Almere. Het was een zaaltje ergens in een achterbuurt. Het voelde niet goed en mijn gevoel gaf me steeds weer aan dat dit optreden niet moest plaatsvinden. Natuurlijk zo trouw als ik ben, gaf ik geen gehoor aan mijn gevoel, totdat mijn gevoel bevestigd werd dat het gevoel juist was. Toen we na diverse keren te hebben aangebeld nog steeds niet werden binnengelaten, besloten Chantal en ik om deze avond maar af te zeggen. Wat nu?

Ik zou geen Tresi heten als ik niet weer meteen impulsief mijn gevoel zou laten spreken. We besloten om deze avond te vervullen in Preston Palace. Preston Palace betekent natuurlijk eten en drinken zoveel je maar wilt. Ik probeerde Wybe over te halen om naar Preston Palace te komen. Zo trouw als Wybe is aan zijn verplichtingen bleef hij waar hij was. Hij zat op dat moment in de kantine van de voetbalclub. Zeer teleurgesteld zetten Chantal en ik het op een zuipen. Het was toch gratis, we hadden immers al betaald. Als een stel kleine kinderen speelden we in de speeltuin. We werden natuurlijk weer uit de speeltuin gezet. Emotioneel als we weer waren, waren we alleen maar impulsief bezig. Daar zaten we dan in de emoties en het gevoel. Het verstand was ver te zoeken. Ik kan me nog herinneren dat we op een gegeven moment de aandacht weer naar ons toe hadden getrokken. De aandacht van de bewaking en de aandacht van mannen welteverstaan. Lachend bij deze gedachte zie ik mezelf weer liggen in de lift. Opstandig als ik was, werkte ik niet mee met de bewaking. De bewaking vroeg ons alleen maar of ze onze kamersleutels mochten zien. Dit weigerde ik. Puntje bij paaltje is het allemaal weer goed gekomen.

Uiteindelijk belde ik Wybe nog op. Dramatisch om maar dramatisch te doen zocht ik op dat moment zijn aandacht. Aandacht met een grote A omdat ik was simpelweg zo teleurgesteld dat hij nee had gezegd en mij niet tegemoet was gekomen in mijn behoefte om hem te zien.

Hoe ik in bed gekomen ben weet ik niet meer. Het kan alleen maar door de hulp van Chantal zijn geweest. Je kan zeggen wat je wilt. Drinken ja, opstaan de volgende dag nee. Met een kater en natuurlijk met de vermoeidheid, de emoties en de schaamte voor mijn gedrag, was het weer tijd om mijn verplichtingen te gaan voldoen. De verplichtingen van mediumschap. Mijn hart had daar geen behoefte aan. Mijn hart had maar één behoefte en dat was de behoefte om Wybe te zien. Maar ja wat kies je dan? Kies je voor je behoeftes of kies je voor de verplichtingen die je behoort na te komen? Mijn energie was niet toereikend op dat moment vond ik dus waarom zou ik mezelf dan ertoe dwingen om aan mijn verplichtingen te voldoen. Dit was alleen maar een smoes. Ik wilde alleen maar Wybe zien. Chantal is altijd zo fris als een hoentje. Maakt niets uit hoeveel ze gedronken heeft. Zij, beresterk zoals ze is, is mijn redder in nood. Ze komt me altijd tegemoet op het moment dat ik erop aandring of het aangeef. Mijn verplichtingen waren op dat moment eigenlijk niet meer relevant. Ik koos om mijn agenda dus om te gooien en richting Drachten te rijden.

Gelukkig stelde de eerste aanblik van het huis mij niet teleur. Hij woonde bij zijn ouders. Het was een mooi wit huis, goed geordend en van goede kwaliteit. Mijn verbazing was groot. Hij, die mij tegemoet kwam met zijn oude Peugeot, woonde dus niet in een vervallen huis zoals ik dacht.

Chantal en ik kregen een rondleiding door het huis. Verlegen als ik was wist ik me geen houding te geven. In de studeerkamer haalde hij meteen het mariniersboek eruit. Chantal zei opgewonden: “Hier, nu kan je de mariniers gaan bestuderen, lees dit boek maar”. Dat zei ze sarcastisch natuurlijk, omdat ik steeds beweerd had dat ik wilde weten hoe het was om een marinier te zijn. Chantal ging beneden zitten terwijl ik boven bleef met Wybe. Boven op de overloop pakte Wybe me van achteren vast en zei: “Ook ik ben zenuwachtig, niet alleen jij”.

In zijn slaapkamer hield hij zich meteen aan de belofte die wij telefonisch met elkaar hadden gemaakt. Hij zou zijn bovenlichaam aan mij bloot geven als wij elkaar zagen. Hij trok zijn T-shirt uit en zo stond hij daar dan met zijn naakte bovenlichaam voor me. Ik zag meteen dat hij niet de magerste was op

dat moment. Hij had een rand vet die goed gevuld was van al die jaren bier die hij in zijn marinierswereld en voetbalwereld had genuttigd. Opeens ging ik op hem liggen, met mijn kleren aan natuurlijk. Innig kusten we elkaar totdat opeens de voordeur openging. Geschokt stapte hij snel van zijn bed af. Zijn vader kwam meteen de trap op, op zoek naar Wybe. Ik zag de geschrokken blik in de ogen van Wybe. Hij trok snel zijn T-shirt aan. In gedachten dacht ik, gelukkig ben ik niet bloot. Zijn vader bleef in de deuropening staan en nam absoluut geen afstand. Ik stelde me aangenaam voor. De pret in de slaapkamer was bij deze gedaan en we moesten naar beneden toe. Het gezicht van Chantal sprak boekdelen. Blijkbaar was ze niet content dat ze zich mee had laten lokken om op bezoek te gaan bij Wybe.

Zenuwachtig en niet wetend wat ik moest zeggen, begon ik maar te ratelen en te ratelen. Ik voelde me absoluut niet op mijn gemak. Als je had gedacht dat het hier bij zou blijven nee hoor, een kwartier later keken we beide in het gezicht van Wybe's moeder, die ons vol verbazing aankeek. Daar zaten we dan tegenover deze keurige mensen met een kop koffie in onze hand. Ik dacht wat doe ik hier? Ongemakkelijk en wel zei Wybe: "Helaas moet ik iemand wegbrengen maar je kan rustig op me blijven wachten hoor, ik ben zo terug". Ik keek hem verbaasd aan en zei: "Dan gaan we wel weg". Ik wachtte op een uitnodiging van: "Heb je zin om mee te gaan?" Blijkbaar ving hij mijn signalen niet op maar zijn vaderlief wel. Zijn vader zei: "Wybe misschien wil ze wel meegaan". Instemmend zei ik: "Ja graag".

Chantal was natuurlijk niet content met dit feit. "Ik ga wel in de auto zitten" zei ze. Ze vond de tijd dat ze op die bank zat een strafbank en zocht liever de auto op dan nog langer de vader van Wybe te moeten vermaken.

Wybe bracht de heer weg die hij weg moest brengen. Vervolgens bracht hij me op een verlaten plek waar we op de achterbank elkaar innig kusten. Natuurlijk zou Wybe geen Wybe zijn als hij niet meteen zijn onderlichaam aan mij bloot gaf. Ik was nog niet van plan om over te gaan tot de daad. Ik verlangde dan ook terug naar de plek die mijn voertuig heet.

Uitgebreid werden we uitgezwaaid. Chantal zat mokkend naast me. Ze zond me duidelijk signalen uit van: dit vind ik niet leuk. Ik dacht: ach ze komt er wel weer overheen.

De eerste afspraak zonder mijn chaperonne

Chantal en Wybe hadden afgesproken dat de verrassing die Wybe voor mij in petto had, voor Valentijnsdag, bij Chantal thuis bezorgd zou worden. Doordat Chantal en ik in het land waren, kon ze het pakketje niet op tijd in ontvangst nemen. Het pakketje ontving ik dan ook pas een dag na Valentijnsdag. De inhoud van het pakketje was heel simpel maar was wel heel bijzonder. Nog steeds vertegenwoordigt de inhoud van dat pakketje mijn hart en mijn behoefte aan een roos. Lange tijd heb ik kunstmatige rozen als mijn talisman beschouwd. Waar ik ook heen reed, reed deze roos met de parfum van Wybe met me mee. Door de roos voelde ik me dichtbij hem. Naast de roos zat er ook een slipje in het pakketje. Ook dit vertegenwoordigt nog steeds ons heden. Ik kan jullie vertellen dat lingerie haast de grootste lust van Wybe is en natuurlijk ook champagne. Er zat ook een klein flesje champagne in het pakketje. Degene die mij kent, weet dat ik een romanticus ben. Voor mij hoort er bij het strand, de open haard of een viering altijd champagne. Ondanks dat we elkaar nog maar zo kort kenden, sloeg hij wel de spijker op zijn kop. Vele malen zouden nog volgen waar hij weer precies de gevoelige snaar wist te raken en mijn gedachten las of kende. Vele malen zouden ook nog volgen waar hij ook weer de spijker op zijn kop wist te slaan.

De eerste afspraak zonder mijn chaperonne vond plaats op 14 februari 2008, Valentijnsdag. Wybe vroeg of ik op 14 februari met hem uit wilde. Hij vroeg me: "Mag ik je op Valentijnsdag ontmoeten zonder je chaperonne, je pitbull?" Daar stemde ik natuurlijk graag mee in.

We besloten om Amsterdam, onze hoofdstad, als onze eerste afspraakje zonder mijn chaperonne uit te zoeken. Amsterdam benoemen we nu ons favoriete liefdesnest. Na het parkeren van de auto liepen we stilzwijgend naar een restaurant om te gaan lunchen. Opeens haalde Wybe met zijn rechterhand uit zijn jaszak een condoom en legde deze demonstratief op tafel. Ik keek hem verbaasd en beledigd aan. We zaten hier net tien minuten en nu al legde hij een condoom neer met de gedachte dat als we straks seks

zouden hebben we dan deze condoom zouden gebruiken. In gedachten wist ik dat ik de belofte die ik Chantal had gedaan zou verbreken. Ik had haar beloofd om absoluut niet over te gaan tot het hebben van seks. Deze actie van Wybe gaf wel heel duidelijk aan hoe hij over seks dacht. Stel je voor dat je met iemand op 14 februari naar Amsterdam gaat. Stel je voor dat je romantisch op de dam elkaar liefdevol zoent, elkaar liefdevol aanvoelt en stel je voor dat dit gebeurt met het gebruik van wiet. Ja, blijkbaar heeft Wybe een verleden van veel wietgebruik. Hij overtuigde mij om samen een jointje te gaan roken op de dam. Ik, die natuurlijk niet kan roken, omdat ik natuurlijk niet rook, kreeg een shotje ingeblazen. Bij mij heeft het gebruik van een jointje niet zoveel effect. Geef mij maar een rode wijn of een B52. Dat was nog de tijd dat ik weleens een B52 dronk. B52 is een mix van Tia Maria, Baileys en Quantro. Met een aansteker steek je het drankje aan. Vervolgens zuig je met een rietje het drankje op. Van B52 wordt je warm en blij van binnen. Natuurlijk werkt alcohol altijd ontspannend. Je wordt alleen maar nog gevoeliger, op dat moment, naar elkaar toe.

Ook de wallen hebben we bezocht. We liepen er even doorheen op weg naar het restaurant. We gingen naar een keurig en sjiek restaurant. Ik was erg mooi aangekleed en voelde me aantrekkelijk en mooi. Nadat ik mezelf op het toilet goedkeurend had aangekeken in de spiegel, liep ik terug naar Wybe. Ik zei blij en content en natuurlijk een tikje te vrolijk tegen Wybe: “Vind je me knap?” Opeens keek hij me diep in mijn ogen en zei: “Je bent wel knap maar ik heb wel knappere vrouwen gezien”. Opeens waren al die mooie momenten die we zonet samen hadden beleefd weg. Ik voelde me zo erg teleurgesteld en dacht bij mezelf, hoe durft Wybe deze woorden tot me te spreken.

Mijn gedachten gingen terug naar mijn jeugd. Ik voelde weer dat minderwaardigheidscomplex. Het gevoel van onaantrekkelijk zijn. Een maatje te veel te hebben. Ik dacht terug aan de periode dat ik mezelf moest bewijzen aan mijn ouders, aan de maatschappij, in de zin van: tel ik ook nog mee? Deze gedachten flitsten weer even door me heen. Ik keek hem aan en mijn gezicht sprak blijkbaar boekdelen. Opeens schrok hij en zei: “Oh, straks als je naar huis gaat zie ik je zeker nooit meer terug?” Die gedachten waren

natuurlijk meteen bij me opgekomen. Ik dacht: van mij hoor je niets meer. Hij pakte het goed op en begon meteen te praten. Rijkelijk liet hij de tranen vloeien. Hoewel hij me nog nauwelijks kende, traande hij hier voor een opmerking die hij zelf had gemaakt. Hij traande en ik legde mijn hoofd op zijn borstkast en ook ik liet mijn tranen de vrije loop. Daar zaten we dan tijdens onze eerste date, huilend aan tafel.

We hadden de keuze van blijven we hierin hangen of stappen we hier overheen. We besloten het laatste te doen. Voor ik het wist verdween opeens zijn hand onder de tafel. De rest zal ik aan de verbeelding overlaten. Ik liet het mij wel gevallen. De mensen aan de tafel naast ons zagen wat er gebeurde. Ik verstopte me meteen met mijn hoofd op de borstkast van Wybe. Hij ging gewoon door alsof het hem niet deerde dat men toekeek. Hij zei simpelweg: “Ach ik heb brede schouders, ik ga wel even door met dat wat jij lekker vind”.

Dit was eigenlijk al over de grens heen van de belofte die ik Chantal plechtig had moeten maken. De belofte van: geen seks hebben. Na de maaltijd wilden we allebei even naar het toilet. Dit is zo’n plezierig moment om te vertellen. De serveerster vroeg ons: “Willen jullie opschieten ik moet de trein nog halen?” Stokstijf stonden we stil op de traprede. We keken allebei verbaasd terug van: huh, wat bedoelt ze daar nou mee? Opeens schoten we allebei in de lach. We realiseerden ons opeens wat ze bedoelde. Ze bedoelde eigenlijk, als jullie naar de toiletten gaan en jullie hebben seks daarboven, willen jullie dan opschieten want ik moet de trein nog halen. Dat betekent dus eigenlijk dat zij en misschien meer van het personeel op de hoogte waren van datgene wat zich onder de tafel had afgespeeld.

Mijn belofte aan Chantal heb ik niet gehouden. Op de achterbank werd toch die condoom die Wybe eerder die middag op tafel legde gebruikt. Ik zou liegen als ik zou zeggen dat het een fantastische belevenis was. Wybe was meer bezig om naar buiten te kijken en op te letten of de kust veilig was, dan dat hij bezig was met degene die net haar belofte had verbroken en overging tot overspel. De terugreis naar huis was lang en vermoeiend. Gelukkig kreeg ik een lief sms-je toegestuurd waarin stond: weet dat ik geen misbruik van je

maak. Woedend was Chantal toen ik haar belde en meteen opbiechtte wat ik had gedaan.

De beslissing

Vele telefoongesprekken, sms-jes, ontmoetingen en natuurlijk verlangens verder moest ik een beslissing nemen. Ik heb net verteld over de eerste ontmoeting bij hem thuis. Natuurlijk brak ook het moment aan van de eerste nacht bij hem thuis. Dit was voor mij niet makkelijk. Het is voor mij moeilijk om mijn lichaam te rusten te leggen in het bijzijn van iemand die voor mij nog vreemd is. Ik was bang dat mijn aura niet goed zou voelen op zijn aura. Zo vaak had ik dat bij Sergio gehad waardoor ik dan een ongemakkelijke nacht had. Vele gesprekken hadden we gevoerd van tevoren. Ik zou bij hem blijven slapen maar ik wist nog niet of ik bij hem in bed zou slapen. Ik vertelde Wybe dat ik misschien wel in de logeerkamer zou gaan slapen. Ik legde hem uit dat ik niet wist hoe mijn lichaam zou gaan reageren op het moment dat ik mijn ogen dicht wilde doen.

De nacht ging als volgt. We hadden natuurlijk ongelofelijke heerlijke sekspartijen. Ik durfde niet naast hem in slaap te vallen. Hij ging op zijn buik liggen en ik ging op zijn rug liggen. Zo vielen we in slaap. Heel romantisch natuurlijk. Verbazingwekkend sliep ik gewoon door en ook hij sliep door op zijn buik met mij bovenop zijn rug.

Het werd tijd dat ik een beslissing nam. Ik wist dat ik een beslissing moest nemen. De beslissing viel na ons weekend samen. We brachten de nacht door in het huis van een vriendin die haar huis ter beschikking had gesteld. We sliepen heerlijk samen op de bank. Voor het eerst ging ik over mijn eigen grenzen heen. We hadden voor het eerst onveilige seks. Het maakte me op dat moment niets uit als ik zwanger zou raken. Ook aan de uitslag van zijn hiv-test dacht ik op dat moment niet. De enige gedachte die ik had was: ik vertrouw je. Ik wilde alleen maar samensmelten met deze man. Achteraf geen reden tot bezorgdheid maar op dat moment natuurlijk onverantwoordelijk.

Er was geen weg meer terug. Ik moest een beslissing nemen. Hoe moest ik in Godsnaam Sergio uit huis krijgen. Ik sprak en ik sprak en ik overtuigde Sergio dat ik ongelukkig was in ons huwelijk. Dit vertelde ik hem op een

maandag. Maandag is tot op heden altijd de dag waarop vele strubbelingen ontstaan of juist opgelost worden, positief of negatief. Sergio wilde niet weg. Hij was gelukkig, dat dacht hij tenminste. Ik was niet gelukkig. Sergio was alleen maar bezig met zijn lichaam. Hij was alleen maar bezig met zijn uiterlijk en met sporten. Ik daarentegen was bezig om mijn passie weer te vinden, om mijn vrouwelijkheid weer te ontdekken en de liefde weer toe te laten. Een nieuwe liefde wel te verstaan. Ik wilde niet blijven hangen. Ik wilde verder. Ik vroeg Sergio met tranen, overtuiging en manipulatie van mijn woorden of hij een proeftijd in wilde lassen van drie weken. Drie weken om tot elkaar te komen of niet. Met opgeheven hoofd pakte hij zijn koffers en verliet ons huis. Hij ging logeren bij een gezamenlijke vriend. Hij vertrok en zei dat hij er niet meer voor mij was op het moment dat ik hem nodig zou hebben. Hij zei: "Ik bel je niet, je hoort niets meer van mij deze drie weken". Hij hield woord. Hij belde niet. Hij nam de telefoon niet meer op. Hij was niet meer thuis, tenminste niet meer voor mij.

De champagne stond koud en samen met mijn buurvrouw dronken we hem leeg. Tranen waren nergens te vinden. Ik voelde alleen maar opluchting en ik liet mijn fantasie de vrije loop. De fantasie van nu kan ik verder met Wybe, wij horen bij elkaar, hij is mijn prins. Fantasie en werkelijkheid zijn twee. Wybe was er niet. Wybe zat in Friesland. Hij zou pas naar me toekomen vanaf 26 april en tot die tijd moest ik geduldig zijn. Hij had een Kika evenement en dit evenement had voorrang op mij. Ik was zeer verdrietig dat Wybe in deze moeilijke tijd, waarin ik de keuze moest maken, er niet fysiek voor mij was, alleen op afstand.

3 april 2008 is een dag die voor altijd gegrift staat in mijn geheugen. 3 april was de dag waarop mijn ex-werkgever een evenement voor me had georganiseerd. Deze ex-werkgever is degene die na twaalf jaar weer terugkwam in mijn gevoelsleven. Hij was degene die mij mezelf weer vrouw liet voelen, al was dat maar heel kortstondig. Hij was degene die mij de kracht gaf om Sergio twintig dagen te verlaten. Hij was ook degene die mij weer als een baksteen liet vallen toen Sergio hem telefonisch bedreigde. Zes weken duurde het tot hij eindelijk toestemde in een gesprek. Ik moest hem haast chanteren omdat ik vond dat ik recht had op een gesprek. Hij kwam op

het idee dat hij zakelijk wel iets voor mij zou kunnen betekenen, maar dat ik absoluut niet degene was waar hij zijn energie in wilde stoppen, persoonlijk gezien. De aantrekkingskracht tussen hem en mij is nooit overgegaan. Helaas nam het verstand het over. Verstandelijk bespraken we wat er 3 april zou gaan gebeuren. Fotoshoot en try-out achter de rug brak 3 april aan.

3 april was de beloofde dag, maar de beloofde dag werd een verrassende dag. Verbaasd stond ik net voor het optreden oog in oog met Sergio. Vermagerd, goed uitziend en goed gekleed. Wat witjes weggetrokken wees hij naar mijn ex-werkgever en zei: “Hij is degene die ons huwelijk kapot heeft gemaakt”. Trillend op mijn benen, niet wetend wat er zou gaan gebeuren, keek ik achter hem en zag Wybe de trap op gaan. Hij hield zichzelf schuil in de hotelkamer, mij nog net een handkus toewerpend. Daar zat ik dan met mijn verleden en met mijn toekomst. Het optreden werd voor mijn gevoel geen groot succes. Ik sprak Sergio nog toe, liep op hem af en gaf hem een omarming.

Na afloop spraken Sergio en ik nog met elkaar. Eindelijk liet Sergio zichzelf zien zoals ik hem al jaren en jaren wilde zien. Huilend en mij liefdevol aankijkend probeerde hij me te overtuigen dat er geen enkele andere vrouw zijn hart zou kunnen veroveren. Hij zei dat hij al die tijd geen enkele andere vrouw had kunnen aankijken of aanraken.

Mijn vrienden kwamen aan tafel en ook zij waren ontroerd door deze nieuwe Sergio. Wybe zat al uren in de hotelkamer opgesloten. Op een gegeven moment moest hij de hotelkamer verlaten en zat hij in het donker voor de open haard te wachten. Ik vergat de tijd met mijn ex, die misschien toch niet mijn ex zou worden. Misschien zou ik hem weer in mijn hart toe moeten laten dacht ik toen.

Tien dagen lang bleef deze tweestrijd mij achtervolgen. Door de emoties die mij teveel werden kreeg ik weer last van energie verlaging cq aanval. Wybe droeg mij naar de hotelkamer en verdrietig en uitgeput van de emoties werd ik de volgende morgen wakker. Houden van deed ik nog steeds, maar niet van één maar van twee mannen. Over mijn ex-werkgever was ik blijkbaar allang heen, maar ik was niet over Sergio heen. Met een zucht keek ik Wybe

in de ochtend aan en met een zucht zette ik Wybe op de trein naar Drachten. Hij had een vergadering voor het Kika evenement. Met een zucht ging ik naar de sportschool van Sergio. Ik kleepte me mooi aan en met een zucht heb ik mezelf laten verleiden en heb ik mezelf seksueel open gesteld voor Sergio. Na een heerlijke avond praten en huilen verliet ik met een zucht de auto. Ik weerhield mezelf ervan om niet te denken en dwong mezelf om mijn werk te verrichten. Die avond zat ik in Wybe's energie en wist ik niet meer wat ik moest doen. Sergio belde mij steeds op. Hij wilde natuurlijk bij me zijn.

Aanval op aanval was het gevolg. Ik voelde mezelf steeds weer energieloos. Ik ging dan weer neer omdat deze emotionele strijd van kiezen me duidelijk teveel werd. Gelukkig is Isaak, mijn beschermer, degene die mij helpt waar bedrog is. Mijn uitspraak van 1 oktober, toen ik de keuze had gemaakt om te gaan scheiden kwam uit. Op 1 oktober vertelde Sergio mij dat hij als portier in een parenclub wilde gaan werken. Ik was verbaasd en zei: "Heb ik je daarvoor naar Nederland gebracht, om zo te eindigen?" Ik zei hem: "Ik voorspel je nu dat je onveilige seks gaat hebben met de eerste vrouw die je tegenkomt in de parenclub". Die voorspelling is uitgekomen. Ook nu weer kwam ik erachter dat hij leugens op leugens had verteld. Hierdoor heeft hij ook mij in gevaar gebracht. Ik biechtte alles op aan Wybe en luchtte mijn hart bij hem. Hij besloot om me te vergeven. Ik besloot om het los te laten. Ik kan je wel vertellen dat ik de dag dat ik achter de waarheid kwam van leugens en intriges nooit zal vergeten. Oog in oog stond ik met de vrouw waarmee Sergio vreemdging. Ze woonde in een achterbuurt van Antwerpen. Ze was 17 jaar lang getreiterd en geslagen door haar ex. Ik kon me niet voorstellen dat ik ingeruild was voor iemand die geestelijk zo zwak was. Hij ging vreemd met haar tijdens de periode van proefscheiding. Deze vrouw was gemanipuleerd door Sergio om zich aan zijn verhaal te houden. Zijn verhaal was puur gebaseerd op leugens. Gelukkig kwamen de leugens naar voren en kwam ik achter de waarheid.

In paniek belde ik Chantal op en vertelde het hele verhaal in geuren en kleuren. Chantal voelde zichzelf zo onmachtig omdat zij zo ver van me vandaan was en niet naar me toe kon komen. Die nacht was een hel. Sergio

had ons zo voor de gek gehouden. Hij had ons laten geloven dat hij zelfmoord wilde plegen. Hij liet ons zoeken om hem van deze daad te weerhouden. Hij had een afscheidsbrief achtergelaten waarin hij schreef: bedankt voor alles, ik vertrek. Chantal zou geen Chantal heten als zij niet met het glorieuze idee kwam om al zijn kleren op de brandstapel te verbranden. Niet alleen zijn kleren werden verbrand. Blijkbaar hadden we nog nooit gehoord van even in de zakken kijken. Ook zijn paspoort ging in lichte laaien op.

Opeens keek Sergio over de schutting en zag al zijn goederen in rook opgaan. Een kwartier later kwam de politie aan de deur. Ik voelde de oprechte woorden van: haal Tresi weg uit de energie van Sergio, ze wordt gezogen, loslaten wordt voor haar moeilijk. Ja, loslaten werd moeilijk. Ik moest en zou Sergio aanraken. Al was het met mijn vinger door de brievenbus. Al was het stiekem uit bed kruipend, de hand van Chantal loslatend, wetend dat ze doof en nachtblind is. Ik zocht Sergio op omdat de energie me zodanig zoog. Isaak besloot om een chaperonne, die Chantal heet, mij 24 uur per dag te laten bewaken. Als een klein kind werd ik steeds maar in de gaten gehouden. Ik werd toegesproken en ik wist dat het nodig was. Sergio had de daad van verraad gepleegd. Maar waarom werd ik zo gezogen? Had ik Wybe aan de telefoon werd ik gezogen door Wybe. Had ik Sergio in het oog werd ik gezogen door Sergio. De tijd verstreek zoals bij ieder ander en de kracht nam toe, omdat ik wilde mij hiervoor wapenen. Ik wilde mijn gevoelens overwinnen. Ik wilde acht jaar met Sergio loslaten. Pas toen Wybe na het Kika evenement in mijn huis kwam wonen was de dag van loslaten aangebroken.

De tijd waarover ik hier vertel is een tijd van gebeurtenis op gebeurtenis. Zelfs ik moet mijn geheugen goed na pluizen om alle gebeurtenissen te kunnen benoemen. Het was een ongelofelijk hectische en zware tijd. Het was een eenzame tijd, een verdrietige tijd. Een tweezijdige strijd om de ene liefde voor de andere in te ruilen. De steun van Chantal heeft mij veel geholpen. Dankbaar ben ik nu. Toentertijd voelde ik me zwak, maar ik probeerde me sterk te maken. Mijn toekomst met Wybe kon nu van start gaan.

Kom bij mij

26 april zou de dag worden dat Wybe en ik zouden gaan samenwonen. Hij zou overplaatsing aanvragen op zijn werk naar de kazerne in Rotterdam. Zo konden we vanaf nu elke avond samen zijn. Het verlangen was zo groot. Ik wilde het zo graag. Ik kon niet wachten tot de bewuste dag zou aanbreken. Maar voordat dit kon gebeuren moest Wybe eerst nog zijn verplichtingen nakomen in Drachten.

Hij was bezig met het organiseren van een Kika-evenement (Kinderen kanker vrij). Pas na het afronden van dit evenement kon ons leven samen beginnen. Doordat hij in Drachten was en ik zo ver bij hem vandaan was, ben ik vier keer vreemdgegaan met Sergio. Doordat hij het Kika-evenement en zijn verplichtingen boven mijn verlangens en verdriet zette, vluchtte ik in de armen van Sergio. Na een huwelijk van acht jaar stond ik voor de keuze: verdergaan met Sergio of kiezen voor Wybe. Ik koos ervoor om mijn huwelijk uiteindelijk te beëindigen. Toch ben ik, doordat Wybe er niet voor me was, tot vier keer toe vreemdgegaan met Sergio. Ik heb mezelf en Wybe seksueel in gevaar gebracht. Ik vertrouwde Sergio en had niet verwacht dat hij met iemand anders seksueel actief was geweest. Dat bleek later wel zo te zijn. Sergio had zelfs onveilige seks gehad met deze vrouw. Isaak heeft me meteen dezelfde nacht dat ik ontdekte dat Sergio vreemd was gegaan, verteld dat alles oké was. Ik was met Chantal aan de telefoon en Isaak zei: “Je hebt geen soa”. Ik hoefde dus niet zes maanden in de rats te zitten. Na zes maanden bleek inderdaad dat Isaak gelijk had, de soa-test was in orde.

Tijdens het Kika-evenement stelde Wybe mij voor aan de vrouw met wie hij ook seksueel actief was geweest. Het was weliswaar alleen maar een one-night-stand geweest. Vol verbazing keek ik met open mond en hoofdschuddend naar Wybe, niet begrijpend hoe hij seks had kunnen hebben met deze vrouw. Ik dacht: oké, jij kan dus seks hebben met dikke mensen. Het woord dik in deze is werkelijk het woord dik en niet gezet. Niet mollig maar dik. De man van deze vrouw was er ook. Hoe onecht en oneerlijk ben je dan wel niet als je daarmee omgaat, zonder dat hij weet dat

ze ergens in een bed en breakfast seks hadden gehad terwijl deze man nog met haar samenwoonde. Ik moest mijn kaders verleggen en Wybe vertrouwen. Dit evenement hadden ze samen opgezet. Wybe zou dit evenement met haar afmaken, bijna ten koste van ons.

Ik weet nog dat het Kika beertje verkocht werd als steun voor Kika. Midden in de nacht reden we met meerdere wagens naar Drachten. Genoeg vrienden wilden erbij zijn. Het was een hele speciale dag. Wybe en ik hadden alleen maar oog voor elkaar. Tijdens het evenement verloren we elkaar niet uit het oog. Hij was een minder goeie kracht op dat moment dan ze van hem verwachtten. We doken nog de bosjes in en zeiden tegen onze vrienden: “Wacht hier we moeten nog even seks hebben”. In de bosjes met uitzicht over het water bedreven we de liefde.

We keerden weer terug naar onze vrienden en de liefde tussen ons stroomde tijdens het kijken naar de optredens van een aantal bekende Nederlanders. We stonden vooraan en opeens voelde ik zijn vaders hand op de mijne. Ik voelde het energieverlies weer opkomen. Mijn buurvrouw herkende het en ze nam me mee naar buiten. Er kwam een man op me af en deze man gaf me positieve aandacht. Voor ik het wist was ik weer positief en had ik geen last meer van het energieverlies. We waren aan het sjansen en Wybe's vader keek naar me en stuurde meteen Wybe op me af. Wybe werd boos, jaloers en agressief. Hij werd meegenomen door de bewaking. Later werd ik naar hem toe geleid. Ik vocht tegen het energieverlies en zat constant op de wc. Ook hier kreeg ik weer een aanval van energieverlies. Alles ging langs me heen. Het is net of ik op dat moment autistisch ben. Het is net of het niet meer tot je doordringt. Ik was er en ik was er ook weer niet. Ik hoorde het gesprek. Ik reageerde, maar ik was er eigenlijk ook weer niet. Er was wel drank geweest, maar niet zoveel. Hoe kwam het dan dat ik weer last had van energieverlies? Stress en spanning in combinatie met een aantal glaasjes drank verzwakt het lichaam. Op dat moment wil je alleen maar een accu om op te kunnen laden, zoals een batterij wordt opgeladen in een accu. Je denkt alleen maar: als ik maar niet neerga. We legden het ter plekke weer bij.

Ik kan me nog herinneren dat hij me buiten optilde. Hij struikelde en we rolden zo de berm af. Lachend belandden we op de grond. Ik lag op mijn rug en hij lag bovenop me. Helemaal onder de modder stapte hij de auto in en reed terug naar het huis van zijn ouders. Gelukkig heb ik meerdere levens. Ik zat achterin de auto en Johnny zat voorin. Wybe trok opeens aan de handrem en ik viel zo met mijn slaap keihard tegen het raam. Ik dacht nog: ik ken iemand die hieraan is overleden. Ik legde mijn hand op mijn slaap en hoopte dat ik bleef leven. Ik kan het nog navertellen, dus trek jullie conclusies.

Het gezelschap bleef nog beneden met elkaar praten en een drankje drinken. Mijn energie was niet meer toereikend. Wybe bracht me naar bed en we vielen in slaap. De volgende dag werd er van hem verwacht dat hij paraat zou staan om te helpen met het afbreken van het Kika-evenement. Hij weigerde en werd voor van alles uitgemaakt. Ook ik werd voor van alles uitgemaakt. Ik was een hoer zeiden ze. Die vrouw waarmee hij het evenement had georganiseerd nam het hem niet in dank af. Wybe verbrak de vriendschap ter plekke in mijn bijzijn. Hij pakte zijn spullen en de auto werd vol geladen. Dat was de eerste keer dat ik hem zijn spullen zag pakken naar mijn huis toe. Dit zou niet de laatste keer zijn. In de tussentijd heeft hij zijn spullen vaker ingepakt en ook weer uitgepakt. Wybe is zo bang achter te blijven zonder zijn spullen. Hij zegt dat dit voortkomt uit zijn vorige relatie. Hij heeft na het beëindigen van deze relatie twee jaar op zijn spullen moeten wachten. Zij wilde hem zijn spullen niet geven. Ik ben haar niet. Ik ben Tresi. Ik ben Tresi, degene die onvoorwaardelijk van hem houdt. Ik ben degene die geduldig moest wachten tot hij zijn spullen pakte en bij mij introk. Ik ben degene die moest wachten totdat hij mij de belofte gaf. De belofte van: ik maak je gelukkig.

Hij heeft me na 26 april gelukkig gemaakt. Maar hij heeft me ook ongelukkig gemaakt. Maar de balans is liefde. De liefde tussen hem en mij is niet kapot gegaan. Al die verhalen die jullie lezen zijn werkelijk waargebeurde, confronterende verhalen. Maar wij zijn nog steeds verliefd op elkaar en wij zijn nog steeds van plan om verliefd op elkaar te blijven en te knokken voor onze relatie. Mijn gids Isaak zei vandaag nog het volgende: “Als de liefde

goed is, maar de omstandigheden zijn niet goed, zorg dan dat de omstandigheden goed worden, zorg dat jullie met elkaar knokken, zorg dat jullie tegen elkaar knokken, los de omstandigheden op, zorg dat er ruzies komen, vecht voor de liefde en laat niet los als de liefde goed is, maar de omstandigheden niet”. De basis is dan wel goed. Vele mensen blijven voor de veilige basis. De liefde is weg maar de omstandigheden zijn goed. Ze hebben alles voor elkaar wat het huis, werk, kinderen en familie betreft. Het is allemaal perfect maar de liefde is weg. “Als de liefde weg is, laat elkaar dan los” zegt Isaak. Vecht niet meer voor de omstandigheden die goed zijn, maar vecht voor je vrijheid.

Mijn instelling is simpelweg dit: vluchten is makkelijk, teruggaan wordt moeilijker. Maar door de wil van willen, stopt het vluchten en wordt het makkelijker om bij elkaar te blijven. Ervaar alle omstandigheden samen en pas het woord loyaliteit en trouwheid toe naar elkaar en zeker naar jezelf. Kijk elkaar glimlachend aan als de ochtend je weer tegemoet komt. En kijk elkaar glimlachend aan als de nacht weer een begin krijgt.

Dus lieve mensen, kijk even zelf in jouw relatie. Is er liefde? Houden jullie werkelijk van elkaar? Hebben jullie omstandigheden die ongemakkelijkheid, irritaties of ruzies geven? Hebben jullie familieleden die jullie niet accepteren in deze vorm van liefde? Hebben jullie geldproblemen? Hebben jullie jaloezie? Hebben jullie onzekerheden? Hebben jullie wensen die niet vervuld zijn, zoals kindwensen? Hebben jullie vrienden die jullie de rug hebben toegekeerd na al het gene wat ik net heb opgenoemd? Dit alles hoeft jullie liefde voor elkaar niet kapot te maken. Als twee mensen het willen, niet één maar als twee mensen vasthouden in dat willen, dan redden jullie het wel. Hoe zwaar de weg ook is. Hoeveel keren het mis is gegaan doet er niet toe. Hebben jullie elkaar geslagen, in het gezicht gespuugd of uitgescholden voor alles wat maar bestaat? Vergeef elkaar en begin opnieuw. Begin niet opnieuw voor de partner, maar voor jezelf. En zeg achteraf: we hebben losgelaten en we zijn vechters.

Jaloezie

Na alle achtervolgingen en geweld van Sergio besloten Wybe en ik, verliefd als we waren, om een hapje te gaan eten in de stad. Nog steeds stak Sergio elk moment zijn energie in mijn nieuwe relatie.

We besloten om voor onze mannelijke oppas, toen nog onze goede vriend Egbert, een fles whisky mee te nemen. Eenmaal thuis gingen Wybe en Egbert meteen aan de whisky. Achteraf weet ik dat Wybe absoluut niet tegen drank kan en al helemaal niet tegen sterke drank. De whisky steeg goed naar zijn hoofd. Dat kon je wel zien aan zijn gedrag.

Mijn handtastelijkheid naar Egbert toe, wekte jaloezie op bij Wybe. Ik gaf Egbert een flinke knuffel. Ik zag dat Wybe mij om de hoek van de keuken in de gaten hield, toen ik met Egbert in de keuken stond te praten over alle toestanden die zich rondom Sergio hadden afgespeeld. Sergio had zich uitgelaten in fysiek geweld. Hij had Wybe geslagen. Zijn twee voortanden moesten dan ook onder handen genomen worden door de tandarts. Ook de krukken van Wybe werden zo het huis uitgegooid. Wybe was tijdelijk even niet mobiel omdat hij een knieoperatie had ondergaan. Ook mijn interieur was niet meer veilig. Sergio had ook dit onder handen genomen. Onze gezamenlijke foto's liet hij in lichte laaie opgaan. Dit alles gebeurde aan het begin van de relatie tussen Wybe en mij. Wybe steunde me waar hij maar kon, hoewel hij nog steeds in Drachten woonde..

Even terugkomend op het verhaal. Ik liep de gang in en keek Wybe aan. Opeens draaide hij met zijn ogen en maakte kokhalzende geluiden. Zo viel hij op de bank. Ik schrok me rot omdat ik dacht dat hij één of andere hartstilstand had gekregen. Zijn ogen waren weggedraaid en ik riep: "Wybe, Wybe, oh nee Wybe, wakker worden". Als op commando strekte hij zichzelf uit en stond op. Vervolgens liet hij zich achterwaarts op mijn glazen tafel vallen. In zijn val sleurde hij mij ook nog even mee. Gelukkig waren er geen scherpe stukken. Behalve een paar schaafwonden, de schrik van de gasten en mijn kinderen was er verder niets aan de hand.

De jaloezie heb ik pas later in onze relatie steeds duidelijker mogen zien. De jaloezie op mijn buurvrouw, op mijn vrienden, op mijn werk en zelfs op mijn kinderen. Ook jaloezie op mijn voorkomen, dat door vele mannen aantrekkelijk gevonden wordt. Hij zag dat ik vele kansen had bij het mannelijk schoon om hem te verraden en ontrouw te zijn. Die jaloezie stak hem zo erg dat hij zich onmachtig ging voelen in onze relatie. Hij wilde steeds machtiger worden. Daarom ging hij, als hij zijn zin niet kreeg, over tot zelfkastijding.

De eerste keer kan ik me nog goed herinneren. Ik zat op de wc en er was net iets voorgevallen. Opeens stond hij voor de deur en begon zichzelf tegen zijn slapen te slaan. Ik stond op en wilde hem troosten. Woest en furieus keek hij me aan. Het enige wat ik kon denken was: Wybe, wat doe je nou?

De schade werd steeds groter en de agressie werd steeds frequenter. De agressie was in het begin alleen nog maar naar hemzelf toe gericht. Voorlopig bleef het bij mij nog bij duw en trekwerk. Als ik hem confronteerde met zijn agressie, duwde hij mij op bed en hield hij me tegen als ik hem wilde vragen: ga je over tot fysieke agressie naar mij toe? Zijn antwoord was stellig: ik draai me nog liever om in mijn graf dan dat ik ooit jou met een vinger aanraak. Dit was zijn standaard antwoord. De verbale agressie onderging ik gelaten. Ik keek hem alleen maar aan met mijn donkere ogen en vroeg mezelf af: Wybe, wat doe je nou?

Ik kan me, als de dag van gisteren, nog heugen dat ik zelf ook op hem ging reageren. We zaten gezellig met een glaasje wijn. Ineens kreeg hij midden in de nacht een sms-je. Ook mijn jaloezie zal ik niet ontkennen. Mijn nuchterheid was ook wel aangetast door het glaasje wijn. Ik las de sms en er stond: ik zit hier alleen aan de bar en jij zit in de west. Dat stak me zo erg. Ten eerste snapte ik niet wat dat betekende. De uitleg kwam pas later. Ten tweede stond er geen afzender. Uitleg kreeg ik niet. Hij wiste meteen het sms-je.

Wybe heeft een verleden van onstuimige seks. Hij nam het niet zo nauw. Er passeerden 28 vrouwen. Dit gaf mij toch een onzeker gevoel. Een gevoel van

hoe belangrijk ben ik dan wel voor jou. Mijn vertrouwen in mannen was flink aangetast door het feit dat ik erachter kwam dat Sergio vreemdging in de parenclub met de eerste de beste vrouw die hij tegen kwam. Uiterlijk stond ze me tegen. Ze leek wel zijn moeder. Ze was dik en kwam uit een achterbuurt van Antwerpen. Dat stak me enorm en dat gaf me zoveel verdriet.

De relatie met Sergio ging naar het verleden. Het vertrouwen in de mannelijke energie werd er niet beter op, juist het tegenovergestelde. Deze sms bracht die jaloezie zo bij me omhoog dat ik begon te razen en te tieren. Ik begon met deuren te slaan, schopte en spuugde hem recht in zijn gezicht. Ik liep het huis uit. Ik wilde verdwijnen. Egbert kwam achter me aan om me te zoeken. Ook hier in deze situatie kreeg ik weer last van energieverlies. Ik voelde het aankomen en zakte even in elkaar op de grond midden op het trottoir. Gelukkig kon ik mezelf er weer uithalen en verborg mezelf in de bosjes. Egbert had me snel gevonden. Ik weigerde om naar huis te gaan. Egbert ging een rondje met me rijden om me te kalmeren. Ik kalmeerde en we vervolgden weer ons avontuur tot het volgende moment waarbij ik dacht: Wybe, wat doe je nou?

Zichzelf willen wurgen met wat hij ook te pakken kreeg, zichzelf slaan met een riem op zijn blote lijf. Dit zijn allemaal voorbeelden van Wybe's zelfkastijding. Een mooi voorbeeld wil ik jullie niet onthouden.

Wybe kreeg een sessie bij Isaak. Chantal was niet aanwezig en ik belde haar. Ze had net een fase van verliefd zijn op haar buurman. Ze hield zichzelf natuurlijk voor de gek. Het stak Wybe om te horen hoe goed de buurman eruit zag. Dat was nogal overdreven, zoals Chantal soms overdreven kan doen. De buurman stond opeens voor haar deur. Nou, dan wacht ik wel even met de sessie dacht ik zo. Wybe werd steeds ongeduldiger en ongeduldiger. Waarom hij zo zat te ijsberen bleek pas achteraf. Hij was bang voor wat Isaak zou zeggen. Beledigende en vloekende woorden begon hij uit te spreken naar mij toe. Het liep werkelijk uit de hand. Hij banjerde haast door mijn praktijk heen. Hij gooide de deur open en pakte twee kaarsen. Het waren van die hoge grote kaarsen. Hij drukte de kaarsen zo uit op zijn hoofd

en ging op de grond liggen. Het snot liep uit zijn neus en hij bleef maar om zijn moeder roepen. Ik belde zijn moeder en ze kreeg hem weer gekalmeerd. Wybe moest van haar een blokje om. Dat deed Wybe, maar hij was snel weer terug. Bij terugkomst trof hij mij aan op de schommelstoel. Zijn agressie kwam weer tot een hoogtepunt. Glazen werden weer gebroken. Hij kwam achter me aan en gooide zichzelf op de grond. Hij begon zichzelf weer te slaan met een riem en gooide een glas kapot. Ik rende meteen weg omdat ik dit niet wilde aanschouwen. Ik dacht hij steekt zichzelf weer lek.

De open haard in de tuin was aan. Wybe droeg een leren jas. Wat deed hij? Hij gooide zichzelf op de open haard, wetende dat hij geen vlam kon vatten, omdat de leren jas niet zou branden. Uitgekiend was hij wel met zijn aanvallen. Hij wist precies hoe ver hij wel of niet kon gaan. Bij mij was steeds weer de schrik. Ik wist niet hoe ver hij kon gaan. Is mijn leven nog wel veilig? Dit was mijn gedachte steeds weer.

Iedere keer weer vluchtte hij een paar dagen naar zijn ouders of naar de kazerne en nam daar dan zijn toevlucht. Totdat het gemis weer werd aangewakkerd. Altijd kwamen we dan weer in volle passie en liefde naar elkaar toe. We konden blijkbaar niet zonder elkaar en ook niet te lang met elkaar.

Hij bracht kwaliteiten bij me omhoog waarvan ik niet wist dat ik ze had en ik bracht kwaliteiten bij hem omhoog waarvan hij niet wist dat hij ze had. Hij zei steeds weer: “We zijn uit hetzelfde hout gesneden”. Ik begon steeds meer te geloven dat hij gelijk had. Of kwam het door het feit dat ik reageerde op de energie Wybe? Haalde ik niet juist omhoog wat hij moest leren? Hij moest leren zichzelf te beheersen. Hij moest leren om het onmachtige gevoel over zich heen te laten komen en niet proberen om de macht steeds weer te krijgen. Wybe zei altijd: “Tresi, jij bent geestelijk zo sterk, geestelijk kan ik je niet kapot krijgen, lichamelijk wel, maar niet geestelijk”. Ik vroeg me vaak af: als er nou geen toevluchtsoord was, zoals zijn ouders, die hem steeds met open armen ontvingen, was hij dan niet allang genezen? Thuis, bij zijn ouders, was hij absoluut niet dezelfde jongen als bij mij.

Tijdens de workshop in Frankrijk, waar Wybe aan deelnam, werd hem en mij duidelijk dat het korps mariniers de oorzaak was van zijn gespleten persoonlijkheid. Wybe als het kleine kind en Wybe als de marinier. Ik was zijn beukenootje, de persoon die hij tot de orde wilde roepen. Die zich moest schikken aan zijn wil, aan zijn gevoel, zoals de beukennoten behandeld worden in het korps, allemaal recht in de lijn. Degene die korporaal is, heeft hen in de tang. De korporaal wil hen volledig met de grond gelijk maken, wil hen breken. Zo wilde Wybe mij steeds maar weer breken tijdens een aanval. Later noemde ik dit niet meer aanval maar mishandeling.

Waarom benoem ik hier de jaloezie? Ik benoem de jaloezie omdat hij en ik zo verliefd zijn en zoveel van elkaar houden dat we alleen maar meer onzeker worden van elkaar. We willen de ander niet uit het oog verliezen. Teveel in elkaars energie brengt jaloezie. Jaloezie komt voort uit onzekerheid en onmacht. Hoe onmachtig kun je je niet voelen als je zoveel van elkaar houdt en elkaar niet kwijt wil. Wybe wil graag de macht hebben en als hij de macht niet krijgt, voelt hij zich onmachtig. Het onmachtige gevoel wekt bij Wybe agressie op.

Mijn tranen

Verscheurd in mijn hart denk ik terug in de tijd. Denk ik terug aan hoe geweldig Wybe Durk is. Ondanks zijn agressie bleef ik steeds maar door hem heen kijken en wist ik dat er ergens daar binnen een Wybe was zonder agressie. Een liefdevolle Wybe. Een beschermende Wybe. De Wybe die mij naar bed droeg op het moment dat ik te diep in het glaasje had gekeken. De Wybe die het strand in Miami afliep om mij te zoeken. De Wybe die dicht tegen me aan lag en alleen maar de liefde met me bedreef. Er is geen enkele man die ooit bij mij heeft gedaan, wat Wybe heeft gedaan.

Als ik terugdenk in de tijd, denk ik terug aan de eerste keer dat wij samen op vakantie gingen naar Spanje. De vakantie was al geboekt. Ik zou zes weken met Sergio en de kinderen gaan. Net de dag van tevoren werd mijn auto aangereden door een taxichauffeur. In de nacht moesten we hals over kop alles regelen om toch nog een auto voor elkaar te krijgen. Een auto via de ANWB regelen voor zes weken lang is natuurlijk onmogelijk. Dus wat zei mijn Wybe? Hij zei: “Ik rij na 30 dagen wel terug naar Nederland om de auto’s om te wisselen”.

Zoveel dagen op elkaars lip zitten, bracht natuurlijk de nodige spanning. We werden in de ochtend wakker met champagne. We lagen in de middag op het strand met champagne en natuurlijk hadden we net de whisky ontdekt. Dus ja elke dag was er weer een slokje hiervan en een slokje daarvan. Om vijf uur in de ochtend was de dag vaak nog niet om. Vaak droeg mijn lichaam me dan niet meer. Vermoeid en wel lag ik dan te slapen in de auto of had ik me weer eens ergens verstopt in de bosjes, bang dat Wybe weer agressief zou worden.

Het is eigenlijk wel lachen als je terugdenkt aan die tijd. Ik zie mezelf nog ergens verstopt achter de caravan. Ik hoorde Wybe’s voetstappen voorbij komen, huilend mijn naam roepend. Maar ja lieve mensen, ik kwam alleen maar uit mijn schuilplek op het moment dat ik me weer veilig voelde. Tot op heden heeft hij me nooit gevonden.

Snorkelen deden we ook regelmatig tijdens deze vakantie. Ik ben geen waterrat. Mijn lieve Wybe oefende met me in het zwembad. Ik op zijn rug en hij met zijn vingers omhoog. Één, twee, drie, neus inhouden en zo dook hij met me tot de bodem. Dit was zo'n fantastisch gevoel. Het gaf me een gevoel van de 'Blue Lagoon'. Een gevoel van één zijn met elkaar. Ik was volledig overgeleverd aan deze man. Ik bestempelde hem toen al als mijn passie, als mijn grote liefde, mijn prins.

We hadden zwemvliezen en snorkelspullen aangeschaft. Achterwaarts het koude water induiken vond ik eigenlijk al een overgave. De bodem was voor mij dieper dan diep. Voor Wybe was het eigenlijk alleen maar een speelparadijs. Net als de oefening in het zwembad gingen we duiken. Weer één, twee, drie en we doken samen tot de bodem.

Zijn ouders hadden zich opgedrongen om ook een weekje met ons door te brengen in Spanje. We zagen ze deze week maar een paar keer.

Nooit heeft Wybe me in de steek gelaten. Altijd heeft hij gevochten voor mij. Altijd heeft hij me weten te overtuigen van zijn liefde, zijn oprechtheid, zijn toewijding en zijn loyaliteit. Ik was de ontvanger. Ik ontving de agressie, de wanhoop maar ook zijn liefde. Als je alleen maar de ontvanger bent, wat moet je dan in Godsnaam teruggeven? Ik bezit geen persoonlijkheid toch? Of bezit ik die wel? Ben ik de energie die op dat moment ontstaat? Ik weet dat ik eigenlijk niets ben, maar als je niets bent dan ben je ook eigenlijk weer alles. Maar ja, kunnen mensen je snappen als je niets bent? Kunnen mensen je snappen als je alles bent? Nee, snappen doe je met je hoofd. Je ervaart. Ik snap mezelf ook niet. Ik heb alleen maar gevoel, mijn gevoel draagt me. Ik word Wybe, ik word Chantal, ik word mijn kinderen, ik word de rollen die ik aan moet meten, dat word ik. Mijn gevoel laat me nooit in de steek. Pas als ik word zoals jullie zijn, pas dan ga ik de fout in. Dan pas kan ik Wybe loslaten. Maar mijn gevoel wil Wybe niet loslaten. Het is hetzelfde als je een kind krijgt. Het kind wordt in je armen gelegd. Je gevoel spreekt boekdelen. Je gevoel zegt: dit is de mijne. Dit kind hoor je te beschermen, dit kind hoor je een toekomst te geven, jij bent verantwoordelijk voor dit kind. Laat je dan los? Op het moment dat dit kind moeilijk gaat doen of als het een uiterlijk

gaat krijgt wat jou niet aanstaat, zoals Wybe's uiterlijk mij niet aanstond, laat je dan los? Als je kind niet kan leren en de maatschappelijke positie die jij voor ogen had niet krijgt, laat je je kind dan los? Nee, je laat pas los als je gevoel er klaar mee is. Mijn gevoel is nog niet klaar met Wybe, ook nu nog niet.

Mijn verjaardag

Als ik terugga in mijn geheugen, denk ik terug aan mijn mooiste verjaardag tot op heden. De relatie tussen mij en Wybe was nog zo ontzettend pril. Ik ben ontzettend maar dan ook echt ontzettend verwend op mijn verjaardag. Ik ben verwend zoals elke vrouw hier op aarde verwend zou willen worden door haar prins. Ik noem hem mijn prins. Als ik jullie nu dit verhaal vertel, weten jullie allemaal wat voor prins Wybe is.

Mijn omgeving vertelde me dat ik de mooiste verjaardag ooit zou krijgen. Natuurlijk was ik zeer benieuwd hoe die mooiste verjaardag er dan wel uit zou zien. Ik kan je vertellen, het was absoluut mijn mooiste verjaardag ooit.

Elke keer als ik met Wybe in de auto zat, draaiden we de cd van André Hazes. André Hazes betekent voor mij een associatie met het verleden. Al jaren achtereen ben ik dol op André Hazes. Ik heb een associatie met het liedje 'Zij gelooft in mij', omdat mijn hartsvriendin toen, in mij geloofde. Het liedje 'Zij gelooft in mij' was niet meer het liedje wat mij op dit moment nog raakte. Op dezelfde cd stond ook het liedje 'Blijf bij mij'. Steeds weer zong Wybe hardop in de auto dit liedje. Het viel me op dat hij steeds weer probeerde om de tekst te onthouden. Steeds weer als we ruzie hadden en hij was weer terug naar Drachten, dan zong hij dit liedje in op mijn voicemail, of hij stuurde het via mms.

Op een gegeven moment zei hij dat hij een verrassing voor me had. We moesten ergens heen zei hij. Natuurlijk was alles gepland en uitgepluisd door hem en Chantal. Ik dacht bij mezelf misschien ga ik wel op de foto. Ik had ooit laten vallen dat ik graag een bruidsjurk aan wilde passen, puur voor de foto. We kwamen in een afgelegen wijk terecht. Uiteraard hadden we ons weer lekker laten verwennen met champagne en B52. Eenmaal aangekomen mocht ik galajurken uitzoeken. Eindelijk had ik de juiste jurk gevonden. Het was een prachtige paarse jurk waar ik ook nog prachtige schoenen bij kreeg. Ik voelde me echt een prinses. Ik was zo opgewonden als een kind. Wybe zat maar te smoezen met de verhuurder van de jurk. Ik dacht dat ik de jurk mee

mocht nemen, maar helaas, ik moest de jurk weer uittrekken. Ik dacht nog, wat is hier nou de lol van. Later gingen we de stad nog in en beleefden ook daar weer het één en ander.

Eerlijk is eerlijk, ik doe het bijna nooit, maar we rookten nog een jointje. We dansten wat op het plein en kregen een beetje ruzie om niets. Als je te lang op elkaars lip zit, kan de spanning tussen man en vrouw soms opgebouwd worden. Een meningsverschil om niets, strubbelingen om niets. Maar ja, na ruzie komt daar ook altijd weer het moment van goedmaken. We belandden op de achterbank van de auto, we vreeën en vielen zo poedelnaakt op de achterbank in slaap. Uren later toen we wakker werden, keken we elkaar aan en zagen dat we nog steeds poedelnaakt waren. Daar lagen we dan bij een fietspad. Hoeveel mensen naar binnen hebben gekeken is mij nog steeds onbekend. Ik denk dat dit ook het begin is geweest van seks in openheid. Daar vertel ik later meer over. Nu even terug naar mijn verjaardag.

We gaan even terug naar de dag voor mijn verjaardag. Opnieuw gingen we naar de verhuurder van de jurk, die ik eerder had uitgezocht. Ik mocht de jurk aan op 8 mei, mijn verjaardag, zei Wybe. We gingen Antwerpen in met de kinderen waar Wybe een prachtige ring voor mijn verjaardag uitzocht en ook de kinderen kochten een cadeautje.

Ik droeg mijn prachtige jurk en ik voelde me werkelijk heel bijzonder. Wybe zette een muziekje op, deed de kaarsen aan en danste met me. Om 12 uur precies schoof hij een prachtige ring met drie stenen om mijn vinger. Deze ring had hij in Antwerpen gekocht. Hij had zijn eigen goud achtergelaten en onderhandeld met de verkoper om deze ring te kunnen betalen. Nog steeds schittert deze prachtige ring aan mijn vinger. De champagne werd geopend en ook mijn buurvrouw kwam nog even binnen om me te feliciteren. Als ik eerlijk ben, stak me dat een beetje. De gedachte van: wat kom je doen, kon ik niet onderdrukken. Dit was voor mij zo'n bijzonder moment, mijn moment. Het liefst zou ik met jurk en al zijn gaan slapen. Dat deed ik maar niet.

Dit was het verhaal van de aanloop naar mijn verjaardag. Nu komt het verhaal van de dag van mijn verjaardag. Deze verjaardag was de mooiste

verjaardag die ik ooit in mijn hele leven heb gehad. Maar voordat ik dat vertel, wil ik eerst teruggaan naar de dag dat ik twaalf jaar oud werd.

Ik denk terug aan de tijd dat ik nog een kind was. Ik was twaalf jaar oud. Er was geen geld, er was geen harmonie, er was alleen maar fantasie. Gravelina, toen mijn hartsvriendin, wilde dat ik de mooiste verjaardag ooit zou krijgen. Er was niets. Er waren geen ouders die iets toelieten. Er was alleen maar die zolderkamer, muf en vol spinnenwebben. We hadden hele oude meubels die nog uit de 2de wereldoorlog stamden.

Gravelina wilde mij een mooie verjaardag geven. Ze hield van mij. Hoe moeilijk ik ook was, Gravelina hield van mij. Ze mocht van haar ouders niet met me omgaan. Ik was een verkeerd kind vonden zij. Ik was geen verkeerd kind. Waarom benoemden ze mij dan als een verkeerd kind? Ik was loyaal. Ik hield van mensen. Ook toen al werd ik meegezogen in energieën. Ik kon het niet tegenhouden. Ik ging met haar mee naar die oude mannen. Zij nam mij mee. Door haar werd ik seksueel misbruikt. Door haar ben ik vijf jaar lang seksueel misbruikt. Ik hield van haar. Haar ouders hadden haar hoog in het vaandel staan en mij laag. Is dat een patroon? Waarom? Als je hoog bent, wordt je laag geschat. Ik weet het antwoord hierop wel. Het is puur de angst. De angst dat je iets niet aankan. Ik werd beschermd door dit meisje. Maar de mensen die boven mij stonden, de volwassenen, beschermden mij niet. Ze wilden mij kapot maken. Te beginnen bij mijn vader, dan komt mijn broer, ook mijn moeder staat ergens in die rij, maar zij is passief. Daarna volgden nog vele. Ik benoem geen namen. Ik weet dat het gene wat ik hier vertel puur mijn waarheid is. Als je weet dat je gelijk hebt, hoeft je je gelijk niet te halen, hoeft je anderen niet te overtuigen. Gravelina heeft in die stoffige zolderkamer een aantal mensen uitgenodigd voor mijn verjaardag. We noemden ze vrienden toen. We legden eten neer en Gravelina hoopte dat het oké was, dat het een leuke verjaardag was. Gravelina bedankt. Het was oké. Het was simpel, maar het was oké. Maar Wybe, jij overtrof ieder mens. We kenden elkaar pas zo kort. Mijn verjaardag was op 8 mei en op 14 februari kregen we officieel verkering.

Die ochtend, de ochtend van mijn verjaardag was ik vroeg op. Ik kreeg een heerlijk ontbijtje. Wybe had een verrassing voor me. Hij had zichzelf in pak gehesen en ik werd de hele dag als een prinses behandeld. Deur open, deur dicht. We kwamen aan in de Zwaluwhoeve voor een dagje sauna en ik trok natuurlijk de aandacht in mijn mooie jurk. Wybe vertelde iedereen dat ik jarig was. Kopje koffie werd omgeruild voor een glaasje champagne. De zon scheen heerlijk. Het was zo romantisch. Het voelde aan als een tekenfilm. Een tekenfilm is kleurrijk. Dat is precies hoe ik me op dat moment voelde, kleurrijk. We hadden alleen maar aandacht voor elkaar. We zwommen, genoten van de sauna en van het heerlijk tegen elkaar aan liggen. Om 19.00 uur was het al tijd om te gaan. Ik snapte niet waarom we al moesten gaan. Blijkbaar had Wybe nog meer verrassingen voor me in petto. Hij ging betalen en opeens stuurde hij me weg. Ik snapte er niets van, waarom moest ik opeens weg? Later bleek dat zijn vader, zoals altijd, liep te ijsberen voor het saunacomplex.

Ik dacht bij mezelf: hij zal toch geen limousine voor me bestellen? Mijn gedachten zeiden natuurlijk meteen nee, maar mijn gevoel zei: het zou best wel eens kunnen. Opeens kwam er een limousine voorrijden. Zijn vader was naar de Zwaluwhoeve gekomen om mijn auto mee te nemen. We waren natuurlijk naar de sauna gekomen in mijn auto. In de limousine werden we verwelkomd met champagne. Heel romantisch natuurlijk. Als je eenmaal in de limousine bent, wat doe je dan? Dan doe je datgene wat je altijd doet. Je wilt beleven. Niemand die je ziet in de limousine. Je hebt een uur lang romantiek en seks.

Opeens werd de deur opengedaan en ik was aangekomen op een voor mij onbekende bestemming. Ik keek om me heen en ik zag al die mensen die ik lief heb. Ik kwam uit de limousine, keek naar links en de ene na de andere auto kwam aanrijden. Ik begon te huppelen, te springen en te juichen. Ik kon mijn plas niet meer ophouden van de spanning en liet het zo lopen. Mijn kinderen zeiden: “Mama je hebt in je broek geplast”. Gelukkig had ik geen onderbroek aan dus het liep zo de grond in.

Het feest was fantastisch. Mijn harstvriendin Chantal, Wybe Durk en mijn buurvrouw gaven een optreden op mijn favoriete nummer 'Blijf bij mij' van André Hazes. Ze hadden alles allang voorbereid en ook de kinderen traden op en spraken me toe.

Waarom besef je pas achteraf hoe bijzonder dat is. Op dat moment is het gewoon. Op dat moment ervaar je het en geniet je ervan. Achteraf merk je pas dat het niet gewoon is dat men zich zo voor je uitslooft, omdat de mensen zoveel van je houden. Het was fantastisch.

Ik werd wakker in een hotelkamer en ik had geen idee hoe ik er gekomen was. Ik genoot van de zon, het vrijen, het lunchen in Nijmegen, de romantiek en de passie. Oh mijn God, achteraf gezien is dit ook weer zo'n ontzettend belangrijk verhaal om ook nu hier in 'Wybe, wat doe je nou?' aan jullie te vertellen.

Antwerpen

Op 31 mei 2008 stond de boekpresentatie van mijn derde boek ‘Wie is Tresi?’ gepland. Wij, degenen die de presentatie wilden organiseren, besloten om bij de Marokkaan in Antwerpen te gaan eten om te bespreken hoe we de presentatie wilden gaan aanpakken.

Vanaf het begin was dit boek voor mij een boek, waar ik vele tranen om heb gelaten. In dit boek werd prijsgegeven dat ik, Tresi, geen persoonlijkheid heb. Het betekent dat ik ieder om mij heen word. Eigenlijk ben ik alles en ook weer niets. Wie hoort graag dat ie niets is en toch ook weer alles is. Maar goed laten we dat even achterwege laten.

Even terugkomend op deze bewuste avond in Antwerpen. We hebben eerst heerlijk gegeten bij de Marokkaan. Opeens waren we onze Chantal kwijt. Zij is natuurlijk nachtblind en ziet werkelijk geen steek. Mijn buurvrouw en ik gingen natuurlijk op zoek. Daar liepen we dan midden op straat. We werden haast opgepikt als twee goedkope hoeren. Dat streekte mijn ego niet, maar wel die van mijn buurvrouw. Aandacht heb je zowel positief als negatief. Maar ja, aandacht bleef aandacht voor mijn buurvrouw. Opeens zagen we onze Chantal langslopen. Ik ging natuurlijk meteen achter haar aan en ik pakte haar bij haar arm. Ik zei: “Chantal, hier zijn we”. De kroeg was 200 meter bij ons vandaan, dus wij de kroeg in.

Wybe was mij ondertussen kwijt geraakt. Zoals altijd was hij boos. Ik dacht bij mezelf: jou geef ik geen aandacht, ga maar zeuren, ga maar huilen dacht ik nog. Natuurlijk deed hij dat ook. Mijn buurvrouw en ik dansten op de muziek en Chantal zat op haar knieën om Wybe te troosten. Hij leek wel een zesjarige. Hij bleef maar huilen en huilen. Vanuit mijn ooghoek keek ik toe en dacht: Wybe, wat doe je nou?. Hij wilde natuurlijk aandacht, dat had iedereen door, behalve hijzelf.

We verlieten de kroeg en wilden nog een cocktail gaan drinken in de cocktailbar. De sfeer was totaal weg en alles stond in het teken van Wybe.

Wybe trok erg aan Chantal. Jaloezie heb ik niet naar Chantal toe, maar genoeg is genoeg. Ik had er genoeg van. We vervolgden onze weg naar de cocktailbar. Chantal bleef buiten met Wybe praten en mijn buurvrouw en ik gingen de cocktailbar in. Voor mijn buurvrouw is een dagje uit heel anders dan voor mij. Maar ja, mijn aandacht lag niet bij mijn buurvrouw, maar lag buiten bij mijn hartvriendin en mijn vriendje. Mijn aandacht voor mijn buurvrouw was snel vervlogen. Ik naar buiten, naar mijn hartsvriendin en mijn Wybe, die ik met een pruillipje aantrof. Ik moest dit doorbreken maar hoe? Natuurlijk kon ik Wybe niet aanspreken omdat dat weer voeding voor hem zou zijn. Dus richtte ik me op Chantal. Ik ging voor haar staan en ik werd boos op haar. Ik wilde haar niets aandoen, maar ik wilde de aandacht afleiden. Opeens trapte ik tegen de deur aan en sprak haar woest toe. Voordat ik het wist gleed mijn rechterhand uit en ik sloeg haar in haar gezicht. Haar ogen werden furieus en natuurlijk geschrokken zei ze: “Je hebt me geslagen!” Ik sprak nog meer woorden uit het diepst van mijn hart. Woorden die ik nu niet meer weet te herhalen.

Wybe liep weg en Chantal werd getroost door onze andere vrienden. Ze was woest op me. Op een gegeven moment kwam Wybe terug. Hij kwam naast me zitten en we keken elkaar aan. Hij keek me aan en hij sprak tegen me. Ik zweeg en hij werd woest. Ik bleef zwijgen en ging bij het gezelschap zitten. Ik werd niet aangekeken omdat ik net Chantal had geslagen. Ook Wybe kwam bij ons gezelschap zitten. Hij werd alleen maar woester en woester. Opeens duwde hij me. Wie stond er als eerste op? Wie beschermde mij als eerste? Chantal, degene die ik net had geslagen. Wybe voelde zich machteloos en liep de tent uit.

Later toen we naar de auto liepen, dook Wybe weer op. Naast me lopend sprak hij alleen maar boze woorden. Ik was zus, ik was zo. Ik was niets, ik was alles. Opeens pakte hij de ring die hij van zijn vader had gekregen voor zijn 18de verjaardag. Dit was voor Wybe zo’n belangrijke ring. Hij droeg de ring altijd. Hij rukte de ring af en zei: “Deze is voor jou”. Ik pakte de ring aan en we liepen door richting de haven. Het was donker en opeens gooide ik de ring op de grond. Ik hoorde de ring nog stuiteren. “Deze ring hoeft ik niet” zei ik hem. Wybe begon te schreeuwen dat de ring van zijn vader was.

Bij het uitspreken van deze woorden bevroor ik en bleef ik stilstaan. Wybe liep alle auto's af om te kijken of hij hem kon vinden. Mijn hart kon dit niet verdragen. Ik stond stil en liet mijn vrienden aan mijn linker en rechterkant los. Ik liep meteen op een auto af, keek onder de auto en ja hoor daar lag Wybe's ring. Ik zei: "Hier heb je je ring terug". Verbaasd en blij keek hij me aan. Hij was blij dat ik de ring teruggaf, die hij aan mij wilde geven. Hij gaf me de ring met de mededeling: dan heb je nog iets wat je aan mij zal herinneren.

Precies tien jaar geleden had hij deze ring van zijn vader gekregen voor zijn 18de verjaardag. Het volgende verhaal is wel een mooi verhaal om even tussendoor te vertellen. Wybe had twee ringen. De ring van zijn vader en de ring waar de as van zijn zeventien weken oude ongeboorte zoontje Ocean in zat. Je zou denken dat de ring met de as van zijn zoontje belangrijker was dan de ring van zijn vader. In mijn helderziendheid wist ik dat hij mij de ring van zijn vader gaf, omdat deze ring meer voor hem betekende, dan de ring van zijn overleden zoontje Ocean.

We gingen met één auto naar het huis van onze vriend Egbert. Wybe ging naar huis met mijn auto. Huilend viel ik in slaap in het huis van Egbert. Mijn ogen hadden net het daglicht weer gezien toen Wybe op de stoep stond. We wilden de vergadering voortzetten waar we de vorige avond mee begonnen waren in het restaurant in Antwerpen. Ik was afstandelijk tegen hem. Hij dronk op z'n nuchtere maag en ik zette de vergadering voort. Ik ging nog even op bed liggen en kreeg weer een aanval. Ik werd weer wakker en zag dat Wybe aan de buitenkant van het raam stond en naar binnen wilde komen. Hij probeerde om bij me te komen om me te troosten en om me uit mijn aanval te halen.

De ochtend werd weer middag en het werd de hoogste tijd om te vertrekken. We vertrokken allemaal in een blijde stemming. Ik ging op de motorkap zitten en opeens reed Wybe half hangend uit de jeep Cherokee door. Natuurlijk word je bang als iemand rijdt terwijl je op de motorkap zit. Gauw ging ik weer naar binnen, de auto in en we vervolgden weer onze weg. Tot onze verbazing strandde de auto op de snelweg. Hij deed niets meer. Wat

doe je dan? Je belt natuurlijk de ANWB. Maar ja, voor deze gasten komen is er zeker alweer een uur voorbij gegaan. Wybe en ik waren nog niet uitgepraat en we belandden in de struiken, in de berm langs de weg.

Het verhaal dat ik nu ga vertellen was één van de meest afschuwelijke momenten van mijn leven. Met veel heen en weer geschreeuw van woorden keek hij me aan en zei: “Als ik jou niet kan krijgen hoef ik niet meer te leven”. Eerst was het nog wel grappig dat hij de snelweg over liep met zijn broek op zijn knieën. Nadat hij deze woorden uitsprak ging hij plat op zijn rug op de snelweg liggen. Ik hield mijn handen voor mijn oren, hopende dat ik niet dat ene geluid zou horen. Het dodelijke geluid van piepende banden, het geluid dat iedereen wel kent, als er een ongeluk gebeurt. Ik dacht in een mum van tijd: daar gaat mijn geliefde. Dit ligt niet in mijn handen. Dit kon ik niet meer terugdraaien. Ik dacht echt dat hij me ontglipte en dat hij weg was voor altijd. Hoe onmachtig voelt men zich dan? Hoe onmachtig kan men zich voelen? Ik voelde me zo onmachtig dat ik spontaan mijn plas liet lopen en flauwviel. Opeens kwam hij terug, net of hij bij de sigarenboer vandaan kwam en er niets aan de hand was. Hij tikte me op mijn wangen om me weer uit mijn toestand te halen.

Daar lagen we dan langs de snelweg. De auto's reden voorbij. Er was een auto die stopte en de man in de auto vloekte en tierde tegen ons. Wybe zei: “Doe nou normaal man, je zeurt, hier komen nooit auto's”. We werden natuurlijk gade geslagen omdat het niet normaal was wat we deden. Zijn we überhaupt wel normaal? Het voelt wel alsof we normaal zijn.

De liefde is zo duidelijk aanwezig, maar de liefde is ook zo vernietigend aanwezig. De ANWB kwam uiteindelijk. We werden weggesleept en we kregen vervangend vervoer. Ik moest nog even naar huis om een aantal documenten op te halen. Lachend kwam ik terug met twee champagneglazen. De ANWB - wegsleepdienst kwam er inmiddels aan. We toosten, we proosten en vrolijk lachend reden we terug naar huis. Dit verhaal was maar een momentopname. Dit moment was zo heftig, zo intens, maar oh zo belangrijk om te vertellen. Het is een verhaal dat laat zien dat je jezelf

kan verliezen in degene waar je van houdt. Wybe heeft werkelijk waar mijn hart veroverd. Toch blijf ik altijd weer zeggen: Wybe, wat doe je nou?

De verloren ketting

Op weg naar huis met de leenauto, kregen Wybe en ik een discussie. De discussie ging natuurlijk weer over jaloezie. Natuurlijk ging het weer over het verleden. Ik had de neiging om alleen maar vragen te stellen over zijn verleden. Zijn exen wel te verstaan. Ik wilde steeds maar weer alle ins en outs weten. Maar hoe meer ik wist hoe meer pijn het me deed.

Er was weer een opbouw van negatieve energie. Dat betekent dat we allebei in de negatieve spiraal van opgekropte emoties, gedachten en natuurlijk visualisatie zaten. Je wordt jaloers, angstig, wantrouwig en je krijgt er een minderwaardigheidsgevoel van. Een gevoel van, ben ik dan wel werkelijk zijn prinses? Houd hij wel echt van mij? Heeft hij misschien beter gehad dan de energie die ik hem wil geven. Dat zijn allemaal gedachten die door je hoofd heen spoken op zo'n moment.

Opeens stapte Wybe abrupt uit de auto. Het was alweer te laat en we kregen ruzie langs de kant van de weg. Wybe begon raar te doen en gooide zichzelf in de berm. Hij rolde naar beneden, de berm af en ik ging achter hem aan. Ik bukte mijn hoofd over hem heen, keek hem aan en zei telkens weer: "Wybe, wat doe je nou?, doe normaal". Maar ja, hij vond het blijkbaar wel een uitdaging om zichzelf rollend van de berm te laten vallen. Ik ging achter hem aan en boog me over hem heen. Ik bleef hem aankijken en dacht bij mezelf: Wybe, doe normaal.

We kregen een discussie en deze discussie verzachtte ons beide. Ik ging liggen in het gras en Wybe boog zich over me heen. Daar, langs de snelweg bedreven we de liefde. Na de daad kleden we ons weer aan en kwamen we erachter dat Wybe zijn dure ketting van 1600 euro kwijt was geraakt. Hij aan één kant van de berm zoekend, ik aan de andere kant van de berm zoekend. Zo kropen we naar elkaar toe en keken of we de ketting terug konden vinden. Helaas lag de ketting er niet.

De volgende dag zijn we teruggegaan en zochten alle plekken af waar we de ketting mogelijk kwijt waren geraakt. De eerste plek waar we zochten was de plek waar hij over de snelweg was gaan lopen en liggen. De tweede plek was de plek waar we in de berm hadden gevreeën. We hebben de ketting nooit meer teruggevonden.

Het mooiste van het verhaal komt nog. Ik vertel altijd alles eerlijk in openheid aan de mensen die in mijn aanwezigheid zijn. Ik vertel hen over de turbulentie van mijn bestaan. Ook dit verhaal vertelde ik aan de gastvrouw van die middag. De gastvrouw zei: “Goh, wij reden langs deze snelweg, richting Bergen op Zoom en we zagen een onbekende auto, waarin een man zichzelf boog over de vrouw en de liefde met haar bedreef”. De gastvrouw zei dat ze niet goed had kunnen zien wie die mensen waren. Ze zeiden nog tegen elkaar: “Zouden dat Wybe en Tresi niet zijn?” Omdat ze de auto niet herkenden dachten ze dat het een ander exhibitionistisch stel zou zijn. Exhibitionistisch zijn we wel. Later in onze relatie hebben we ook seks gehad waar dan ook, op het moment dat we daar behoefte aan hadden. We merkten dat het ons niets kon schelen als er mensen zouden toekijken.

Later in onze relatie hebben we samen een parenclub bezocht. Voor mij was dat de eerste keer. Ik had nog nooit zo’n club bezocht. Samen hebben we ontdekt dat seks in een parenclub best opwindend is. Zolang zich geen derde persoon aan ons opdringt, vinden we deze ervaring alleen maar opwindend.

Weten jullie welke kaders je moet doorbreken? De kaders van schaamte. Schaamte over je eigen lichaam. De schaamte dat je jezelf te dik of te dun, te klein of te groot, te lelijk of misschien wel te oud of zelfs te jong, vind. Vele mensen hebben geprogrammeerde ideeën over het beleven van seks. Wybe en ik hebben elkaar hierin ontdekt. Wybe was vrij in seks. Hoe onze eerste ontmoeting zonder mijn chaperonne verliep, is jullie al bekend. Voor mij was het een schok. Nu heb ik de bewustwording van hoe hij over seks dacht. De bewustwording dat seks helemaal niets te maken heeft met liefde maar dat liefde ook weer alles te maken heeft met seks. Als je van elkaar houdt en je hebt liefde voor elkaar, dan heb je seks achter gesloten deuren. Als jullie behoefte hebben aan seks achter gesloten deuren of juist de behoefte hebben

aan seks voor open deuren ervaar het dan. Ik heb ontdekt in mijn relatie met Wybe, dat seks en liefde werkelijk aan elkaar gekoppeld kunnen zijn maar ook werkelijk niet aan elkaar gekoppeld kunnen zijn.

In het begin van onze relatie hadden we vier keer per dag seks en dat maandenlang. Er was puur en alleen maar lust, verlangen en opwinding. We wilden elkaar daar graag in tegemoet komen en elkaar daarin ontdekken. Ik heb Wybe daarin ontdekt en hij heeft mij daarin ontdekt. Mijn blokkades hierin heb ik losgelaten. De blokkade om in de ochtend vers uit de slaap elkaar een tandenborstel aan te reiken en op klaarlichte dag zonder ontbijt en zonder gewassen te zijn seks te hebben. Elk lichaamsdeel is op klaarlichte dag zichtbaar. Er was geen schaamte meer. Mijn schaamte over min striae, mijn hangende vel door het baren van vier kinderen, een pondje teveel hebben, heb ik met Wybe doorbroken. Ik ben mezelf tegengekomen hierin. Een aantal standjes wilde ik liever niet ervaren, puur omdat die standjes mij onbekend waren. Al datgene wat ik seksueel beleefd heb met Wybe, in het verleden en in het heden, was en is puurheid in de vorm van liefde. Puur liefde en door de liefde heen beleefden we seks. Als je zoveel met elkaar hebt beleefd en nog steeds voor elkaar wil vechten, dan betekent dat, dat je werkelijk van elkaar houdt, dat je werkelijk voor elkaar wilt gaan.

De omstandigheden maken dat je agressief kunt worden. De persoonlijke meningen van mensen kunnen je agressief of onmachtig maken. Als je in je hart geen agressief mens bent, als je in je hart een goed mens bent, als je jezelf alleen maar anders gedraagt doordat de emoties je teveel worden op dat moment, dan komt dit puur voort uit het woord onmacht.

Waarom vertel ik jullie dit verhaal? Ik vertel jullie dit verhaal omdat mensen oordelen en veroordelen. Hoe kan je veroordelen als je deze energie niet zelf hebt ervaren. Hoe kan je zeggen: Tresi, waarom laat je jezelf zo behandelen? Jij, een vrouw die vele harten de weg wijst. Jij, een vrouw die sterk en krachtig is. Een vrouw, die meerdere vaste relaties achter de rug heeft. Langdurige relaties achter de rug heeft. Jij, een vrouw die voor je kinderen moet zorgen die je hebt gebaard. Een vrouw, die voor je klanten paraat moet staan in tijd van nood. Mijn antwoord is simpel. Het boek 'Wybe, wat doe je

nou?’ vertel ik jullie puur om te laten zien dat het allemaal momentopnames zijn geweest. Momentopnames die werkelijk in het verleden terecht kunnen komen. Maar dan moeten we wel opnieuw beginnen. Dan moeten we een andere energie neerzetten dan de energie die we tot nu toe hebben beleefd. De energie van passie, de energie van tolerantie, de energie van houden van, de energie van geduld hebben, de energie van respect hebben voor elkaar, de energie van willen luisteren naar elkaar zonder de gedachten te laten spelen van onmacht.

Ik geloof nog steeds dat elke ervaring een ervaring is. Ik geloof nog steeds dat de ervaring van gisteren niet de ervaring van morgen hoeft te zijn. Ik geloof dat dit puur het programmeren van willen is. Ik wil Wybe en ik wil hem opnieuw ervaren. Ik ben alleen afhankelijk van zijn willen.

Bloempot door de ruit van de buurvrouw

Ik kan en wil absoluut niet om dit verhaal heen. Dit verhaal heeft te maken met Wybe's grote hekel aan mijn buurvrouw. Mijn buurvrouw bracht dat gevoel bij Wybe omhoog. Dat gevoel kwam niet alleen maar bij Wybe omhoog, maar eigenlijk ook bij vele anderen.

Acht jaar lang heb ik me goed gehouden. Oftewel geprobeerd om me goed te houden, met veel ups en downs, tegenslagen en woordenwisselingen. Mijn buurvrouw speelde ook zakelijk een rol in mijn leven. Wybe heeft werkelijk overal de schijt aan. Onthoud deze woorden: de schijt aan. Aan deze woorden zit op een bijzondere manier nog een vervolg, richting de buurvrouw.

Laten we even bij dit verhaal blijven. Wybe had nog wat uit te praten met mijn buurvrouw. Ik zei tegen hem: "Maak dan nu van deze gelegenheid gebruik en lucht je hart naar haar toe". Dat deed hij, alleen kwam hij niet erg ver. Ik voelde dat Wybe's boosheid bleef hangen. Ik bleef dus nog even uitgebreid zitten bij mijn buurvrouw. Wybe ging met de ex van de buurvrouw een aantal meubels versjouden bij mij thuis. De volgende dag zou er namelijk geveerd gaan worden door de Woningbouwvereniging. Alle meubels moesten dan ook naar één kant van de kamer gesjoud worden. Opeens zei mijn buurvrouw: "Laten we even naar de mannen toe gaan". Dit hadden we beter niet kunnen doen. De mannen zaten vrolijk bij de open haard met drank in hun handen. Ze waren al flink aangeschoten. De buurvrouw en ik waren nog nuchter. We bekeken dit schouwspel en voordat we het wisten werd de agressie bij Wybe weer aangewakkerd. Wybe wilde mij weer pakken. De ex van de buurvrouw ging tussen ons in zitten. Wybe liep weg en ik verstopte me ergens onder de tafel. Natuurlijk vond hij me weer niet. Bang rende ik naar de wc. Ik hoorde dat Wybe wist dat ik op de wc was. Hij probeerde me eruit te halen en ik weigerde natuurlijk. Ik smeekte de buurvrouw en haar ex om me niet alleen te laten. Johnny, mijn oudste zoon, vond het allemaal maar bespottelijk en absurd. Maar ja, Johnny vindt nogal snel alles bespottelijk en absurd. Zeker als het over mij gaat. Op het moment

dat ik hoorde dat Wybe bij de wc vandaan was gegaan, sprong ik eruit en rende naar het huis van mijn buurvrouw. Mijn buurvrouw raakte in paniek omdat Wybe als een dolle stier het huis uit rende en door de schutting heen banjerde. De schutting scheidde de tuin van de buurvrouw met de mijne. Het hek brak in twee stukken. De buurvrouw raakte in paniek. Ze wist nog gauw de sleutel in het sleutelgat te stoppen om de deur open te maken. Ze schopte per ongeluk met haar rechterschoen de ruit aan de onderkant van haar voordeur stuk. We renden naar binnen en ik verstopte me ergens in de achtertuin. Van daaruit kon ik alles zien. Ik zag hoe Johnny en de ex van de buurvrouw probeerden om Wybe tegen te houden. Als een vogel die tegen een ruit aanvliegt zag ik Wybe zichzelf plat tegen het grote vensterraam van mijn buurvrouw aangooien. Hij bleef maar mijn naam roepen en wilde dwars door het raam heengaan. Het lukte hem niet omdat Johnny en Egbert hem tegen konden houden. Opeens zag hij me en bleef maar roepen: Tresi, Tresi, Tresi. Hartverscheurend en angstaanjagend om te horen.

De mannen lieten hem los en wat deed Wybe? Hij pakte een hele grote bloempot die voor de deur van de buurvrouw stond en gooide deze zo door de ruit van haar voordeur naar binnen. Dit gaf een enorm kabaal. Ook haar laminaat kreeg het zwaar te verduren. Haar kinderen stonden alleen maar te huilen en te gillen bovenaan de trap. Ik hield mezelf schuil en de buurvrouw en haar ex belden de politie. Weer kwam de marechaussee en weer werd Wybe afgevoerd.

Ook aan dit voorval heeft hij weer een aantal littekens overgehouden waarvoor hij gehecht moest worden. De marechaussee probeerde me weer te overtuigen om aangifte te doen. Nee, ik deed geen aangifte. Waarom niet? Omdat ik Wybe ooit een belofte had gedaan. De belofte van: ik doe geen aangifte tegen je. De buurvrouw wilde wel aangifte doen. Door mijn opdringerigheid van: nee, dat doe je niet en haar angst om me te verliezen heeft ze toen geen aangifte gedaan.

Agressiviteit door het gooien van een bloempot door het raam is veiliger dan agressief worden waarbij je niet een bloempot maar jezelf door de ruit gooit.

Die ervaring moest Wybe natuurlijk ook weer opdoen. Dit voorval gebeurde in het huis van Chantal.

Wat de aanleiding van deze bewuste avond was weet ik niet meer. Zo vaak bouwde de energie al op, puur door de onmacht. Als de negatieve energie zich eenmaal opbouwde bij Wybe, dan kon ik het niet meer omkeren. Juist door mijn houding, van hoe ik keek, hoe ik deed, sprak of juist zweeg, het maakte niet uit. Wat ik ook deed hij werd steeds vuriger. Op dat moment voelde Wybe zich zo onmachtig. Je kunt hem op dat moment vergelijken met een hooiberg vol met droog stro. Je laat er een lucifer op vallen en voordat je het weet is alles afgebrand. Zo gedraagt Wybe zich op dat moment ook. Voordat je het weet vat de lucifer vlam en is alles afgebrand en is ieder slachtoffer van zijn agressie op dat moment.

Die bewuste avond gebeurde er van alles. Hij gooide een bierfles leeg over mijn hoofd. Ik werd tegen de muur gegooid en hij duwde me op de grond bij het toilet. Hij wilde een mes pakken om zichzelf in zijn buik te steken. Er gebeurde van alles. Op een gegeven moment liep hij naar buiten en we sloten meteen de deur achter hem zodat hij niet meer terug naar binnen kon komen. Tenminste dat dachten we. Opeens hoorde we alleen maar het gerinkel van glas. En daar stond Wybe dan ineens in de woonkamer. Hij had zichzelf gewoon dwars door de glazen balkondeur van Chantal heen gegooid.

Chantal had net haar 15-jarige nichtje te logeren. Dit nichtje lag op een matras in de woonkamer. Ik was haar net aan het troosten omdat het arme kind had zelf al genoeg dramatische ervaringen in haar eigen bestaan en familie meegemaakt. Wybe was jaloers om het feit dat ik dit kind aan het troosten was. Hij kwam dwars door de ruit van de balkondeur naar binnen banjeren en probeerde haar te troosten. Het arme kind was alleen maar bang.

Hij tilde me op en smiet me op het bed van Chantal. Het bed brak in tweeën. Vervolgens stond hij op, liep naar de keuken en pakte een heel scherp mes uit de keukenla. Hij pakte het mes op en wilde het zo in het

laminaat van Chantal steken. Hij gleed met zijn hand uit en stak het mes zo in zijn pink. Zijn pinkpezen waren volledig doorsneden.

Chantal trok het niet meer. Ze deed iets wat ze nooit of te nimmer zou doen. Ze belde de politie. Weer kwam de marechaussee. Ze troffen mij verstrooit, angstig, huilend, met een tand door mijn lip en nat van het bier, aan. Ze zagen de ravage in huis en hij moest mee met de marechaussee. Hij wilde niet mee maar hij moest mee. Net voordat hij de deur uitliep trapte hij nog net even een emmer om die gevuld met water klaarstond om schoon te maken. Hij trapte ook nog even tegen de muur in de gang en liet een gat in de muur achter. Het was een muur gemaakt van gipsplaat dus ja dat trap je zo kapot.

Ik hoorde dat hij nog probeerde te ontsnappen. De politie riep dat hij moest stoppen. Hij was naar de derde verdieping van het flatgebouw gevlucht en sprong van de derde verdieping naar de tweede en zo naar de eerste. Op de eerste verdieping aangekomen werd hij opgewacht door een vrouwelijke marechaussee. Hij kon niet anders en zei dan ook: "Ik geef me over".

Dit keer werd hij niet afgevoerd naar de politiecél. Hij werd naar een voor mij onbekend adres gebracht. De volgende dag hebben we alles af moeten bellen om erachter te komen waar Wybe Durk nu weer lag of zat. Hij zat dit keer in een kliniek voor rijke mensen. Hij werd daar gebracht omdat hij geopereerd moest worden aan zijn pink. Dit litteken mag hij de rest van zijn leven met zich meedragen. Niet alleen dit litteken maar ook zijn pink zal nooit meer recht komen te staan. Ondanks dat er een tweede operatie heeft plaatsgevonden zal deze nooit meer recht komen te staan. Deze pink is voor mij een herinnering aan zijn agressieve gedrag.

Toen hij nog in het gips zat kreeg hij de grootste aanval ooit. Tijdens deze aanval heeft hij deze pink in gips, in drie tellen tijd in mijn onderlichaam geboord. Dit is dan ook het volgende verhaal over agressie wat ik jullie wil vertellen.

Oostenrijk

De smaak van wintersport had ik inmiddels flink te pakken. Dit is natuurlijk niet zonder slag of stoot gegaan. Twee keer eerder werd de wintersportvakantie afgebroken, simpelweg omdat ik niet kon skiën. Dit keer had ik me van tevoren voorbereid door les te nemen op zo'n rubberen mat. Dat wil niet zeggen dat je op dat moment meteen kan skiën. De derde keer dat ik de berg afgang, kwam het zweet uit elke porie van mijn lichaam. Ik wilde weer de vakantie afbreken maar gelukkig heb ik doorzettingsvermogen en heb ik kinderen. Door achter twee van mijn zoons te gaan skiën, lukte het me de eerste overwinning te boeken. Dit was allemaal nog in de tijd van Sergio.

Wybe bleek een uitstekende skiër te zijn. Het eerste jaar van onze relatie zijn we dan ook zelfs drie keer achtereenvolgend gaan skiën in Oostenrijk. Het waren korte vakanties wel te verstaan. Voor zijn verjaardag had ik een verrassing voor hem, de verrassing was een paar dagen samen skiën in Oostenrijk. Verlieft en wel vertrokken we naar onze uitgekozen vakantiebestemming. Werkelijk waar het was prachtig.

Wybe zat in het gips door het voorval wat ik jullie zonet verteld heb. Aan zijn ene hand had hij een andere soort handschoen. Aan de andere hand had hij een normale handschoen. Voor hem was dit absoluut geen beperking.

Op een ochtend kreeg ik een sms van Chantal. In de sms stond dat mijn zus een e-mail had gestuurd waarin stond dat ze me zocht. Mijn vader wilde me spreken. Vele jaren zijn voorbij gegaan zonder dat ik mijn vader of mijn moeder überhaupt had gesproken of gezien. Dit bracht natuurlijk de nodige stress. Blij, verward en natuurlijk ook angstig, omdat ik was bang dat er iets ernstigs met mijn vader aan de hand was. Mijn zus kalmeerde me. Ik overlegde met Wybe wat ik zou gaan doen. Ik was al maanden bezig om een bepaalde gedachte los te laten. De gedachte van: ik moet naar mijn ouders toe. Weemoedig en met een zucht ging ik de dag tegemoet. Ik was nogal stil en in mezelf gekeerd. De Jägermeister en de Flügel trokken me dit keer niet.

Wybe dronk voor twee. Moed indrinken zei hij steeds maar weer. Ik zag dat Wybe steeds harder en sneller de berg afging. Je bent jezelf niet zei hij tegen me. Ik zei: “Ik maak me zorgen, ik weet niet wat ik moet doen”. Met een diepe zucht kwam er toch een einde aan deze dag.

Boven op de berg belanden we bij de Après-Ski. Ik zag dat Wybe niet in staat was om de berg af te skiën terug naar het hotel. Ik besloot dan ook maar om de taxi te pakken. We moesten even flink doorstappen in de sneeuw. Het was inmiddels pikdonker. Eindelijk kwam de beloofde taxi. Ik stapte in de taxi en Wybe begon overmoedig te onderhandelen. Ik probeerde hem steeds maar weer tot bedaren te brengen.

Het lijkt nu misschien net alsof we niets anders doen dan aan de drank zitten. Dat doen we alleen op het moment dat we vrij zijn en van elkaar willen genieten. Als we een lange dag achter de rug hebben, vinden we het fijn om even een wijntje te nemen. Tijdens deze vakantie namen we dan ook regelmatig een wijntje of Jägermeister om onszelf te wapenen tegen de kou. Nooit of te nimmer mag ik een druppel alcohol tot mij nemen als ik werk. Tot de laatste sessie of avond is afgerond zul je mij nooit alcohol tot me zien nemen.

Op een dag stapten we mijn auto in. Wybe kreeg plots een sms van Chantal. In deze sms stond: Wybe, laat Tresi niet alleen naar Portugal gaan, ga met haar mee en steun haar in deze moeilijke tijd. Dit schoot in het verkeerde keelgat bij Wybe. Hij zei: “Als zelfs je secretaresse, je hartsvriendin, je niet vertrouwt dan betekent het volgens mij dat je terugkeert naar Sergio”. Hij zei ook dat Chantal en ik vier handen op één buik zijn en als zij hem waarschuwt, het betekent dat ik terug zou keren in de armen van Sergio. Dat ik terug zou keren in de armen van Sergio, was maandenlang het gesprek van de dag. Ik ben in mijn relatie met Wybe namelijk meerdere keren in de armen van Sergio terechtgekomen. Ik heb dit eerlijk aan Wybe opgebiecht. Wybe wilde met mij verder, maar iedere keer weer werd dit verhaal opgerakeld. Wybe vond dat ik niet te vertrouwen was, omdat ik in zijn ogen vreemd gegaan was met Sergio. Alleen was dit in de periode dat ik de keuze nog niet

gemaakt had tussen Sergio en Wybe. Voordat ik het wist ontstond er een gigantische ruzie.

Ik herinner me nog onze vorige wintersportvakantie. Ook toen ontstond er een ruzie puur omdat ik eerlijk opbiechtte dat ik een bekende kroeg in was gelopen. Ik ben erin en er weer uitgelopen zonder te gaan zitten. In die kroeg heb ik ooit een jongen ontmoet in de tijd met Sergio. We hebben toen een vluchtige kus gedeeld. Die jongen heeft toen nog maandenlang geprobeerd contact met me te zoeken. Nooit heb ik mezelf verlaagd tot overspel met deze jongen in de tijd met Sergio. Maar goed, ik was dus die bekende kroeg in gegaan en ook weer uitgelopen zonder deze jongen te hebben gezien. Wybe vroeg me of ik aan die jongen dacht toen ik de kroeg inliep. Ik zei: "Ja". Dat was dus het verkeerde antwoord en opnieuw werd Wybe agressief.

Op onze slaapkamer sloeg en duwde hij me. Het was in mijn definitie niet echt slaag. Ik had een prachtige jurk aan deze avond. Wybe zat weer in de bekende energie. Ik kroop tegen de deur aan en hij behandelde me alsof ik niets was. Hij smiet me op het bed en duwde even vluchtig zijn hand in gips tegen mijn vagina. Ik heb hier een aantal schaafwonden aan overgehouden op dat moment. Vervolgens zei hij: "Zal ik je wurgen?". Hij zette zijn hand op mijn keel en drukte lichtjes. Op het moment dat hij losliet ben ik de kamer uitgevlucht en heb ik me ergens in het hotel verstopt. Toen ik terugkwam trof ik hem in slaap aan.

Wat ik net heb benoemt, klinkt grof. Het is grof, maar ook ik heb hier een aandeel in. Ik ben zonder persoonlijkheid ter wereld gekomen. Ik reageer altijd op de energie die op dat moment wordt uitgezonden door de ander. Dat betekent: ik word de energie van dat moment. Misschien reageerde ik verkeerd op dat moment, omdat ik heb geen eigen persoonlijkheid. Ik weet dus niet hoe ik moet reageren. Ik weet op dat moment dat hij me klein wil hebben. Omdat hij me klein wil krijgen, reageer ik op dat moment ook als een klein kind. Mijn schuld tijdens deze avond ligt bij het feit dat ik moet ophouden te reageren op de ander. Ik moet mezelf los maken. Dat lukte me toen nog niet.

Maar even terugkomend op het verhaal. Wybe kreeg dus die bewuste sms van Chantal waardoor zijn agressie weer werd aangewakkerd. Ik wilde dus niet de auto instappen omdat ik bang was. Ik nam een dominante rol aan en begon tegen hem te schreeuwen. Daar genoot hij even van en nam me op camera op. Ik weigerde in de auto te stappen. Eenmaal toch in de auto stapte ik weer uit. Gelukkig had Wybe zijn schoenen uitgetrokken. Vervolgens schopte hij me keihard in mijn buik. Ik vloog achterwaarts terug in de auto en riep: "Au, mijn hoofd". Ik stootte mijn hoofd tegen het raam en voor ik het wist was ik terechtgekomen in een film. Loeihard rijdend door de bergen reed hij aan de verkeerde kant van de weg dwars tegen het verkeer in. Hij stopte net aan de rand van de berg. Ik was zo ontzettend bang en zei: "Wybe, ik heb kinderen thuis, alsjeblieft doe dit niet". Ik probeerde hem uit deze energie te halen, maar dat lukte niet. Ik deed net of ik moest spugen. Hij stopte even maar ik moest meteen weer in de auto gaan zitten. Vlakbij het hotel stopte hij weer en wilde hij het weer goedmaken. Ik reageerde niet. Ik stapte uit de auto en zei: "Ik moet naar de wc". Ik verstopte me maar opeens bedacht ik me en liep het hotel weer in en weer voelde ik die energieverlies. Op de overloop naar onze hotelkamer viel ik op de grond neer. Zo trof Wybe me aan. Hij pakte me daar op de overloop zo hard beet en draaide mijn pols om. Mijn schouder deed zeer en opeens gaf hij me een kopstoot. Een echte harde mannelijke kopstoot. Hij keek op me neer, met zijn vuist paraat. Ik dacht als hij zich nu niet beheerst heb ik geen tanden meer en mijn prachtige gezicht is straks verminkt voor het leven. Hij sloeg gelukkig niet door. Hij trapte waar hij maar kon trappen en sleurde me zo de slaapkamer in.

Ik heb gemerkt dat het niet uitmaakt waar hij agressief wordt. De menigte reageert niet. Ze kijken alleen maar toe. Ook hier kwam niemand me te hulp. In de slaapkamer trok ik mijn kledij uit. Hij keek me aan. Ik had een prachtig lingersetje aangetrokken voor hem. Hij keek in de spiegel en zei: "Ik heb je mishandeld". Hij wees met zijn middelvinger naar zichzelf toe, kleedde zich uit en ging op bed liggen. Hij viel meteen in slaap. Daar lag ik dan. Wat moest ik doen? Zal ik hem nu terugpakken? Zal ik hem nu wat aandoen, dacht ik. Nee, ik kleedde me aan, raapte snel al mijn spullen bij elkaar en koos ervoor om te vertrekken. Ik wilde eerst nog zijn portemonnee

meenemen, maar bedacht me. Ik vertrok en ik reed terug naar Nederland. Die lange reis terug naar huis ging ik midden in de nacht tegemoet. Ik was in paniek. Ik was geslagen, verdrietig en verlangde zo naar harmonie. Uren lang probeerde ik hem wakker te bellen, maar hij nam niet op. Na vier uur slaap nam hij gelukkig wel op. Ik vertelde hem dat ik was weggereden. Hij geloofde me niet. De volgende dag belde hij me weer. Hij dacht dat ik de auto ergens had verstopt en was gaan slapen in de auto. Ik twijfelde omdat ik dacht dit kan ik niet maken. Ik had hem aan de telefoon en hij zei: “Je bent niet weg, je bent gewoon hier beneden”. Ik zei: “Nee Wybe, ik ben weg”. Hysterisch gilte hij: “Hoe kun je me dit aandoen?”

Ik reed naar huis en wist niet wat ik moest doen. Ik wilde vluchten naar Portugal. Mijn vrienden wilden met me mee naar Portugal om me uit de energie Wybe te halen. Ik vluchtte de kroeg in met mijn vrienden en liet mijn tranen van gemis de vrije loop.

Wybe nam de trein en strandde in een pension in Eindhoven. Natuurlijk zochten we elkaar weer op. We konden niet zonder elkaar. Zo vaak wilde ik aangifte doen. Zo vaak stonden we voor het politiebureau en deed ik geen aangifte. Ook dit keer deed ik het niet. We gingen nog even langs het ziekenhuis voor mijn pols, maar ik liep hier ook weer weg zonder geholpen te zijn.

Ik had Wybe aan de telefoon en ik zei: “Bij deze trek ik het vrijbriefje in, als jij mij nog één keer slaat, dan ga je de gevangenis in”. Daar schrok hij van. Hij zei: “Dat zou je nooit doen”. Ik zei hem: “Bij deze doe ik dat wel”. Wat mij zo stak was de calculatie. Weer had ik hem aan de telefoon en toen vertelde hij me dat zijn baas had gezegd: “Wybe, blijf op de kazerne, ga niet drinken want als jij weer agressief wordt, vergeet dan niet dat niet iedereen is zoals Tresi”. Dat stak mij zo erg. Het feit dat Wybe zo gecalculeerd was en precies wist wie hij wel en wie hij niet te grazen kon nemen. Ik was blijkbaar een makkelijke prooi. Hij kon het bij mij doen zei hij: “Omdat ik zo lief ben, omdat ik zo mooi ben”. Dat waren zijn woorden. Bij jou kan ik het maken. “Jij vergeeft me toch” zei hij. Ja, ik vergaf hem steeds weer.

Hoe afschuwelijk al het gene ook is wat jullie hier lezen, ik vergaf hem steeds weer. Omdat ik wist dat Wybe in zijn hart een hele goeie jongen is. Maar als hij zich onmachtig voelt, geeft hij mij de hel. Op zo'n moment bevind ik me dan in die hel, maar ik weet dat het maar een momentopname is. Dan is daar weer de hemel. Ik wil die hel niet meer, ik wil alleen nog maar de hemel. Daar ga ik nu aan werken. Daar gaan wij voor zorgen. Wij gaan jullie bewijzen geven dat alles wat ik hier heb geschreven niet de toekomst hoeft te zijn. Dat we wel terug kunnen kijken in een tijd van destructie, pijn, vernedering, maar ook vergeving.

Isaak, mijn gids, zei altijd leef in het nu, wees het nu, geloof dat er harmonie kan komen. Als zelfs mijn gids, die heel veel harten verblijdt en steunt, nu nog steeds voor Wybe kan zijn, dan moet het toch goed komen.

Automatisch schrift, de helderziende kaarten, ze vertellen allemaal hetzelfde. Geduld, harmonie, blokkades opheffen, geloof en vertrouwen. Mijn gids Isaak zou het toch moeten weten? Ondanks dat Oostenrijk een miskraam heeft gegeven, heeft Isaak tegen Wybe verteld dat het niet zijn schuld is. Dat dit kindje zelf heeft gekozen om maar kort in mijn buik te zijn. Ondanks dat ik daarna weer een miskraam kreeg en een tien weken oude vrucht mijn lichaam verliet, bleven we altijd geloven dat er misschien ooit toch een kindje in onze armen gelegd mag worden. We bleven geloven dat we gelukkig kunnen zijn met elkaar. Heel veel andere mensen zijn gelukkig met elkaar als vader en moeder van een prachtig kindje. Die wens is tot op heden niet vervuld. Tenminste niet op het moment dat ik jullie dit verhaal vertel.

Seksuele belevenis

De kaders van seks zijn twee verschillende soorten kaders. Je hebt seks met liefde en je hebt seks zonder liefde. Wybe, had een verleden waarin seks zoals hij het benoemde hetzelfde was als even naar de supermarkt gaan. Mijn kaders van seks hadden met verliefdheid te maken. Ik wilde eerst liefde voor iemand voelen. Pas dan kon ik mezelf fysiek aan iemand geven. Pas dan kon ik mezelf daarin ontdekken en ook dan pas kon ik mijn schaamte laten varen. Dan pas durfde ik mezelf daarin bloot te geven, zowel lichamelijk als geestelijk. Wybe dacht heel anders over seks dan ik. Dat bracht veel spanning en ruzie met zich mee. Ik wilde weten hoe belangrijk ik dan wel niet voor hem was. Ik wilde weten of hij de liefde met me wilde bedrijven of dat hij alleen seks met me wilde beleven zonder liefde.

Tot op heden hebben we altijd seks met liefde beleefd. We gingen altijd volkomen over in elkaars energie. Er was geen tijd, er was geen ruimte. We verrichtte alleen maar onderzoek. We onderzochten wat de één lekker vond en wat de ander lekker vond. Het bracht ons tot hoogtepunten. Ik kwam ook veel blokkades bij mezelf tegen. Achteraf gezien is juist doordat Wybe zo vrij over seks dacht en denkt, ook bij mij de vrijheid in het beleven van seks ontstaan. Schaamte hierin bestaat voor mij niet meer. Elk standje en elke belevenis met elkaar is normaal geworden. In de ochtend, op klaarlichte dag langs de snelweg, op plaatsen waar andere mensen naar je kijken, ook die kaders heb ik overwonnen.

Het verhaal begon bij de Kamasutrabeurs. We zouden naar de Kamasutrabeurs gaan. Nooit eerder ben ik daar geweest. Het leek me wel leuk om dat eens te ervaren. Mijn oudste zoon ging ook mee omdat het hem wel leuk leek dit ook eens te ervaren. We bekeken al die standjes op de beurs. We keken naar de optredens en we voelden ons goed bij het zien van al die vrijheid in seks. De seks werd daar niet bedreven maar alles stond in het teken van seks. Opeens zagen we een 'swingers entree'. Ik zei tegen mijn zoon: "Blijf jij hier, we gaan even daar naar binnen". Ik wist niet wat ik daar aan zou treffen. De energie was er duidelijk voelbaar, ook voor mij. Opeens

kwamen we bij een deur waar een portier voor stond. Wybe zei heel simpel, alsof het de normaalste zaak van de wereld was: “Kom even spelen”. Ik zag allemaal bedden en mensen die met elkaar aan het seksen waren. Ik keek om me heen en zag gaten in de muur waar de mannen hun penis of hun hoofd in konden steken om te kijken. Naast mij waren er twee oudere dames enthousiast en wel een man aan het aftrekken. Ik dacht: gatver. Smerig vond ik dat. Ik dacht: ik ga aan de andere kant met mijn hoofd zitten, omdat ik geen zin heb om besmeurd te worden met andermans zaad. Daar zat ik dan op de rand van het bed. Ik keek Wybe aan en wist me geen houding te geven. Wybe was ook wat zenuwachtig. Omdat seks hebben met zijn meisje was toch wel wat anders dan seks hebben met een wildvreemde. Hij was al eerder in de parenclub geweest met zijn collega’s en heeft toen seks gehad met een vreemde. Ik keek hem aan en zei: “Laten we hetzelfde doen als thuis”. We begonnen te seksen en werkelijk waar, de omgeving bestond niet meer. We zagen dat er mannen toekeken vanuit de gaten. We trokken ons er niets van aan en hadden de ene na de andere extase.

Toen we klaar waren en we de ruimte verlieten, kregen we van de portier een bon om volgende keer gratis naar de Kamasutrabeurs te komen. De volgende dag was natuurlijk meteen een optie. Dus wij de volgende dag weer naar de Kamasutrabeurs. We liepen door de beurs en we zagen de ingang waar de mannen konden betalen om toe te kijken, de voyeurs. Ik las wat er op de deur stond. Er stond: dames en heren die seks hebben, kunnen een prijs winnen. Degenen die het beste waren, kregen een bon voor een volgende keer gratis entree bij de Kamatsutrabeurs. Ik keek Wybe aan en ik zei: “Goh, we hebben nog een prijs gewonnen ook”.

Het mooiste was toen we uit de ‘swingers entree’ kwamen die eerste keer. Mijn zoon zat op ons te wachten. Ik zei: “Mama heeft net seks gehad in het openbaar”. Mijn oudste zoon keek niet op of om. Het is hem al bekend dat ik graag bloot door het huis loop. Ik trek me niks aan van het feit dat we geen gordijnen hebben. Hij wist ook wel dat Wybe en ik heel erg seksgericht van aard zijn. We schamen ons niet om het onderwerp seks uitgebreid te bespreken tijdens een avondmaal. Seks is iets natuurlijks maar werd pas natuurlijker voor mij toen Wybe in mijn leven kwam. In mijn vorige relatie

was seks meer een verplichting, het moest maar weer eens. Drie weken tijd kon erover heen gaan. Sergio werd dan alleen maar chagrijniger. Met seks kon ik hem even tevredenstellen. Het was meer een fysieke aandoening dan een emotionele ervaring. Als je maar lang genoeg aan je oor krabt, beginnen daar vanzelf prikkels te komen. Hetzelfde met seks. Seks met Sergio bracht natuurlijk ook wel opwindings, maar het was meer een fysieke opwindings dan een emotionele opwindings. Het hoorde erbij, het was meer een moeten.

Mijn vrouwelijkheid kwam bij Sergio de laatste jaren zeker niet tot uitspattingen. Soms was daar tijdelijk een kleine euforie. Maar met Wybe was er geen euforie, er was aantrekkingskracht. Het was een andere dimensie van genot. Innerlijk tot je hoogtepunt komen zonder het gebruik van attributen erbij was voor mij uniek. Ik wist niet dat je innerlijk, zonder dat je aan de buitenkant met jezelf aan het spelen bent, tot een hoogtepunt kan komen. Meerdere malen achtereen kon ik met Wybe tot een hoogtepunt komen. Het was samensmelten. Het is nog steeds samensmelten, van ziel tot ziel, van genot tot genot.

De smaak hadden we te pakken. Mijn oudste zoon zocht een parenclub voor ons op via internet en we gingen erheen. We hadden de afspraak gemaakt geen seks te hebben met derden en geen aanleiding daartoe te geven. We hadden daar ook geen behoefte aan. We bezochten de parenclub. Het was heel spannend. Hand in hand, elkaar aankijkend en een tikje zenuwachtig, werden we rondgeleid in de club. Vlak voor onze binnenkomst was de dresscode ingegaan. Dat betekende dus uitkleden. Vlak nadat we binnenkwamen gingen we al over tot ons spel. Tijdens het dansen begonnen we ons publiekelijk uit te kleden. We bevredigden elkaar op de dansvloer zonder te blikken of te blozen. De sfeer zat er goed in. We dronken, we aten, we dansten en we bezochten de kamers waar men seks met elkaar had. Heerlijk elkaar opwinden en betasten in de jacuzzi, seks hebben waar je maar seks wil hebben.

Opeens ging het mis. Het eerste bezoek aan de parenclub werd letterlijk een drama. Waarom? Teveel alcohol en elkaar weer op de spits drijven waren de oorzaak. Ik voelde dat ik moest overstappen op de Cola-light. Wybe ging

Cola-light voor me halen, maar het smaakte niet naar Cola-light. Hij ging weer Cola-light halen en het smaakte weer niet naar Cola-light. Toen ging ik zelf een Cola-light halen en die smaakte wel naar Cola-light. Ik keek Wybe aan en ik zei: “Vuile schoft, je hebt er iets ingegoooid”. Hij keek me grijnzend aan en ik dacht: dit is de bevestiging, hij heeft iets in mijn Cola-light gegoooid. Ik smiet mijn glas op de dansvloer en liep de kleedkamer in. Hij kwam achter me aan en voor we het wisten werden we uit de parenclub gegoooid. Wybe werd er eerst uitgegooid en vervolgens moest ik eruit. Ik weigerde. Daar stond ik dan in mijn lingerie. Ik had net zoveel geld betaald, laat hem maar weggaan dacht ik. Wybe was bang en hysterisch dat zijn meisje achter zou blijven en seks zou hebben met iemand anders. Ik wist dat hij dat dacht en daarom dreef ik het ook weer op de spits. Samen uit samen thuis. De bewaking pakte me vast en gooide me met geweld naar buiten, tegen de deur aan. Ik werd letterlijk op de achterbank van onze auto gegoooid en thuisgebracht. Wybe was de hele weg helemaal hysterisch. Hij snapte niet wat er nou gebeurd was. Hij belde Chantal en ze kalmeerde hem. Ze dachten dat er iets in mijn drankje was gegoooid waardoor ik zo hysterisch reageerde.

De volgende dag had ik spijt en we bezochten opnieuw de parenclub, in de hoop dat het deze keer beter zou gaan. Gelukkig waren we er nog wel welkom. We kregen een waarschuwing van dit gebeurd nooit meer. Het tweede bezoek aan de parenclub was een prachtige ervaring. Er volgden nog meerdere prachtige en geweldige bezoeken.

Een goeie vriendin van mij viel eigenlijk voor vrouwen, maar wilde zichzelf seksueel gaan beleven met een mannelijke energie. Zelfs zij ging over haar eigen drempel heen en bezocht de parenclub. Bevend als een klein kind deed ze deze ervaring op. Ook mijn buurvrouw ging de ervaring opdoen. Zij wilde wel eens de ervaring opdoen van zoenen met vrouwen. Ik hield het bij Wybe. Mijn vrienden mochten toekijken omdat schaamte had ik niet meer. Die lesbienne is door deze ervaring overgegaan tot de mannelijke energie en heeft inmiddels zelf meerdere keren de parenclub bezocht. Die grote drempel heeft ze overwonnen. Een simpel saunabezoek was al te veel voor haar. Het heeft me uren gekost om haar over te halen mee te gaan naar de sauna. Op mijn knieën heb ik haar gesmeekt toentertijd om mee te gaan naar

de sauna. Nu ging ze naar de parenclub om seks te hebben met vreemde mannen. Elf jaar lang had ze een relatie met een vrouw. Deze relatie is hierdoor ten onder gegaan. Ze heeft de keuze gemaakt om voortaan voor mannen te gaan. Vrouwen heeft ze achterwege gelaten. Waarom? Simpel, het was er eigenlijk al maar ze onderdrukte het. Men maakt een keuze. De keuze van willen of niet willen. Maar als je van iemand houdt waarmee je seks niet kan beleven, wil je dan blijven hangen in de oude gewoontes? Dat kan, maar je kan ook jezelf de vrijheid geven en jezelf seksueel ontdekken.

Beleef jezelf seksueel. Wees jezelf seksueel. Ervaar jezelf seksueel. Schaam je hier niet voor. Weet welke behoeftes je hebt en voedt jezelf daarin tot je er genoeg van hebt. Wybe en ik, wij hebben er genoeg van. We hebben ons laatste parenclub bezoek net zo ondervonden als onze eerste bezoek.

Tijdens onze laatste parenclub bezoek zijn we er weer uitgesmeten. We hebben er weer een scene opgezet. Waarom? Puur voeding. Wij voeden elkaar op de verkeerde manier. We kunnen dan niet meer stoppen omdat de energie die we neerzetten op dat moment een bepaald gehalte van macht, onmacht, koppigheid en geen bereidwilligheid van elkaar tegemoet willen komen, heeft bereikt. Dit bracht ons steeds weer in de sfeer van destructieve energieën. De volgende dag moest dat dan weer opgelost worden met alle schade van dien.

Dit laatste bezoek maakte dat Wybe weg is gereden en mij half naakt midden in het bos achterliet. De parenclub bevond zich midden in het bos. Hij reed weg omdat ik weigerde in de auto te stappen. Daardoor voelde hij zich weer onmachtig. Ik verstopte me weer. Nooit had ik verwacht of gedacht dat hij me achter zou laten. Uren en uren heb ik in angst midden in de natuur gewacht. Ik was bang om verkracht te worden. Ik realiseerde me dat mijn gedrag van verstoppertje hem weer die onmacht gaf.

Later in de workshop kwam ik erachter dat ik zijn gedrag overnam. Het gedrag van vluchten. Vroeger vluchtte hij altijd als het hem teveel werd thuis. In onze relatie vluchtte hij steeds naar zijn thuisfront: zijn ouders, of de

kazerne. Ik vluchtte steeds weer omdat hij deze energie bij zich droeg. Ik werd dus weer een projectie van Wybe.

Nu ik deze bewustwording heb, moet ik niet meer vluchten. Ik moet blijven staan en zeggen: “Ik vlucht niet meer”. Ik moet blijven geloven dat Wybe zijn agressiviteit kan en wil overwinnen. Ik moet hem troosten met mijn energie, in alle zuiverheid van dien. Ik moet niet de gespeelde energie van Wybe overnemen. Ik moet leren om in mijn eigen kracht te blijven en hem niet het gevoel van onmacht geven. De parenclub ervaring heeft mij het inzicht gegeven dat seks met liefde ook in het bijzijn van anderen beleeft kan worden, zonder te hoeven presteren of bewijzen. Ik hoef me niet te bewijzen aan Wybe dat ik dit of dat kan. Ik hoef me niet te bewijzen aan de mensen. Nee, het gaat er puur om dat als je ergens behoefte aan hebt, je daar je genot uithaalt totdat je er klaar mee bent. Wybe en ik hebben dat punt met de parenclub bereikt.

Spanje

Zes weken lang op elkaars lip zitten terwijl je elkaar nog maar zo kort kent, brengt natuurlijk de nodige spanning met zich mee. Dit was het geval tijdens onze eerste vakantie samen met de kinderen naar Spanje. We hadden pas in februari van dat jaar verkering gekregen en vertrokken in juli voor zes weken naar Spanje voor de zomervakantie.

Deze vakantie was voor ons een grote uitdaging. De uitdaging van: tot elkaar komen of uit elkaar gaan. Als je elkaar nog maar zo kort kent, dan ben je verliefd, je bent ook nog niet gewend geraakt aan elkaars karakter. De vakantie in Spanje heeft heel veel voeten in de aarde gehad. We hebben ongelofelijk veel meegemaakt in die tijd. Van hoogtepunten tot dieptepunten. Van kijkend naar de sterren, hopen dat deze vakantie nooit zou eindigen, tot momenten hopen dat de vakantie snel zou eindigen.

We kwamen aan op onze eerste bestemming en we kregen een klein chalet toegewezen. We zouden daar twee weken in vertoeven. Back to basic zei Wybe meteen. We parkeerden de wagen voor het chalet en verliefd en wel bekeken we de kamers. Het maakte ons niets uit dat dit chalet maar één ruimte had met kleine compartimenten waar de kinderen in konden slapen en wij daarnaast. Het maakte ons niets uit, zolang we maar bij elkaar waren.

Gelukkig gingen de kinderen elke ochtend naar de miniclub en de vermaak groep voor de oudere jongens. Dan hadden wij het rijk voor ons alleen. Als we wakker werden, wilden we alleen maar datgene doen waar we het meest van hielden en dat was van elkaar genieten. Dat deden we tot de kinderen weer binnenstormden en ons uit de roes haalden van alleen maar wij.

Het strand was dichtbij dus lagen we daar in de avond naar de sterren te kijken. Alleen maar samen zijn en vrijen op het moment dat de lust daar was. Het was puur vakantie. Wybe en de kinderen konden het ontzettend goed met elkaar vinden. Wybe gaf Angel zwemles in het zwembad.

Ik was een verliefde puber en voelde me zo blij, trots en dankbaar voor de mooie momenten. Helaas waren er ook zoveel schaduwmomenten. Het moment dat Wybe zijn koffers pakte en treiterde dat hij nooit meer terug zou komen, was een moment dat de geluksmomenten weer even overschaduwde. Jeffrey en Jerony huilden aan de deur toen hij weer wilde vertrekken. Ik, koppig en wel, zei niets. Ik wist: dit is toch maar tijdelijk, hij gaat toch niet weg. Natuurlijk werden de koffers weer uitgepakt. Het moment van snorkelen was één van de mooiste momenten. Hij liet me de onderwaterwereld zien. De wereld van prachtige vissen. Maar er waren ook de momenten van weer weglopen. Op het moment dat ik weer een energieaanval kreeg, droeg Wybe me weer terug naar de auto. Hier kon ik dan weer tot mezelf komen.

Spanje was turbulent, maar ook de tijd van verliefd zijn. Vele verhalen kan ik vertellen, maar dit verhaal wil ik jullie niet ontnemen. We gingen het centrum in en we hadden het reuze naar onze zin. Angel wil altijd iets hebben. Opeens wilde ze een badpak. Ik zei: “Nee”. Wybe pakte haar bij haar hand en nam haar mee de winkel in. Blij gestemd kwam hij terug met Angel die een badpak had gekocht. Natuurlijk was dit badpak weer gekocht met mijn geld. Ik keek hem aan en zei: “Wybe, als ik haar een badpak had willen geven, had ik deze wel zelf gekocht”. Hij werd furieus en meteen was de hele sfeer verpest. Hij was razend en ik was op mijn hoede. In zijn ogen werkte ik niet mee. Ik kan me nog herinneren dat ik op het gras lag en weer last had van energieverlies. Hij was alleen maar boos en wilde niet stoppen. Ik ging naar de wc en opeens begon hij stennis te schoppen voor het terrasje waar we zaten. Hij wierp me de autosleutels toe en de sleutel brak. Het gevolg was dat we de hele nacht moesten wachten op de ANWB. Vermoeid en wel zaten we tot zeven uur in de ochtend te wachten tot we eindelijk naar de camping konden. We riepen twee taxi's om ons thuis te brengen. Dit grapje kostte me een vermogen van 500 euro en dat allemaal door mijn opmerking over een badpak van 10 euro. Hij werd weer onmachtig terwijl hij de macht wilde verkrijgen. Op dat moment is hij net een dulle stier. Een dulle stier die alleen nog maar wil vernietigen.

Op de tweede camping, waar we vier weken zouden verblijven, hadden we al een berisping gekregen omdat we te luidruchtig waren in de stacaravan.

Chantal, Simone, Christine en Egbert kwamen naar me toe die paar dagen toen Wybe terugging naar Nederland om de auto om te wisselen. Chantal en Egbert kwamen met de auto vol met jerrycans diesel om maar zo goedkoop mogelijk mij te kunnen bezoeken. Simone en Christine kwamen over met het vliegtuig voor een dagje. Die paar uurtjes werden vroege uurtjes in de nacht. Op een familiecamping kan dat niet. Dat bracht dus weer bijzonderheden met zich mee. De Gestapo klopte elke morgen om tien uur aan de deur om ons te waarschuwen. Ik noemde ze de Gestapo omdat ze zich zo gedroegen. Ze kwamen een tweede keer en ook een derde keer. Bij de derde keer kregen we een boete. We moesten betalen om te blijven. We kozen ervoor om de vakantie af te maken en betaalden dus maar.

Het was een rumoerige tijd vol ruzies. Maar het was ook een tijd van goedmaken. Even terugkomend op het verhaal. Wybe kon zo ver gaan dat hij sms-jes stuurde als afscheid. Hij wilde zichzelf wurgen, ophangen en vernietigen. Als ik dit nu zo vertel, vraag ik me af waarom ik er zo lang mee doorgegaan ben. Tresi, waarom heb je de stekker er niet uitgetrokken? Het antwoord is simpel. Ik kon hem niet verlaten. Ik kon deze jongen niet van me afduwen. De pijn van het gemis sneed door mijn hart op het moment dat het niet goed was tussen ons. Het geluk gaf mij een intens gevoel van samen zijn op het moment dat het wel goed was. Goede vrienden van ons zagen ook de transformatie van de ene Wybe naar de andere Wybe. Ze zagen ook de ene na de andere Tresi. De Tresi die last had van energieverlies. Ik kan jullie vertellen dat ik echt niet tegen Wybe op kan als hij een aanval heeft. We noemden het toen nog aanvallen. De onmacht die hij op dat moment voelde, maakte dat hij over ging tot treiteren. Hij ging echt tot het uiterste. Hij stopte pas op het moment dat hij wilde stoppen. Soms lukte het me om hem te kalmeren. Als ik mezelf op hem wierp en hem heel dicht tegen me aan drukte, werd hij zacht en konden we weer verder vrijen en het weer loslaten.

Onze vakantie in Spanje is de vakantie die ik nooit en te nimmer zou willen inruilen, maar het is ook de vakantie die ik niet zou willen overdoen. Al het

gene wat ik heb meegemaakt, is een ervaring op ervaring. Een mengeling van gevoelens steeds maar weer. Werkelijk waar, niet de moeite waard om over te doen. Ik besluit om dit relaas af te sluiten met deze woorden: Wybe, waarom durf je niet gewoon de dag en de nacht te nemen zoals het komt? Waarom Wybe, wil jij steeds weer de macht hebben? Al ben je onmachtig in je gevoel en er is niets aan de hand, waarom creëer je dan iets zodat er ruzie komt? Waarom ben je zo onzeker? Waarom durf je niet te geloven dat deze prachtige vrouw die je lief hebt, jou werkelijk niet in wil ruilen voor een ander. Ze wordt soms haast gedwongen om tot deze daad over te gaan, maar ze kan het niet en ze wil het niet, omdat haar hart bij jou ligt. Maar onthoudt goed. Ooit hebben wij elkaar een belofte gedaan. De belofte was dat we het nooit uit zouden maken met elkaar. Zo vaak hebben we het inmiddels al uitgemaakt. We trekken elkaar aan en we stoten elkaar af.

De sterren van de hemel hebben we gedanst op de dansvloeren. We waren het middelpunt van de aandacht. Hij en ik werden zelfs van de dansvloeren verwijderd omdat we te uitdagend dansten. Zijn huwelijksaanzoek vergeet ik nooit meer. Het was 8 augustus 2008, 8-8-8 mijn getal. Hij moest moed indrinken. Ik dacht dat hij moest dansen tegen een Frans gezelschap. Dat gezelschap was elkaar aan het uitdagen tijdens het dansen. Maar nee, hij had de kinderen al op de hoogte gebracht en de kinderen zeiden: “Mama gaat nee zeggen”.

Hij bracht me op de hoogte omdat hij niet voor schut wilde staan Ik zei: “Probeer het maar”. Opeens stond hij op het podium. Met de microfoon in zijn hand en in gezelschap van 300 man vroeg hij of ik met hem wilde trouwen. Ik riep de kinderen op het podium en vroeg hun mening. Ze zeiden allemaal dat het goed was. Toen hoorde ik door de boxen heen dat ik een aantal tellen de tijd had om te antwoorden. De mensen riepen dat ik ja moest zeggen. Ik wierp mezelf in zijn armen. Hij viel achterover en ik kuste hem op zijn mond en ik zei: “Ja”. Iedereen juichte. Het was één van de mooiste aanvragen ooit. We werden meteen uitgenodigd door de jeugd om bij hen op de rotonde, net buiten de camping, te komen zitten. Daar mochten we wel lawaai maken. We spraken met de jeugd en waren er welkom. Wybe was stoer en ik was emotioneel geraakt door zijn aanzoek. Languit ging Wybe

liggen op de rotonde en vertelde zijn verhalen. Iedereen luisterde aandachtig naar hem. Ik was zo trots op de man die mijn echtgenoot zou worden. Helaas kwam er weer jaloezie om de hoek kijken. Alleen maar omdat ik aan een werknemer vroeg: “Zal ik je rug even kietelen?” Ik zal even uitleggen wat dat betekent. Ik weet bepaalde gevoelige punten op iemands lichaam te raken en dan gaat iemand lachen. Dat deed ik bij iedereen en wilde dat ook bij deze jongen doen. Opeens riep Wybe een meisje en hij vroeg aan haar: “Zal ik jouw rug even kietelen?”. Dat stak mij zo. Mijn bedoeling was puur een speelse bedoeling. Toch moest Wybe mij daarin weer overtreffen. Het maakte me niet uit. Ik had net een huwelijksaanzoek te pakken en voelde me de gelukkigste vrouw ter wereld. Weer werd ik naar bed gebracht. De drank van de jeugd, veel sekspartijen, lange nachten, veel emotionele stress en de vroege uurtjes werden me teveel. Natuurlijk werd ik de volgende ochtend wakker en vroeg me af: hoe ben ik in bed gekomen? Wybe maakte er de gewoonte van om mij elke morgen te vertellen hoe ik in bed gekomen was. Vaak poetste hij dan mijn tanden en waste mijn voeten en legde me dan zo in bed omdat ik te moe was. Dat zijn eigenschappen die Wybe bezit. De eigenschap van: ik moet altijd goed voor mijn vrouw zorgen. Nooit liet hij me achter. Altijd zocht hij me op. Maar is dat genoeg? Is dat genoeg om een huwelijk door te laten gaan?

De volgende dag belde hij zijn ouders. Zenuwachtig als ik was, verstopte ik me bijna onder het bed. De datum stond al vast. Een jaar na onze verkering, op Valentijnsdag. Zijn ouders vonden het logisch. Het huwelijk heeft nooit plaatsgevonden. Ik kon het niet. Ik wilde het huwelijk niet aangaan, omdat er nog zoveel uitgevochten moest worden. We zitten nog steeds in het uitvechten. We moeten nog steeds elkaar leren begrijpen. We moeten geduldig naar elkaar toe worden. Wybe moest de burgermaatschappij ingaan. Hij moest zonder “de marinier Wybe” leren omgaan met geld. Al mijn geld was zijn geld. Maar hoe zit het met zijn geld? Zijn geld was al uitgegeven voordat het überhaupt warm kon worden op zijn bankrekening. Hij betaalde nog steeds vijfhonderd euro per maand aan zijn ouders. Bij mij leefde hij op mijn kosten. Ik betaalde onze uitjes. Dat ging me natuurlijk steken. Het was niet meer in balans. Het klopt niet als je steeds maar het gevoel krijgt dat al het gene wat je geeft maar van één kant komt.

Wybe is verwend door zijn ouders. Wybe is in de korte tijd dat hij met zijn ex was verwend. Ze waren maar 22 maanden samen. Van die 22 maanden waren er 5 maanden dat hij uitgezonden was naar Liberia. Ook vele oefeningsmaanden bracht hij door in Noorwegen. In totaal zijn ze 9 maanden op elkaars lip geweest. Ze gingen snel over tot het maken van kinderen. Dit liep op twee miskramen en een doodgeboorte uit. Na een zwangerschap van 26 weken verloren ze hun zoontje. Wybe heeft een zegelring met daarin het as van zijn zoontje.

Ze hadden samen in die korte tijd schulden gemaakt om hun huis te verbouwen. Die schulden bestonden uit 35.000 euro bij zijn ouders en 47.000 euro bij de bank. De verbouwing is nooit afgemaakt. Het huis en de auto's hebben nooit op de naam van Wybe gestaan. Alles is ten goede gekomen van zijn ex en niet van Wybe. Wybe had niets anders dan schulden. Over de schuld bij zijn ouders werd niet meer gesproken. Deze schuld hadden ze hem vrij gescholden. Hoe kan het dan, dat je elke maand 500 euro af moet lossen bij je ouders als de schuld niet meer bestaat? Hij woonde bij mij, op mijn kosten. Doorvragen over zijn schuld kon niet. Wybe werd boos als ik erover begon. Zijn ouders zouden hem helpen als het hoger beroep gunstig voor Wybe uit zou vallen. Ze zouden hem helpen door een tweede hypotheek te nemen. Wybe zou dan maandelijks aan hen aflossen. Iedere keer weer had ik het gevoel van: zou dat wel gebeuren. In de situatie waarin ik nu zit, weet ik genoeg. Zijn ouders zijn tegen ons.

Zijn hoger beroep is gunstig uitgevallen voor Wybe zelf. Hij heeft nu nog maar 20.000 euro schuld bij de bank. Zijn ouders kunnen hem nu nog niet helpen, omdat ze geen tweede hypotheek af kunnen sluiten. Wybe hoopt dat het hen in de toekomst wel lukt om een tweede hypotheek af te sluiten. In de tussentijd is onze relatie geheim. Alles gaat nu volgens de regels van zijn ouders. Wybe en ik moeten ons daarin schikken. We moeten geduldig zijn. We moeten wachten tot hij alles op een rijtje heeft. Hij wordt gedwongen om nu afstand te nemen.

Onze vakantie samen is nu niet meer vrijblijvend. We kunnen niet meer op vakantie wanneer wij dat willen, maar wanneer het mag en kan. Dat betekent

dat hij of snel deze rol aflegt, of komt hij ervoor uit dat ik zijn ware ben. Dat ik degene ben waar hij zijn toekomst mee wil delen. Dat hij zijn ouders deze mededeling geeft, zonder te hoeven kiezen. Dat zijn ouders hem nog steeds helpen met zijn schulden. Maar niet tegen wil en dank ons uit elkaar proberen te houden. Één woord heb ik voor zijn ouders. Dat is het woord gemeen. Het is gemeen. Maar als toeschouwer wacht ik af op de antwoorden die de toekomst mij gaat geven.

Geen schaamte

In de loop van de maanden dat we in het gezelschap van Wybe verkeerden, kwamen we erachter dat hij werkelijk geen schaamte bezit. Hij heeft het lef en de durf om zijn impulsen en zijn instincten te volgen zonder daarbij rekening te houden met zijn omgeving en hun geliefden. Als Wybe zich onmachtig, boos, verdrietig, opstandig of desnoods goed gehumeurd voelt, dan geeft hij gewoon toe aan dat impuls van dat moment.

Toen Chantal zwanger was gingen we naar de Negenmaanden beurs in Amsterdam. Het verhaal over de zwangerschap houden jullie nog van mij tegoed. We gingen met Chantal naar de beurs en het werd helaas niet zo'n geslaagde dag. De volgende dag zouden we het over doen. Tijdens het parkeren van de auto kwam er al een opstandige Wybe om de hoek kijken. Hij had zijn portemonnee in het water gegooit. Hij was opstandig en boos en wilde zijn portemonnee uit het water vissen maar dat was onmogelijk.

We liepen naar de beurs en de sfeer werd er niet beter op. Ik dacht bij mezelf: in een onbewaakt ogenblik verlies je mij uit het oog. Dat onbewaakte ogenblik kwam. Ik was weer verstoppertje aan het spelen en hij was mij weer aan het zoeken. We hadden een etentje gepland die avond met kennissen. Ik belde Simone en zij kwam mij in Amsterdam ophalen. Vervolgens reed zij met mijn auto naar haar huis en ik reed met Chantal met haar auto naar haar huis. Bij haar thuis dronken we nog in omdat ja, het was een verplichte avond om bepaalde mensen tevreden te stellen. Toen we aankwamen groette ik iedereen en opeens stond Wybe achter me en hij keek me boos aan. Hij zei: "Dat had je niet verwacht hè!" Simone ging achter Wybe aan om hem tot bedaren te brengen omdat hij zo opgefokt was. Dat lukte en Wybe ging weg. Hij moest zichzelf even aan mij laten zien om duidelijk te maken dat ik hem niet klein kreeg. Hij is een doorzetter. De hele weg vanaf het treinstation in Bergen op Zoom naar mijn huis was 20 km. Hij is lopend en rennend naar huis gegaan. Zoals altijd vertrok hij weer de volgende dag naar de kazerne. Het was natuurlijk weer maandag. Als Wybe weg was had hij meteen weer spijt. Hij wilde niet weg, maar wilde vluchten van de werkelijkheid, hopende

dat de oplossing vanzelf kwam. Ik dacht: misschien als ik mezelf nederig neerzet, of hem zou overtuigen dat hij mijn prins is, dat hij deze karaktereigenschap los zou kunnen laten. Misschien als ik in welke rol dan ook hem zou kunnen overtuigen dat hij mijn prins is, houdt hij hiermee op. Ik bedacht mezelf in rollen. Ik bedacht ze en voerde ze uit. De onderdanige rol, de bange rol, de romantische rol, de rol van de verliefde puber, de rol van zijn moeder desnoods. Alle rollen die men maar kan verzinnen in een relatie tot iemand anders heb ik uitgevoerd. Geen enkele rol sloeg in. Het was maar een tijdelijke ervaring. Een tijdelijke opschudding of juist een tijdelijke verzoening. Niets werkte in mijn karakterrollen die ik aannam op dat moment.

Wybe heeft geen schaamte. Wybe is bewust bezig met zijn aanvallen. Zo vaak betrapte ik hem dat hij bewust reageerde op het moment dat het hem teveel werd of te confronterend werd. Zo vaak lokte hij bewust ruzie uit of denigreerde hij me bewust. De angst was groot toen Isaak hem waarschuwde en zei: “Als de agressie niet ophoudt, grijpen wij in”. De angst was groot bij mij, omdat ik wist als Isaak in gaat grijpen is er absoluut geen zeggenschap meer. Dan kunnen we niets anders doen dan gelaten toekijken hoe de Goddelijke wereld ingrijpt en ons de onmacht geeft.

Ik kan me nog een bepaalde aanval heugen. De aanleiding hiervan weet ik niet meer. Dit keer bedacht ik me dat hij me er dit keer niet onder zou krijgen. Ik had peperspray paraat liggen onder mijn kussen. De ruzie kwam weer tot een hoogtepunt. Hij zag mijn hand onder het kussensloop glijden en zag de peperspray. Hij keek me aan en zei: “Wil je me met peperspray bewerken?” Op het moment dat hij het zei drukte ik op de bewuste knop. Hij draaide mijn hand om zodat ik de peperspray zelf op mijn lichaam kreeg. De prikkelingen van de peperspray voelde ik op mijn lichaam. Wybe sprong op en riep: “Water opdoen”. Hij hield rekening met mij maar ik deed niets. Ik bleef liggen en liet het begaan. Schreeuwend hoorde ik hem de trap af lopen. Hij besprenkelde zichzelf in de keuken met water. Toen merkte ik hoe sterk ik geestelijk ben en hoe zwak hij geestelijk is. Verhef jezelf boven je fysieke lichaam, dat was het gene wat ik deed. Mijn lichaam brandde, maar ik verhief mezelf boven mijn lichaam. De hele nacht bestond uit uitdagingen.

Opeens ging ik boven hem zitten en zei: “Wil je dat ik over je heen pies?” Hij zei: “Doe dan als je durft”. Ik dacht: nee, dat doe ik niet. Hij keek me uitdagend aan en ik dacht Tresi, concentreer je en laat het gaan. Nooit meer zal ik die blik in zijn ogen vergeten. Hoe hij me aankeek, hoe hij zichzelf aankeek en hoe hij keek naar de natte plek op zijn buik.

In volledige volgorde kan ik jullie het verhaal niet meer vertellen. Was het eerst de peperspray of was het eerst dit verhaal waarbij ik hem onderpieste. Ik weet het niet meer. Opeens werd ik hysterisch en riep: “Nee, nee nee”. Ik kon er niet uitkomen. Ik was gevangen in een bepaalde gevoelswereld. Isaak was aan het ingrijpen. Wybe probeerde me eruit te krijgen. Ik riep: “Nee, nee, nee ik gebruik mijn vrije wil, nee Isaak doe het niet”. Ik kwam weer terug in normale toestand. Het gegil was zo hard dat zelfs de kinderen kwamen kijken wat er aan de hand was. Ik kwam weer terug in mijn normale toestand en voordat we het wisten stond de politie op de stoep. Blijkbaar had iemand ze gebeld. Ondanks het geweld van zonet konden we meteen beide een rol aannemen. De rol van: hier is niets aan de hand. De politie zag de kinderen midden in de nacht voor de tv liggen. Mijn oudste zoon lag met zijn neus op de vloer, moe van zijn examentijd, waar hij in zat. Het schouwspel dat de politie zag was dat mijn dochter onder één deken met haar broer tv lag te kijken. Ze zagen een matras onder de pies onder aan de trap liggen. Ze zagen ook een fotolijst onder aan de trap liggen. Dit schouwspel klopte niet, het schouwspel van hier is niets aan de hand. Door dit voorval werd er een melding gemaakt bij Bureau Jeugdzorg.

Ik werkte niet mee aan een onderzoek van Bureau Jeugdzorg. Dus moest ik komen opdagen bij de Raad van Kinderbescherming. Ook de woningbouwvereniging wilde mij spreken om mij terecht te wijzen over de overlast die wij maakten voor de buurt. Ook dit was weer een moeilijke tijd. Het bracht angst en onzekerheid, puur door: Wybe, wat doe je nou? Hou op Wybe, hou op, doe nou niet. Maar Wybe kon niet stoppen omdat zijn wil er niet achter zat. Zijn wil was nog niet zodanig gecreëerd dat hij wilde stoppen. Hij bespeelde de psychologen en de psychiater. Hij kreeg medicatie voorgeschreven. Ik stond hier niet achter. Nadat hij de medicatie een aantal keren had ingenomen kwam hij erachter dat het niet goed voor hem was. De

Waag (psychiatrisch centrum) waar hij zichzelf in behandeling had laten nemen wilde hem laten opsluiten. Hij moest een dagbehandeling of volledige therapie gaan volgen. Hij wilde genezen voor ons. Mijn hulp kon hij niet aannemen. Ik kwam te dichtbij. Zijn ouders wonen op drie uur rijden van ons. Zij zagen niets. Maar blijkbaar vertelde Wybe zijn verhalen daar gedoseerd of niet, dat is mij onbekend.

Elke agressieve bui, elke vorm van aandacht, elke liefdesgebaar staat gegrift in mijn geheugen. Toch heeft dat nooit mijn liefde en mijn geduld afgenomen. Toch kon ik steeds weer doorzetten tot het volgende moment. Omdat op het moment dat Wybe er niet was, als hij in Drachten, de kazerne of voor een aantal uren opgesloten zat, kwam het grote gemis bij mij. Dit gemis was groter dan het geweld dat hij pleegde. Ik moet terugdenken aan de keer dat hij zichzelf als mijn chauffeur neerzette toen ik mijn jeep nog had. Hij bracht me naar mijn werk die bewuste avond. Ik had een avond in Antwerpen en in normale kleding bracht hij me weg. Toen ik klaar was met mijn werk stond Wybe me op te wachten. De verrassing was groot. Hij was even snel naar huis gereden om zich om te kleden in een pak. Als een echte chauffeur kwam hij me halen. Ik ging achter hem zitten met de champagne ernaast. Al die keren dat hij zich ontfemde over mijn uiterlijk. De keren dat ik mijn nagels moest laten doen. De keren dat hij schoenen voor me uitkoos. De keren dat hij kledingstukken voor me uitkoos. Vele vrouwen zeggen: “De man houdt niet van shoppen”. Ik zeg: “Wybe houd van shoppen”. Helaas, zijn financiële mogelijkheden zijn armzalig, anders zou ik verwend worden met alles wat hij bezat. Hij geeft graag alles aan me uit omdat hij via die weg zijn prinses er goed uit wil laten zien.

De verjaardag van Simone blijkt werkelijk weer een hoogtepunt van geen schaamte hebben. De mannen Egbert en Wybe hadden al voor gedronken. We zouden een dag samen zijn en we zouden wel zien hoe de verjaardag zou verlopen. We deden een aantal spelletjes. We waren samen bij elkaar en bouwden nog een speelgoedhuisje met Angel. Als kinderen waren we aan het spelen. Angel had net een huisje gekregen van Sneeuwwitje en de zeven dwergen. Hoe en waarom weten we niet meer, maar opeens ging Wybe liggen en had geen zin meer om mee te doen. Hij ging slapen en ging

gewoon liggen. Opeens hadden Chantal en ik weer een absurd idee. We pakten de stofzuiger en we stofzuigden wat. Omdat hij niet wakker werd van het geluid zetten we de stofzuiger tegen zijn oor. Half slaapdronken en zeker ook dronken stond hij op en liep de gang in. Simone deed de deur naar de gang open en zei: “Wybe, wat doe je nou?” Wybe draaide zich om en Simone keek zo tegen zijn geslachtsdeel aan. Opeens pieste hij over de hele gang heen. Geschrokken keek Simone hem aan. Wybe verblikte of verbloosde niet. Simone begon te dweilen en Wybe ging gewoon weer liggen. Hij dronk nog een paar slokjes, ging op zijn buik liggen en kotste ook nog even de vloer onder. Ook hiervoor schaamde hij zich niet. Puntje bij paaltje vertrokken Chantal en ik.

De volgende ochtend voelde hij zich zo in de steek gelaten. Hij verraste ons en stond opeens op de stoep. Woest vroeg hij: “Hoe heb je me achter kunnen laten?” Wij zeiden: “Je sliep, je was niet wakker te krijgen”. Simone heeft het geweten. Wybe heeft zichzelf gedragen zoals menig mens zich niet zou gedragen, omdat ze een stukje besef hebben van je behoort je te gedragen.

Wybe had een kater. Zijn motto is: waar je mee naar bed gaat, sta je mee op. Hij goot zo de fles cognac naar binnen. We zouden voor Angel, Sneeuwvitje en de zeven dwergen halen voor haar huis, die ze de dag ervoor had gekregen. We kwamen niet erg ver. Chantal en Angel waren al uit de auto gestapt. In de garage kreeg Wybe een aanval. Hij rukte de kleren van zijn lichaam en gijzelde mij voor een bepaalde tijd in de auto. Op een gegeven moment parkeerde er een andere auto naast ons. Dat was voor mij een geschikt moment en ik begon te gillen. Ik sloeg op de vlucht en kwam niet erg ver. Wybe zag me midden op het plein. Hij liet me struikelen en gaf me een tik. Ik ging bij een motorrijder staan en de motorrijder gebaarde me om bij hem te komen staan. Ik ging bij hem staan en Wybe werd verbaal agressief en zei: “Neuk die man dan”. Hij liep boos weg. Dit keer was ik vastberaden en ik wilde aangifte gaan doen. Chantal en ik gingen met Angel naar het politiebureau. Ik belde Simone en Christine en ook zij kwamen. Opeens kwamen ze Wybe tegen, niet wetende dat hij hen had achtervolgd. Bij het politiebureau zag ik hem staan. Hij ging in de rij staan en liep weer

weg. Hij wilde maar één ding en dat was met mij praten. De dames lieten hem niet in mijn buurt komen. Ze zagen de angst in mijn ogen. Voor ik het wist ging de dag over in de nacht.

Op naar het volgende moment. Wanneer houdt het op. Aangifte heb ik nooit gedaan. Wel heb ik een mutatie gedaan. Een mutatie kun je laten omzetten in een aangifte. Geduwd, geslagen, vernederend, het geeft niet. Alles is tijdelijk. Ik geloof nog steeds dat al deze woorden die ik aan jullie vertel niet over hoeven te gaan in veroordeling. De veroordeling van: hoe kan een mens zo ver gaan? Duidelijk het gevoel. Het gevoel is nog niet klaar met iemand. Dan kan een mens heel ver gaan.

“Wie zonder zonde is werpe de eerste steen” zei meester Jezus. Wie van jullie heeft nooit slechte gedachten of daden verricht waar je achteraf anders tegenaan kijkt? Wie van jullie heeft zich niet verloren aan zichzelf of aan iemand anders? Ik ben ervan overtuigd dat elk van jullie gevoel heeft en is. Isaak zegt altijd dat het gevoel waarheid is. Blijf het gevoel volgen ondanks alle beperkingen en alle kaders. Ondanks het grote woord vergeving. Laat de vergeving toe in het hart. In gedachten kun je de herinneringen behouden. Ik hoop dat elke ziel die energie is, zichzelf zowel positief als negatief kan gedragen. De bewustwording van willen, betekent ook veranderingen durven toepassen.

Mijn tweede verjaardagscadeau

Mijn tweede verjaardagscadeau werd van het begin tot het einde een ongelooflijke nachtmerrie. Een nachtmerrie waar je uit wil komen, maar je weet niet hoe je eruit kan komen. Stel je voor dat je wakker bent en je bevindt je op dat moment in een nachtmerrie. Vertel mij dan hoe je uit de nachtmerrie kan stappen.

Wybe en ik waren op zoek naar een mooie bestemming in Miami. De prijzen lagen hoog. Toch wilde Wybe mij zo graag een mooie vakantie cadeau doen voor mijn verjaardag. Mijn vlieg angst was enorm groot en met moeite heb ik dit geschenk aangenomen. Uren vliegen is niets voor mij. Ik kan wel neerstorten waren mijn gedachten. Het gemis van de kinderen speelde ook een rol.

De vakantie was geboekt. Wybe kon bij een goeie vriendin van ons geld lenen. Zijn salaris met de extra's die hij nog tegoed had, was nog niet gestort. Deze vakantie was zijn verjaardagscadeau voor mij. Blij verheugd waren we met deze vakantie in het vooruitzicht. Toch had ik ook gemengde gevoelens hierbij omdat net voor deze vakantie kreeg ik een miskraam. Ook had Wybe aanvallen gehad in de periode vlak voor de vakantie. Dan was daar ook nog het feit dat Wybe een creditcard moest zien te bemachtigen. Omdat hij schulden heeft, was hij niet kredietwaardig. We hebben een heel toneelstukje op moeten voeren bij de bank in België om het voor elkaar te krijgen.

Als ik terug denk aan het toneelstukje bij de bank in België moet ik ook weer terugdenken aan het toneelstukje dat we opvoerden in het pretpark in Spanje. We hadden honger en het was te laat om er te lunchen en nog te vroeg om avondeten te bestellen. We liepen één of andere cowboytent in en Wybe deed net of hij één of andere aanval van diabetes had en dat hij moest eten. Hij leunde achterover aan de bar. De mensen kwamen niet met voedsel aan maar met zakjes suiker. Wybe is geen Wybe als hij niet de rol aanneemt die hij op dat moment moet aannemen. Hij pakte de zakjes aan, draaide nog drie keer met zijn ogen rond en niet blij gestemd liepen we weer weg.

Nu deed hij bij de bank in België precies hetzelfde. Netjes in pak gekleed vertelde hij het verhaal dat hij uitgezonden zou worden. Hij zei dat hij inwoonde bij een goede vriendin die Chantal heet. We hebben het voor elkaar gekregen om kort voor ons vertrek een creditcard te bemachtigen. Zonder creditcard kun je geen auto huren in Amerika. Wybe is geen Wybe als hij geen cabrio voor mij huurde voor deze twee weken.

Lieve mensen, stel je voor dat je acht jaar lang innerlijke ruzie hebt met degene die de woorden van Isaak uit heeft getypt. Stel je voor dat je de woorden van Isaak nooit en te nimmer in gevaar wil brengen. Zonder Isaak is er geen Tresi. Omdat Tresi is afhankelijk van Isaak. Isaak is afhankelijk van degene die zijn woorden uittipt. Stel je voor dat jij loyaal bent en je eigen persoonlijke gevoelens steeds maar niet op de voorgrond zet. Dit doe je puur omdat je Isaak niet in discredit wil brengen en zijn doelstelling niet wil verpesten. Zo voelde dat voor mij. Ik wilde Isaak's doelstelling niet verpesten. Maar ik was het niet eens met de keuze van Isaak. Mijn vrienden waren het niet eens met de keuze van Isaak. Er ontstonden twee kampen. Een kamp voor en een kamp tegen de schrijfster. Ik zat er tussenin. Ik heb mijn keuze gemaakt op mijn verjaardag. Dit verhaal vertel ik jullie later.

De avond voor ons vertrek naar Miami hadden we een afscheidsfeestje in mijn tuin. De mensen die mijn geliefden zijn, kwamen naar me toe. We aten, dronken en vermaakten ons met elkaar. De middag werd avond en de avond werd nacht. De lolligheid en gemakzuchtigheid sprak boekdelen. Chantal en Wybe waren een tikje tipsy. Ik werd gewaarschuwd dat ik niet teveel mocht drinken. Als je dronken het vliegtuig in gaat mag je niet vliegen, kreeg ik te horen. Ik heb vliegangst. Mijn eigen gedachten waren van: ik zuip me klem. Wybe zei: "Niet doen, als je dat doet kunnen we niet met vakantie". Ik heb me ingehouden. Mijn gezelschap werd steeds luidruchtiger. Het kampvuur ging steeds hoger de lucht in.

Wybe en Chantal zijn werkelijk op elkaar afgestemd. Ik weet niet meer hoe of wat en ik wil mezelf hier niet in vergoelijken, maar ik weet wel dat ik het niet heb tegengehouden. Ik heb het misschien wel een tikje gestimuleerd. Ik zat op het aanrecht te praten met mijn dierbaren. Opeens zie ik een

vuilniszak over de schutting gaan. Degene, die wij mijn buurvrouw noemen, kreeg vuil over haar schutting gegooit. Hier heb je vuil. Wij behandelen je als vuil, je bent vuil voor ons. Het bleef niet bij vuil. Opeens ging Wybe naar de wc. Stel je voor dat jij als mens zijnde op zo'n krankzinnig idee komt. Wybe pakte een enveloppe en schreef hier in vette letters op: bedankt voor de bewezen diensten. Hij gooide werkelijk een grote drol in de enveloppe. Hij liet de inhoud van de enveloppe nog even aan het gezelschap zien. Iedereen zei: "Gatver". Hij likte de enveloppe dicht en haalde nog even zijn edele delen tevoorschijn in aanwezigheid van het gezelschap. Hij pieste nog even over de enveloppe heen, liep naar het huis van mijn buurvrouw en gooide de enveloppe met inhoud zo in haar brievenbus. Nou de lol zat erin.

Nu komt mijn gedeelte. Veroordeel mij niet. Weet wel, acht jaar ingehouden frustraties, tranen, boosheid, verdriet en een onmachtig gevoel heb ik ervaren. Acht jaar lang heb ik me zo gevoeld en hield ik vol omdat mijn buurvrouw de schrijfster van mijn dierbare gids was. Er kwam een fles tevoorschijn en midden in de tuin liet ik mijn broek zakken en liet mijn straal urine in de fles lopen. Half gevuld pakte Chantal de fles over en ook zij liet haar broek zakken en leverde haar aandeel. Maar wat ik nooit had verwacht was dat onze keurige Simone ook haar broek liet zakken en ook zij leverde haar aandeel. Simone en Chantal riepen in koor: "Tresi heeft het grootste aandeel geleverd". Hoe nachtblind Chantal ook is, zo goed wist ze de deur van mijn buurvrouw te vinden en gooide zo de inhoud van de fles leeg in de brievenbus van mijn buurvrouw.

Wybe en ik vertrokken naar Miami. De ravage was groot. Mijn geheugen was kort. Ik was het voorval van de vorige dag allang vergeten. Tot Chantal me de volgende dag een sms stuurde. Een woeste Egbert had al het vuil teruggegooid over mijn schutting. De schrijfster wilde geen schrijfster meer zijn. Mijn schok was groot. Dit keer zei ik niet: "Wybe, wat doe je nou?", maar zei ik: "Tresi, wat doe je nou?"

Onze vakantie begon met dit stukje en eindigde met een badkuip in mijn voortuin. Het vliegtuig bleef drie uur op de grond taxiën omdat hij niet kon opstijgen. Dat was voor mij nog een luxe bij de gedachten van alles is al

misgegaan, dit kan ook nog misgaan. We kunnen ook nog neerstorten midden op de oceaan.

Nou mensen, we vlogen vrolijk uitgezwaaid door Simone en Chantal, van Brussel naar Londen. We sliepen nog wat en de hele opstijging en daling ging langs me heen. In Londen zouden we de volgende vlucht pakken. Wat fantastisch had moeten worden liep fout af. Als twee pubers die de hele nacht wakker waren gebleven en teveel gedronken hadden, spraken we degene die ons fouilleerde nog even toe en beledigden haar. Degene die mij fouilleerde had een vrouwenkostuum aan maar bleek een man te zijn. Wybe is geen Wybe als hij niet met de wijsvinger wees van hé is dat geen man. Mag die wel aan mijn vrouw zitten.

Waar het mis is gegaan weet ik niet. Om zeven uur in de ochtend gooide Wybe nog anderhalf glas wijn naar achteren. De alcohol moest bijgehouden worden. In het vliegtuig werd hij aangesproken met: “Meneer wilt u niet het volgende vliegtuig nemen, u bent dronken”. Het gene wat hij mij had verboden te doen, had hij zelf gedaan. Boos en ontsteld weigerde hij uit het vliegtuig te stappen. “Roep de captain” zei hij. De captain kwam niet. Wel kwam de bewaking. Hij werd tegen de muur aangegooid en ik werd door een vrouw aan de kant genomen. De bewaking hield het schokapparaat paraat. Gillend riep ik: “Wybe, werk mee alsjeblieft”. Voor we het wisten werd hij afgevoerd. Ik kreeg nog net een toilettasje aangereikt. Ik was in shock. Verdwaald als een klein kind, energieloos en hopeloos, zocht ik de eerste de beste wc op. Ik ging daar op de grond liggen in de wc en wilde daar haast mijn dood tegemoet gaan. Ik was er klaar mee. Daar lag ik dan in de wc in shock. Ik had geen moed en wist niet meer hoe ik uit die wc zou kunnen komen. Jullie zullen wel denken hoe kan dat. Nou ik vertel jullie hoe dat kan. Ik was energieloos. Ik was in shock. Het niet kunnen begrijpen waarom dit gebeurde bracht mij in deze innerlijke toestand.

Gelukkig was ik nog in staat om Chantal te bellen. Chantal heeft mij toen gelukkig bijgestaan in die zes uur dat ik op de grond in die wc lag. Chantal regelde dat een vriendin haar ticket omboekte en mij op die enorme vliegtuighaven vond. Mijn donkere ogen waren levenloos. Hoe ik moest eten

en drinken wist ik niet meer, alles deed ik op de automatische piloot. Omdat Chantal zei: “Ga uit die wc”, liep ik uit die wc. “Vraag waar je bent” zei ze en ik vroeg waar ik was. Ik ging zitten en wachtte tot Christine kwam.

Blij en verward keek ik Christine aan toen ze me eindelijk vond. Ik had uren niet gegeten of gedronken. Ze ging meteen eten en drinken voor me halen. Als een verlaten kind betrapte ik mezelf erop hoe ik haar nakeek en dacht: je komt toch wel weer terug hè, laat me niet in de steek. Als je me had gevraagd hoe ik uit deze situatie moest komen, dan zou ik je zeggen dat ik het niet wist.

Smekend vroeg ik de politieagente om me niet alleen achter te laten en ze zei: “U bent toch een groot mens”. Ik dacht dat ik vier dagen lang aan mijn lot overgelaten zou worden, zonder geld met alleen maar mijn toilettasje, die ik net van de marechaussee had gekregen. Dit is het verhaal dat Wybe uit het vliegtuig werd gehaald, gescheiden van mij. Dit is ook het verhaal van: ik trek het niet zonder Wybe, niet op dat moment.

Gelukkig werd hij vrijgelaten. Zijn nachtmerrie had hij al beleefd. Hij wist dat ik geen kant op kon, omdat hij wist dat ik alleen maar bij hem wilde zijn. Ik zag Wybe kort nadat mijn vriendin me vond. Hij werd door de politie naar me toegebracht. Smekend mochten we de volgende dag toch de lucht in op weg naar Miami. Hij moest smeken als een kind om mee te mogen. Hij werd gefouilleerd en ik werd behandeld als alle andere mensen.

Maar lieve mensen, denk niet dat deze vakantie nu eigenlijk alleen nog maar perfect zou gaan verlopen. De rest vertel ik jullie zo.

De ontgoocheling

Op het moment dat het vliegtuig landde, had ik al mijn angsten overwonnen. De angst van turbulentie. De angst van, misschien valt er wel een motor uit en storten we in de oceaan neer. Op het moment dat het vliegtuig landde, kon onze droomvakantie beginnen. Wybe had me verteld dat Miami Beach zo prachtig was. Ik wilde eigenlijk niet naar Miami. Ik wilde naar Turkije. Turkije leek me veel fijner en aangenamer. Wybe was zo overtuigd dat Miami the place to be was.

We landen in Miami en gingen door de bewaking heen. Ik zocht alleen maar de veilige omgeving van Wybe om me heen op. Ik wist niet waarom maar als ik bij Wybe was en ben, wilde ik onder zijn vleugels schuilen.

De auto die we kregen was perfect. Het was een blauwe cabrio. We namen een foto van de cabrio en ik voelde me werkelijk een ster, rijdend in de cabrio met de hete zon op mijn hoofd. Amerika was ooit mijn droom. Als kind had ik mijn koffers al klaar staan en zei tegen mijn vader: “Ooit vertrek ik naar Amerika”. Mijn vader probeerde me te overtuigen dat Amerika niet zo was als ik het me verbeeldde.

Eindelijk was ik dan in Amerika. Ik keek mijn prins aan en reed met hem in de cabrio door de straten van Miami. Ik keek om me heen en ik dacht dit is het. Op het moment dat Wybe stopte en mij achterliet om even een verkoeld drankje te halen, voelde ik me niet veilig. Gelukkig kwam hij snel weer terug. Vrolijk reden we naar het hotel nadat we de eerste teleurstelling hadden geaccepteerd. Door het gebeuren op het vliegveld in Londen konden we pas een dag later vliegen dan gepland. Op het moment dat je iets wilt, dan wil je wat. Dat betekent, het maakt niet uit wat er op je pad komt, je accepteert het. Ik kan me nog heugen dat ik in de lobby aankwam. Ik keek om me heen en alles was zo groot voor mijn gevoel. Maar als je er drie keer doorheen hebt gelopen, is het natuurlijk meteen minder groot. Het strand en het zwembad lagen vlakbij. De grote gebouwen straalden voor mijn gevoel alles behalve gezelligheid uit. Ik vroeg me af: zit ik nu op Cuba of in Miami? Mensen

lachen je er vriendelijk toe en je wordt er op je wenken bediend. Maar toch klopte er in mijn hart iets niet. Het kind van toen was ingesteld op een andere mentaliteit. Ik dacht misschien als we naar het strand van Miami Beach gaan, misschien krijg ik dan wel de vervulling. We liepen heen en weer. We werden aangesproken met een vriendelijke lach, maar toch was het voor mijn gevoel onecht. Ik wilde het gevoel vasthouden dat ik van mijn geliefde kreeg toen de limousine me opwachtte op mijn vorige verjaardag. Dit had beter moeten worden, die instelling droeg ik in mijn hart. Nou dus niet. Het werd hem niet.

Slapen deed ik bijna niet. Om 2 uur in de nacht was ik klaarwakker. Ik keek over de skyline en dacht met pijn in mijn hart na over de beslissing die ik moest nemen over mijn buurvrouw. Met een snurkende vent naast me dacht ik na. We verplaatsten van hotel en reden langs vele steden. We gingen naar de pretparken in Orlando. Ik ben dol op pretparken. We kregen weer ruzie en maakten het weer goed. Toch werd deze vakantie het niet. De mooiste momenten waren de momenten die we samen beleefden als we de liefde bedreven. Het afschuwelijkste moment beleefde ik op 8 mei. 8 mei, mijn verjaardag.

Ik werd wakker en dacht: ik ga een e-mail schrijven naar alle mensen die mij gemaïld hebben over het voorval met de vuilnis in de tuin van mijn buurvrouw. De e-mails die ik had ontvangen van de mensen waren e-mails waarin zij hun schande uitspraken over Chantal en Wybe. Ik zag mijn schatje liggen op het bed. Ik keek naar de boten en keek over de skyline en voelde me eenzaam. Ik verlangde naar mijn eigen huis. Ik verlangde naar rust en naar slaap. Toch moest ik de e-mail verzenden. Deze e-mail betitelde ik als 'Mijn keuze'. Ik sprak over mijn gevoelens en dat ik de keuze had gemaakt. De keuze dat ik besloten had om niet langer met mijn buurvrouw verder te gaan. In mijn e-mail zei ik dat de mensen geen keuze hoefden te maken tussen twee zielen. De e-mail werd verkeerd begrepen. De mensen dachten dat ik hen voor een keuze stelde en ze dwong te kiezen tussen mij en mijn buurvrouw.

Mijn buurvrouw was niet passief en heeft de mensen aan haar kant gekregen. De mensen die mij lief waren, maar die achteraf wel misbaar zijn, kozen haar kant. Het heeft me pijn gedaan om keer op keer de reacties te lezen, maar ik antwoordde er niet op. Waarom niet? Simpel, omdat ik wist dat ik gelijk had, maar ik hoefde mijn gelijk niet te halen bij deze zielen. Ik voelde me niet gelukkig op deze dag, de dag die mijn verjaardag was. Zo begon de dag. De dag die eindigde haast in een nachtmerrie. Gelukkig heeft het lot niet toegeslagen, anders had ik dit verhaal niet na kunnen vertellen.

Zoals jullie weten was Isaak een indiaan en was ik in zijn laatste leven op aarde Great Spirit. Isaak's laatste leven hier op aarde was in Noord-Amerika. Wat doe je dan op je verjaardag als je in Amerika bent? Je zoekt een reservaat op. Opnieuw werd ik teleurgesteld. Alleen het museum was open. De show ging niet door. We konden wel een rondvaart door het moeras met een propeller krijgen. Ik kocht nog een cadeau voor Chantal en Angel. Hun cadeaus stonden in het teken van de indianen.

Ik verraste Johnny met mijn verjaardagscadeau aan hem. Wie jarig is trakteert toch? Ik trakteerde hem met het getal 8 en een aantal nullen erachter. Het was zijn eigen keuze wat hij hiermee wilde doen. Gelukkig koos hij ervoor om zijn schoolvakantie te betalen met het geld dat ik hem cadeau had gegeven. Met dit geld kon hij naar Rome waar hij verkering heeft gekregen met het meisje dat nu niet meer zijn meisje is.

Blij hoorde ik de kinderen mij toezingen door de telefoon op mijn verjaardag. Chantal had zich over hen ontfermd. Ze voelde zich eenzaam in mijn dorp. Ze deed het uit liefde voor mij. Chantal met haar krankzinnige idee. De kinderen wilden mij een verjaardagscadeau geven. Ze wilden of mijn slaapkamer opnieuw behangen of een nieuw bad. Een nieuw bad had ik niet nodig. Ik had wel nieuwe tegels nodig. Ik vond mijn bad terug in mijn voortuin. De badkamer was nog niet af toen ik thuiskwam. De kinderen en Chantal zaten een week zonder bad of water. Dat was mijn welkom thuis. Door al die stress van de vakantie en dan bij thuiskomst ook nog eens mijn bad in de voortuin aantreffend werd het me teveel. Ik ontspan in mijn bad en ik dacht: Chantal, wat deed je nou? Chantal was zo slim om het geld dat ik

achter had gelaten over te laten in de handen van mijn oudste zoon, een gymnasiumkind, die niets wist over hamers, schroevendraaiers, water aanleggen of natuurlijk een klein klusje als een nieuw bad aanleggen. Na een aantal uren te hebben geklust kwam daar de grote teleurstelling van mijn verjaardagscadeau. Achteraf is het natuurlijk wel weer goed gekomen. We hebben een klusjesman op internet gezocht en die bouwde het bad en de tegels in een mum van tijd in de badkamer.

Lieve mensen, laat Chantal nooit de verantwoordelijkheid nemen voor je huishouding of voor je kinderen, die eigenlijk niet tot opvoeding gebracht kunnen worden. We landden met zoveel blijdschap en cadeautjes en het eindigde met een huilende Chantal die vertrok en een Tresi die in bed gestopt werd door Wybe. Zo eindigde de vakantie.

Ik wil jullie nog het verhaal vertellen over mijn verjaardag. Nadat we het indianenreservaat verlieten, zijn we gaan snorkelen. Bij de poort van het reservaat ging het al mis. Het ging uren achtereen mis. Ik, die wegliep en Wybe die mij zocht. Ik schulde en Wybe hilde. Zes uur lang hebben we het kat en muis spel gespeeld. Ik kroop het bos in en hing als een marinier in de boom. Net iets teveel 'Junglebook' gekeken. Weer vluchtte ik met alleen maar een bikini aan. Ik dacht: goh, laat ik de sprong dan maar wagen. In het stinkende water werden mijn voeten in de modder gezogen. Gelukkig ben ik lenig. Ik zocht mijn slippers, maar die waren er niet meer. Het bleek een moeras te zijn. Achteraf denk ik: Tresi, wat deed je nou? Met veel traanwerk, heeft Wybe me in de auto weten te krijgen. Na uren te hebben geschreeuwd op de terugweg wilde hij me trakteren op een etentje. Ik, als mens zijnde ben heel koppig. Ik zocht een tent uit in Miami Beach. Het was een snackbar. "Hier wil ik eten" zei ik. Wybe keek me aan en zei: "Tresi, je eet toch geen vlees?" Ik zei: "hier wil ik eten". Mijn gevoel sprak averechts. Ik kon niet loskomen uit de energie die ik zelf creëerde. Ik vluchtte een tent in en uit en was bang dat hij een scene zou gaan maken. Ik zag hem om de hoek kijken, verstopt achter een lantaarnpaal maar ik wilde niet meewerken.

Leer van mij lieve mensen. Soms moet je meewerken. Doordat ik niet meewerkte, belandde ik helemaal alleen op de boulevard en dat de hele nacht

lang. Ik zat er op een stoel, slapend en bang zijnde om in de taxi gestopt te worden. Met voorgevoelens van: er dreigt gevaar, bleef ik de hele nacht naar een show kijken. Een show waar ik totaal geen interesse in had. Ik verlangde naar mijn partner, naar mijn bed. Uiteindelijk belandde ik in een hotelkamer van drie lesbiennes. Één van hen maakte werk van me. Door de hand van God en overmatig drankgebruik was ze zo ver heen, dat ze alleen nog maar haar roes uit wilde slapen. Huilend met mijn rugzakje om, wilde ik maar één ding. Dat was dat ik in de armen van mijn vertrouwde Wybe wilde liggen.

Waarom doe ik zo? Waarom kan ik niet in het oog van wat je om je heen ziet normaal doen? Ik weet wel waarom. Ik wilde het niet op dat moment. Maar ik wil ook niet zijn, zoals jullie zijn. Ik vind jullie saai. Omdat ik opwindend nodig. Ik heb spanning en avontuur nodig. Maar op het moment dat ik dat niet nodig heb, vind ik jullie niet saai. Dan vind ik jullie perfect. Dan denk ik, dat wil ik ook. Wat wil je dan Tresi? Die vraag heb ik mezelf vaak gesteld. Ik wil leven. Ik wil de jaren die ik krijg niet uitzingen in tijd maar beleven in ervaring op ervaring. Ik wil jullie deze verhalen vertellen in de vorm van spreken. Ondanks de teleurstellingen is het altijd wel een rijkdom. De rijkdom van: ik heb het wel ervaren en jullie niet. Negatief of positief, huilend, schreeuwend, boos, spontaan of gek zijn, het maakt niet uit. Ik leef.

De mannen

De energie die wordt uitgezonden absorbeer en koester ik. Ik maak er gebruik of misbruik van. Het verhaal dat nu 'De Mannen' heet, heeft alles hiermee te maken. Ik heb vele mannen ontmoet tijdens het vluchten van Wybe keer op keer. Ik schuilde dan in de kroeg en danste de sterren van de hemel. Ik kreeg aandacht. De verleiding trok me. Maar het onderbewustzijn is sterker dan het bewustzijn. Nooit heb ik de lijn doorbroken van seks hebben met een ander. Ze proberen je te kussen, maar nee, in de relatie met Wybe ben ik nooit overgegaan tot seks met een ander.

Ondanks Oostenrijk waar ik Wybe achter liet en ik zelf de kroeg in dook, ondanks de keren dat ik mijn ellende weg wilde dansen en mezelf wilde werpen in de armen van andere mannen, kan ik jullie nu vertellen dat er geen seksuele activiteit is geweest. Wel de gedachte, maar nooit heb ik het kunnen doen.

Er is een man die ik mijn vriend noem, die ik mijn broer noem. Hij is biologisch gezien niet mijn broer, maar bij hem voel ik de associatie van: hij is mijn broer. Dit is de persoon, die ik nu Nino noem.

Mijn biologische broer, Victor genaamd, was mijn toevluchtsoord, mijn veilige haven. Hij wist dat ik misbruikt werd door die oude mannen. Zelfs Victor heeft zich ooit aan me vergrepen. We waren nog jong. Ik was misschien een jaar of acht en hij een jaar of tien. Het was alleen maar spelen, alleen liep het doktertjesspel een beetje uit de hand.

Mijn broer Victor is degene die mijn hart brak. Op een dag riep hij keihard in het dorp: "Ga terug naar die oude mannen en laat je misbruiken". Dit deed hij alleen maar omdat ik zijn fiets had geleend. Nooit heb ik mijn broer meer in de ogen kunnen kijken. Ook later niet toen ik voor de tweede keer getrouwd was en hij de juiste parfum l'eau d'issey, mijn lievelingsparfum, meebracht. Hoe kon hij dat weten? Ik had hem al jaren niet meer gezien of gesproken. Hij bracht deze parfum mee op mijn verjaardag. Ik wilde op dat

moment zeggen: “Wat er zich in het verleden heeft afgespeeld tussen ons is verleden tijd”. Ik had toen een dominante echtgenoot. Hij had de rol van spreken en ik de rol van zwijgen. Tot op de dag van vandaag heb ik spijt dat ik deze energie tussen mij en mijn broer nooit heb kunnen oplossen en dat ik geen relatie met mijn broer heb. Hij was mijn beschermer, zo zag ik hem. Victor, je bent een man met behoeftes en ik ook. Ik ben een vrouw met behoeftes. De enige behoefte die ik toen had, was het gevoel van samenzijn met degene die mijn beschermer was.

Nino geeft mij dat gevoel. Hij beschermt mij als Wybe mij weer eens achterlaat. Ik hoef Nino maar te bellen en hij haalt me op. Ik weet dat als ik nu de telefoon zou pakken en ik zou zeggen: “kom me halen”, dan komt hij me halen. Al regent het en zijn de ruitenwissers van zijn auto stuk dan zou hij gewoon elke 200 meter stoppen en de ramen schoonmaken, alleen maar om mij op te halen. Hij geeft mij het gevoel dat mijn biologische broer Victor mij gaf. Bij Nino ben ik veilig. Hij is niet bezig om mij seksueel te benaderen, alleen maar emotioneel. Toen ik hem aankeek in die bewuste kroeg waar we elkaar ontmoetten, wees ik hem af. Ik zei hem: “Ik heb niemand” en hij zei: “Ik ook niet”. Op dat moment had ik niemand, omdat mijn hart was verdrietig. Mijn hart was weer de kroeg ingegaan om te vergeten. Zwak punt ja.

Ik was zeven jaar oud en de mannen die mij misbruikten gaven mij aandacht en een gevoel van thuis. Ik moest in ruil daarvoor mezelf lichamelijk openstellen. Seksueel, emotioneel en ontrouw naar mijn familie toe omdat ik het nooit en te nimmer aan hen heb kunnen vertellen. Het waren niet de enige mannen. Als 12-jarige liep ik de voordeur uit en de mannen draaiden zich om. Ik was 12 jaar oud. Deze mannen waren stratenmakers. Ze waren geen 12 jaar oud, maar waren volwassen mannen. Ze gaven mij aandacht. Ik was aantrekkelijk voor hen. Er waren ook mannen die mij achtervolgden als ik naar huis liep. Was het illusie of was het werkelijkheid?

Werkelijk, zoveel mannen zijn in mijn leven geweest. Tijdens een afspraakje ben ik op bed gegooid. Ik was onmachtig en werd verkracht. Ook dat heb ik meegemaakt. Er zijn mannen geweest zoals mijn vader. Mannen die net als

mijn vader een seksuele energie bij zich droegen. Mijn moeder en de omgeving vertrouwden mijn vader niet in de buurt van mijn zus. Ook mijn vader had seksuele behoeftes. Oud, jong, leeftijd maakte niets uit. Ik heb oude mannen getroffen, ik heb jonge mannen getroffen. Geen enkele man heeft mij waardig behandeld.

Banden lek steken

Wybe was blijkbaar in de loop van de tijd niet meer zo geliefd bij de buurvrouw en haar ex-man. Wybe is recht door zee en is heel direct. Hij stuurde een sms naar de ex van de buurvrouw en spuide daar zijn verbale agressie in. Er was één zin die hij beter niet had kunnen zeggen, dat was de zin: je bent een vuile kontenlikker. Dat viel blijkbaar niet in goede aarde bij de ex. De ex zocht heel Bergen op Zoom af om een goed woordje met Wybe te spreken. Natuurlijk heeft Chantal hier ook een aandeel in, omdat Chantal kan heel goed het vuurtje opstoken. Ze stookte Egbert even goed op en die hitsigheid van woede werd eruit gegooit op de autobanden van Wybe.

De volgende ochtend toen Wybe weg wilde rijden, wachtte hem een onaangename verrassing. Volgeladen met zijn spullen, omdat onze relatie niet zo goed ging, vertrok hij. Toch wilden we voor elkaar blijven vechten. Ver kwam hij niet. Hij liep met grote passen naar me toe en zei keihard in mijn gezicht: “Je vrienden hebben gewonnen”. Ik keek hem aan, draaide me om en zei: “Duidelijk toch?” Ik draaide mijn rug om en meteen pakte hij me bij mijn rechterschouder en zei: “Nee, we overwinnen dit wel”.

Het werd me allemaal te veel. Ik werd boos en voelde de energie van onrechtvaardigheid bij mezelf boven komen. Ik liep zo op het huis van de buurvrouw af en ze keek me wijtes aan. Ze zag mijn uitstraling en wist dat dit niet zo best was. Ik zei: “Jij weet hiervan, het was Egbert”. Schouderophalend en weemoedig gaf ze niet zo blij toe dat ik gelijk had. Ik zag genoeg en wist: dit moet rechtgetrokken worden. Chantal bekende dat het Egbert was. Hij was woest en had zich in het holst van de nacht uitgeleefd op de banden van Wybe.

Ik vond het zo onterecht, omdat Wybe had geen geld. Wie moest dit weer betalen? Ikke? Nee, dit keer wilde ik niet betalen. Mijn woede was groot. Mijn woede kon niet gedempt worden. Het kwam erop neer dat Egbert moest betalen. Hij wilde die 500 euro niet betalen. Uiteindelijk werd de rekening onderling tussen Egbert en mijn buurvrouw betaald.

Wybe wist: ik ben niet geliefd. Wat hij ook zou zeggen, hij zou bij hen niet geliefd worden. Aggressie wordt niet voor lief genomen. Hij wist: ze staan allemaal achter Tresi. Alleen de bevestiging dat ik boven hem stond, maakte hem nog onmachtiger. Hij kan niet tegen onmacht. Hij moet de situatie onder controle hebben. Hij wil de macht hebben, zeker als het met emoties te maken heeft. Het volgende hoofdstuk vertelt jullie meer.

Wurgen en ophangen

Hou jullie vast. Alleen al bij de titel krijgen jullie vast huiveringen. Jullie vragen je vast af: is dit werkelijk gebeurd? Ja, dit is werkelijk gebeurd. Diverse keren heb ik met mijn eigen ogen moeten aanschouwen hoe Wybe zichzelf wilde wurgen. Hij wilde zich wurgen met een riem, met de klamboe van mijn bed en ga zo maar door. Dit gebeurde ook voor de ogen van mijn kinderen. Hoe onmachtig kun je jezelf voelen als iemand je een sms stuurt waarin hij afscheid neemt. Je krijgt er vervolgens een foto achteraan gestuurd. Op dat moment denk je echt dat het einde nabij is. Elke porie in je lijf staat open door het angstzweet. Elk gevoel is in strijd met de zogenaamde werkelijkheid.

Ik kan me nog herinneren dat ik zo'n sms kreeg toen ik in het zwembad in Spanje lag. Rennend en hopen dat ik hem niet hangend aan het plafond zou aantreffen. Het zweet klotste over mijn hele lichaam. Ik kwam aan in het huisje waarin we logeerden en Wybe kwam doodleuk de slaapkamer uitlopen. Hij zei: "Er is niets aan de hand". Ik liep naar de keuken en nam wat te drinken. Ik dacht bij mezelf: niets aan de hand? Deze sms had me zoveel angst gegeven. De angst was nog niet over, het was maar net begonnen.

Hij trok de kabel van de laptop, pakte een stoel en wilde zichzelf voor mijn ogen ophangen. Ik zei: "Wacht, ik ga wel even weg". Hij zei: "Nee jij moet het zien". Ik wist dat hij het voor mij deed. Ik moest zien dat hij in staat was om zichzelf te wurgen. Hij wilde zichzelf wurgen voor mij. Ik wist dat hij niet dood wilde. Hij wilde niet dat de auto's over hem heen zouden rijden. Hij wilde alleen maar weer macht. Hij dacht dat als hij over zou gaan tot de daad van wurgen of de daad van vernielen, dat hij op dat moment weer de macht had. Nee, de macht kreeg hij niet, vond hij. Hij zei: "Je bent geestelijk sterker dan ik, ik kan je niet aan". Daarom pakte hij steeds zijn koffers in en uit. Hij nam keer op keer afscheid van mijn kinderen en mijn vrienden. Hij beïnvloedde de psycholoog, de psychiater, zijn ouders en zijn geliefde oma. Ik weet nog dat hij huilend in de armen van zijn oma lag en ik zei: "Wybe, als je zoveel van haar houdt, waarom zoek je haar dan niet op?". Zijn ogen

spuwden vuur en kort daarop volgde er weer een aanval. Het is niet uit te houden als hij in die energie terechtkomt. Hij kan dan alleen nog maar schreeuwen. Die boosheid, die agressie, die tranen, alles wierp hij op mij. Ik kon alleen maar toekijken. Soms probeerde ik hem te kalmeren. Ik wierp mijn hele lichaam dan op hem. Ik deed dit het liefst ontbloot en ik zoog dan de energie uit hem. Dan werd hij weer rustig. In gedachten dacht ik altijd: voor hoe lang blijft hij rustig? Zullen het deze keer drie weken, drie dagen, drie uren, drie minuten of drie seconden zijn?

Mijn vluchtgedrag kwam door zijn vluchtgedrag. Ik verstopte me graag in kasten. Als ik in een kast zat, voelde ik me veilig en ook weer kind. Het kind van vroeger zat altijd verstopt in kasten. Niemand kwam mij ooit zoeken toen. Niemand hield van mij. Nu zocht Wybe mij, maar hij vond me niet. Ook niet toen ik bij Chantal in de kast zat. De kinderen waren in de woonkamer. Wybe wurgde zichzelf voor het oog van mijn kinderen. Hij liep blauw aan en ik hoorde de kinderen gillen: “Doe nou niet”. Later zei één van mijn zoons: “Mama, weet je wel hoe erg het is als je iemand blauw ziet aanlopen”. Wybe viel neer op de grond. Ik was zo woest en kon me niet meer inhouden. De kast werd open gedaan en Chantal en de kinderen zeiden: “Je bent veilig, hij slaapt”. Op dat moment kon het me niet meer schelen. Ik was voor even veilig, maar ik wilde die veiligheid in gevaar brengen omdat hij aan mijn kinderen kwam. Ik begon hem te schoppen. Hij sliep natuurlijk niet. Ook dat was weer een act. Hij stond op en wilde me bij mijn voeten pakken. Ik zorgde dat ik mezelf weer in veiligheid bracht.

Hij speelt met mensen. Hij manipuleert mensen, maar is hij oprecht? Ja, hij is oprecht aan het spelen. Hij is oprecht aan het manipuleren. Dat is zijn gevoel. Dat is zijn waarheid. Maar wie zegt dat zijn gevoel en waarheid minder is dan mijn waarheid? Wie zegt dat jullie waarheid, de waarheid is? Wie zegt dat je jezelf niet kan gedragen volgens je eigen gevoel van dat moment? Jullie zijn de maatschappij. Ik ben de maatschappij. Wybe is de maatschappij. Op zo’n moment is hij alleen maar emotie. Agressie is een emotie. Wybe geeft toe aan zijn emoties. Hij wurgt zichzelf, hij slaat zichzelf, hij huilt, hij lacht, hij geeft zijn geld uit, hij liegt tegen zijn ouders omdat hij zich op dat moment zo voelt. Dus ja, wie is er hier nou echt?

De ongeboren wens

Wybe heeft vanaf het begin van onze relatie altijd gezegd: “Kinderen krijgen is het mooiste wat je kan overkomen”. Ik dacht: kom bij mij thuis, ik heb er vier, zo mooi is het niet. Er komt nooit een einde aan de rommel. De was draait vijf keer per dag. Er moet elke dag gedweild worden. De wc en de badkamer moeten elke dag schoongemaakt worden. En dan moeten de kinderen ook nog gecorrigeerd worden. Dus nee, in zijn uitspraak van: kinderen krijgen is het mooiste wat je kan overkomen, kon ik me niet vinden. Ik kon me wel voorstellen dat het een lekker gevoel is om op de Bahamas te liggen, dan dat je altijd maar weer moet denken: zou de verwarming niet loeihard aanstaan of zou mijn huis er niet uitzien als een lichtkasteel? Het antwoord is ja. De verwarming staat altijd loeihard aan en het huis ziet er altijd uit als een lichtkasteel. Is het niet zo dat kinderen veel geld kosten? Ook weer een ja. Maar ja, mijn liefde voor Wybe bracht me aan het denken.

Chantal en ik bespraken dit onderwerp tijdens een wijntje. Ik vroeg Chantal recht op de vrouw af: “Zou je niet zwanger willen worden?” Zij zei heel direct: “Ik zou best wel het gevoel van zwanger zijn willen ervaren”. Ik zei tegen haar: “Er is geen klote aan, je bent misselijk, je wordt dik, wat is er nou zo leuk aan?” Een baby in je armen sluiten is leuk, maar negen maanden je lichaam aan iemand geven met alle kwaaltjes van dien gaf me geen blij gevoel. Waarom zou ik anders altijd op mijn eten letten? Je hebt negen maanden lang geen zeggenschap meer over je lichaam. Je besteedt je lichaam uit aan een kind. Een kind dat later alleen maar een zorg is. De zorg van: doe dit, doe dat. Maar eerlijk is eerlijk, Wybe heeft gelijk. Als je daar doorheen kijkt, is het prachtig. De gezelligheid aan tafel, het leven dat je ervaart door de ogen van een klein individu, natuurlijk is dat het mooiste wat je kan overkomen.

Chantal had duidelijk ja gezegd. Nu nog een spermadonor vinden. Ik ging naar huis en vroeg Wybe zijn zaad af te dragen. Wybe zei natuurlijk nee. Chantal is geen Chantal als ze niet zorgt dat er een zaaddonor gevonden wordt. Het is wel heel apart om een afspraak te hebben met een vreemde

man. Al het papierwerk kwam op tafel. Papieren waarin hij liet zien dat hij alle testen had gedaan en schoon was. Ik heb nog wel even helderziend gekeken of het wel veilig was. Dat was zo. We besloten dan ook om Chantal te insemineren met de zaad van een vreemde man.

Zo gezegd zo gedaan. Op de bewuste avond toen de ovulatietest positief was, moest ik van ver komen. Het was laat in de avond toen de donor zou komen. We gingen naar de slaapkamer en daar zag ik een teiltje met water onder het bed staan en vroeg Chantal wat dat daar deed. Ze zei: “Gatver, ik wil wel mijn handen wassen daarna”. Ik zei: “Maar je krijgt dat spul in je gespoten”. Mijn handschoenen had ik al tot ver richting mijn oksels gestrookt.

Opeens kwam de donor verlegen en wel naar binnen in het huis van Chantal. Ze praatte nog even wat, alsof het belangrijk was wat ze zeiden. Hij bleef in de woonkamer en wij gingen naar de slaapkamer. Hij ging over tot de daad. Het was zo gebeurd. Ik kreeg het spuitje aangereikt. Ik riep: “Chantal broek uit”. Ik spoot het er zo in en zei: “Dit is een jongen, dit is Sky Romeo”.

Het is inderdaad een jongen geworden. Hij heet Sky Isaak Romeo. Toen Chantal daar lag na het inspuiten, heeft zij er Isaak tussen geplakt. Ik had van tevoren gezegd: “Als jij zwanger bent, haal ik mijn spiraal eruit”. Toen Chantal op die bewuste zaterdag dat ze kon testen de test deed, was deze positief. Ik besloot dus om de daad bij het woord te voegen. Ik moest in Lelystad zijn om sinterklaascadeautjes terug te brengen. Wybe en ik besloten tot gekkigheid over te gaan. We gingen naar de eerste hulp en zetten een toneelstukje op. Ik deed of ik last had van allergie en een enorme buikpijn had. De gynaecoloog en nog iemand kwamen erbij en het spiraaltje werd verwijderd.

Die nacht was een nacht die jullie zelf wel kunnen invullen. We bedreven de liefde zonder de bescherming van voorbehoedsmiddelen. We hoopten dat ons kind nu zou komen. Tijdens het klaarkomen dachten we: nu is het gebeurd, ik ben zwanger.

Ik heb jullie al verteld over mijn eerste miskraam. Mijn menstruatie moest nog komen. Ik werd ongesteld, maar het was zo hevig dat ik vermoedde dat het een miskraam was. Later heeft Isaak bevestigd dat het inderdaad een miskraam was.

De tweede miskraam was voor ons echt een afscheid van onze ongeboren wens. Ik zal jullie vertellen hoe de tweede miskraam is gegaan. De badkamer stond vol met zwangerschapstesten. Het was iedere keer weer een nee. Ik geloofde niet meer in een zwangerschap en dacht: Wybe is onvruchtbaar of ik ben te oud, dit wordt hem niet. Elke maand wilde Wybe mijn urine om de test uit te kunnen voeren. Dit keer zei hij: “Het is een ja”. Ik dacht: hij zit te geinen, hij heeft zeker de urine van Chantal gebruikt. Ik zwanger? Nee, dacht ik, dat kan niet. Ik kon het me niet voorstellen, maar toch was het zo. Ik was zwanger. Mijn buik ging zich al snel opzetten. Regelmatig duwde ik mijn handen in mijn rug en duwde mijn buik naar voren. Ik wilde iedereen vertellen dat ik zwanger was. Ik wilde hen vertellen dat Sunshine binnenkort in onze armen zou liggen. Onze Sunshine. Ik wilde Wybe behouden met dit kind. Ik wilde de blik in zijn ogen zien als hij dit kind gezond en wel in zijn armen kreeg.

In zijn vorige relatie ging de zwangerschap na 26 weken mis. Zijn zoontje stierf. Ik hoopte zo dat ik de uitverkorene was om hem een kind te schenken. Er ontstond tijdens deze zwangerschap veel stress. Wybe was bij me weg. Ik dreigde een abortus uit te voeren. Ik had Chantal voor mijn karretje gespannen. Ik wilde dat zij het spel meespeelde en het liet lijken of ik een abortus had uitgevoerd. Ik wilde vechten voor ons geluk samen en niet tegen elkaar. Ik herinner me nog die bewuste avond. Hij was weer vertrokken naar zijn ouders. Hij wilde me nog één keer zien. We waren ergens in een kroeg en hij zei: “Ik wilde je de mooiste vakantie geven, maar dat gaat nu niet door”. Ik zei: “Ik ga wel”. Hij stapte op en rekende zijn drankje af en liep zo de tent uit. Ik was gebroken omdat hij me verlaten had. Zo troffen Simone en Chantal mij aan. Wybe was gewaarschuwd door de meiden en hij kwam terug en ging naast me in de auto zitten. Ik rende de auto uit en wist niet meer hoe ik me moest voelen. Ik kon me er niet bij neerleggen dat het uit was. Gebroken lag ik die nacht op de achterbank van mijn auto mijn verdriet

uit te slapen. Gebroken en wel liet ik Wybe de volgende dag geloven dat ik het kind weg zou laten halen. Hij was gebroken en bang dat ik het zou doen. Hij liet zijn moeder mij bellen. Ik had geen energie meer, maar nog wel hoop. Zo reed ik naar Drachten om met hem te praten. Ik deed alsof ik rechtstreeks uit de abortuskliniek gekomen was. Tijdens het gesprek belandden we weer op de achterbank. Het gesprek werd weer omgezet tot een verzoening. Toch is deze zwangerschap niet het geluk geworden waar we zo op gehoopt hadden. Wybe en ik moesten meemaken hoe het is om een kind terug te geven aan God.

Chantal was 20 weken zwanger. Wybe en ik hadden net seks gehad. Ik bloedde en dacht dat het met de seks te maken had. Chantal en ik zouden het geslacht van onze zoon zien. Wybe en ik wilden de stemming niet bedrukken. Ik was ontzettend verdrietig en mijn keel was opgezet. Maar daar lag Chantal en ik wilde alleen maar blij gestemd naar het scherm kijken. Opeens liet ik mijn tranen de vrije loop en zei: "Het is een jongen". Ik zag zo het piemeltje van Sky omhoog steken. Ik zag het nog eerder dan de verloskundige. Chantal en ik waren blij dat de voorspelling uitkwam. Zij kreeg een jongen en ik lag daar te hopen dat er geen miskraam aan zat te komen.

Helaas was het wel een miskraam. Vele echo's heb ik gehad en we hoopten steeds dat het kindje zou groeien. We hoopten dat ik vroeger in de zwangerschap zat dan we verwachtten. We waren zo blij het eerste gesprek bij de verloskundige in gegaan. Wybe zat achter mijn hoofd en keek naar de baby op het scherm. De verloskundige was niet blij. Het kindje leefde niet meer zei ze. Ik kon het meteen laten weghalen. Ik ging naar de gynaecoloog in het ziekenhuis. Ook daar zeiden ze dat het kindje niet meer leefde en dat ik een week later een curettage uit moest laten voeren. Ik weigerde. In plaats daarvan ben ik gewoon naar huis gegaan en wilde zien wat er zou gaan komen.

De dag na de 20 weken echo van Chantal kreeg ik een enorme buikpijn en voelde me niet goed. Ik verloor veel bloed. In het ziekenhuis zeiden ze dat ik een miskraam had gekregen. Ze wilden weer een curettage uitvoeren, maar

dat wilde ik opnieuw niet. In plaats daarvan ben ik druipend van het bloed met mijn vrienden weggegaan. Mijn echte vrienden, Simone, Christine, Chantal en Wybe waren bij me. We zijn naar het Kralingsebos in Rotterdam gegaan. We keken over het water met een wijntje in onze handen. De pijn in mijn onderrug was heftig. Ik had weeën. Ik had pillen gekregen in het ziekenhuis om de miskraam op te wekken. Die wilde ik nog niet inbrengen. We dronken, we spraken, en we hadden lol. Er was geen hoop meer.

We gingen terug naar het huis van Simone. Ik ging naar de wc en daar verloor ik ons kindje. We zagen de vrucht in de wc-pot liggen. Onze Sunshine Heaven lag daar. Chantal was nog verdrietiger dan ik. Dat kwam omdat zij zo graag een zusje voor Sky wilde. Zij zou de opvoeding van Sunshine tot zich nemen. Ik zou het werk God tot me nemen en Wybe zou Sunshine elke dag bij Chantal brengen als hij ging werken. Het huwelijk tussen Sky en Sunshine was al gepland. Van de wieg tot aan de dood. Nee, het mocht niet zo zijn. Het werd alleen maar de dood. Sunshine mocht niet geboren worden.

Sky mocht wel geboren worden. Het waren prachtige namen naast elkaar op de bruidstaart. Sky is ook mijn Heaven. Sky vervangt Sunshine in grote lijnen. Ik heb geen baby gekregen uit mijn eigen fysieke zelf, maar ik heb wel een baby gekregen uit de fysieke zelf van Chantal. Sky is ook mijn baby, omdat het kind dat Sky heet, heeft ook een geschiedenis. Een geschiedenis van karma wel te verstaan. Ik had karma met Sky. Die karma heb ik nu opgelost omdat Sky is geboren via mijn eigen gave van mediumschap. Uitleg wil ik hier verder niet over geven omdat het verhaal te pijnlijk is voor mijzelf. Maar Sky is wel een zoon van mij.

Sunshine heeft heel veel kleertjes achtergelaten. Sunshine is er niet meer, maar misschien komt er ooit nog wel een ander kindje. Een kindje die niet Sunshine gaat heten, maar misschien wel Estrella heet. De naam Estrella betekent: ster in het Portugees. Iedere maand hopen we nog steeds op een zwangerschap. We hebben elke maand seks, in de periode dat ik vruchtbaar ben.

Ik heb mijn baarmoeder nooit schoongemaakt na de miskraam. Wybe heeft zichzelf niet laten controleren. Sky is inmiddels al twee maanden ter aarde en ik ben al een jaar bezig om zwanger te raken. Chantal vond het zo moeilijk om met mij te spreken over de evolutie van haar toen nog ongebooren kind. Chantal had de hoop dat Sunshine ter aarde kwam. Het is en blijft ook haar kind.

Wybe keek weemoedig toe toen Sky ter wereld kwam. Hij keek toe. Hij was blij voor Chantal, maar zo verdrietig voor zichzelf. Als ik zie hoe Wybe met Sky knuffelt, hoe hij zijn luier verschoont, voel ik me verdrietig dat ik hem geen kind heb gegeven tot op heden. De andere mannen in mijn leven hebben nooit meer omgekeken naar mijn kinderen toen de relatie over was.

Zou Wybe werkelijk de beste vader zijn van alle andere vaders van mijn kinderen? Ik hoop dat Wybe de beste vader zal zijn van allemaal. Ik hoop dat de toekomst me de antwoorden zal geven.

De verjaardag van Wybe's moeder

De vader en moeder van Wybe zouden hun dertigjarige huwelijksdag vieren in een zaaltje met de gehele familie. Deze dag viel precies gelijk met de verjaardag van Wybe's moeder. Omdat zijn ouders dertig jaar eerder getrouwd waren op een dag voor de verjaardag van zijn moeder, besloten ze deze twee gebeurtenissen nu in één te vieren.

Wybe en ik bleven achter in de tuin van zijn ouders om nog wat te praten met zijn halfbroer. Op een gegeven moment besloten we dat het tijd werd om toch maar naar het zaaltje te gaan. Ik was een beetje zenuwachtig dat ik in contact zou komen met alle familieleden. Zenuwachtig en wel ging ik deze dag tegemoet, een dag die zou eindigen in een nachtmerrie.

Ik voelde me niet echt op mijn gemak. Het was een donkere zaal. De familie zat aan tafel met een schaalje kaas, worst en pinda's. Er was geen muziek. De families waren in groepen verdeeld. Ik werd aan iedereen voorgesteld. Ik voelde me een buitenstaander. Volgens Wybe deed ik niet echt mijn best. Hij had wel gelijk. Ik vond het moeilijk om me in hun aura's neer te zetten. Ik had geen idee welke gesprekstof ik aan moest knopen. De vader van Wybe is een oude man van 73 jaar. Zijn moeder is 17 jaar jonger. Het zijn twee verschillende groepen. Het leeftijdsverschil tussen de families is groot. Ik dacht laat ik dan maar gewoon verstoppertje gaan spelen met Angel in de tuin. Ik keek een beetje over het water en hield mezelf afzijdig. Het feestje was al vroeg afgelopen. We zouden nog met z'n allen gaan eten. Op weg naar het restaurant begon het drama.

Wybe was blijkbaar zeer teleurgesteld over mijn gedrag, om niet echt mee te doen aan het zogenaamde feestje. Ik had ook een opmerking gemaakt die hem tegen de borst stuitte. De opmerking die hem zo stak, was de opmerking: Wybe, als wij ooit gaan trouwen, wil ik deze mensen niet op mijn bruiloft. Wybe heeft blijkbaar altijd in zijn gedachten gehad om de hele familie uit te nodigen op zijn bruiloft. Maar ik zeg eerlijk en oprecht: ik heb niets met deze mensen. Wat moet ik met die bejaarden? Als je mijn wereld

kent, is de wereld van zijn familie, alles behalve bruisend. Dat was de eerste ontmoeting met zijn familie. Ik ken Wybe nu goed en toen dit gebeurde kende ik hem nog maar net. Op dat moment begon de frustratie al meteen op te borrelen.

Na het etentje wilde ik in de auto de muziek aandoen. Wybe reed en remde steeds. Omdat ik geen gordel aan had en hij een aantal keer remde, dacht ik: stap uit Tresi. Ik stapte uit en Wybe reed met piepende banden weg. Hij liet ons achter. Opeens kwam hij weer met piepende banden terug. Ik weigerde om in de auto te gaan zitten. Daardoor stapte hij weer uit. Ik besloot om weg te rijden. Mijn twee zoons Jeffrey en Jerony besloten om bij Wybe te blijven. Angel bleef bij mij en we reden weg. Weer voelde ik het energieverlies opkomen. Ik zette meteen de auto aan de kant en dacht ik ga wel slapen. Voor ik het wist stonden de kinderen en Wybe bij het raam. Blijkbaar had hij zijn moeder gebeld en was zij gekomen om hem op te halen. Ze zagen mij staan bij het eerstvolgende tankstation. Voor het eerst sleurde hij me in het bijzijn van zijn moeder uit de auto. Zijn moeder schreeuwde: “Wybe, wat doe je nou?” Wybe beet in mijn wang maar hij beet niet door. Hij beseftte wat hij deed en rende de snelweg op. Zijn moeder gilte en schreeuwde. In een flits dacht ik terug aan de keer dat ik in haar positie stond. Ze wierp zichzelf op haar buik en sloeg met haar handen op de grond. Huilend en spartelend trok ze de haren uit haar hoofd. Ze liet haar plas lopen, net als ik dat de vorige keer deed toen hij over de snelweg rende. Ik wilde weglopen. Toch liep ik nog naar haar toe en zei: “Mammie, twee weken geleden stond ik in dezelfde positie als u nu”. Ze dacht dat haar zoon doodging op haar eigen verjaardag. Jeffrey keek op de snelweg en zei: “Hij is aan de overkant”. Ik wilde dit schouwspel niet langer aanschouwen en stapte in de auto en reed weg. Ik reed naar het huis van zijn ouders in Drachten om mijn spullen op te halen. Ik discussieerde nog met pappie en reed vervolgens terug naar mijn eigen huis. De twee jongens, Jeffrey en Jerony bleven bij Wybe achter.

Wybe is niet doodgegaan op die bewuste dag. De politie werd erbij geroepen en er werden gesprekken gevoerd. De verjaardag van zijn moeder had hij verpest. De volgende verjaardag van zijn moeder, één jaar later, mocht hij niet verpesten. Hij was niet welkom, puur omdat hij bij mij was. Eigenlijk

was het toen al duidelijk dat zijn moeder niet meer voor ons was. Wybe en ik mochten niet meer samen zijn, vond zij. Maar ja, ik was nog niet op de hoogte van het feit dat zijn moeder tegen ons was. Ik dacht dat ze weer boos op Wybe was. Toen ze belde zei hij: “Ik ben bij Tresi”. Nu weet ik dat ze hem daarom een sms stuurde met daarin de tekst: Wybe, als je van plan bent om naar mijn verjaardag te komen, blijf dan weg.

Mijn vergevingsgezindheid naar Wybe toe is oneindig. De vergevingsgezindheid van zijn ouders naar Wybe toe is ook oneindig. Maar ik ben degene die keer op keer weer de deelnemer is aan dit verhaal. Zijn ouders zijn alleen maar de toeschouwers. Zijn ouders zijn al die tijd alleen maar de toeschouwers geweest, omdat ze alleen maar de verhalen hoorden uit de mond van Wybe. Door deze verhalen is er een einde gekomen aan de verstandhouding die ik met zijn ouders had. Het woord zegt het al: verstandhouding, geen gevoelsmatige houding.

Ik wist eigenlijk al vanaf het eerste bezoek aan pappie en mammië, zoals ik ze toen noemde: jullie mogen mij nu, maar als jullie de echte Tresi te lang meemaken, in alle turbulentie van haar leven, zullen jullie een oordeel vellen. Maar de echte Wybe is hetzelfde als de echte Tresi. Omdat Wybe en ik, zijn uit hetzelfde hout gesneden. We reageren op elkaar. We houden van elkaar. We dagen elkaar uit. Maar we kunnen niet zonder elkaar. Wie zonder zonde is werpe de eerste steen. Pappie en mammië, die ik nu niet meer zo noem, zijn ook niet zonder zonde. Toch heb ik het gevoel en dat is puur mijn gevoel, dat ik gestenigd word, omdat ik ben de schoondochter en niet de dochter. De ouders van Wybe, zoals ik ze nu noem, hebben een soortgelijk verleden. De ouders van zijn moeder stonden ook niet achter het feit dat hun dochter een relatie kreeg met de vader van Wybe. Nu, na dertig jaar huwelijk, hebben de ouders van Wybe z'n moeder geen gelijk gekregen over de keuze die zijn moeder toen maakte. Het was haar keuze en niet kun keuze. Ik ben de keuze van Wybe en tot op de dag van vandaag dat ik jullie dit verhaal vertel, ben ik nog steeds de keuze van Wybe. Het is alleen zo, dat er nog vele verhalen verteld moeten worden, om jullie duidelijk te maken hoe het werkelijk zit.

Wybe's wanhoop

Na een tijdje kwam Wybe's agressiviteit sneller achter elkaar dan aan het begin van onze relatie. In het begin gingen er nog wel drie of vier weken voorbij voordat er weer een aanval kwam. Het is net of de duivel ermee speelde. De rollen draaide zich om. De aanvallen kwamen niet meer om de drie á vier weken maar volgden zich steeds sneller op. Ik had dan weer een paar dagen de hel. Het werd steeds meer de hel en steeds minder de hemel.

Wybe wilde van zijn aanvallen af. Hij beloofde steeds weer dat hij er vanaf wilde. Hij probeerde me te overtuigen met tranen. Hij ging zelfs naar de psychiater. Hij kreeg via zijn werk een psycholoog. De Waag wilde dat hij pillen ging slikken. Hij slikte ze maar ook dat bracht een verandering in Wybe, in de negatieve zin wel te verstaan. Hij besloot om daar niet verder mee te gaan. Hij deed dit ook omdat ik heel verdrietig was. Verdrietig, omdat mijn Wybe, zou veranderen in een zombie. In mijn ogen had hij geen echt probleem. Hij maakte dat hij een probleem had. Mijn gids Isaak zei: "Wybe is gezond, Wybe is onmachtig en daarom vertoont hij dit gedrag omdat hij de macht wil krijgen".

Ik kan me nog de verjaardag van mijn zoon Jeffrey herinneren. We aten in een Japans restaurant om zijn verjaardag te vieren. Wybe kwam weer uit zijn toevluchtoord, die Drachten heette. Hij kwam naar ons toe om de verjaardag van Jeffrey te vieren. Hij was net begonnen met de medicatie. Ik voelde zijn energiegehalte en ik begon te huilen. Ik zei: "Waar is mijn Wybe gebleven?". Dit is niet mijn Wybe. Gelukkig heeft hij kort daarna zelf besloten om niet door te gaan met het slikken van deze medicatie. Zijn ouders, vooral zijn moeder probeerde Wybe te overtuigen dat hij zich moest laten behandelen via de reguliere hulp en niet via de paranormale weg.

Zo vaak zei Wybe dat Isaak te dichtbij kwam. Omdat ik te dichtbij stond liet hij Isaak niet toe. Op een ochtend ging steeds de telefoon. Ik nam niet op. Toen ik mijn voicemail afluisterde, hoorde ik Wybe huilend op mijn voicemail staan. Ik belde hem terug en hij zei: "Je zal me een tijdje niet zien,

ik ga me laten opnemen”. Hij wilde zichzelf ergens in Drenthe vrijwillig op laten nemen om te genezen. Hij wilde dat doen voor mij en ook voor zichzelf. Dacht hij nou werkelijk dat ik hier blij mee was? Ik, die de gave God bezit. Ik, die hem kan helpen, via mijn gids Isaak. Isaak is de beste psycholoog die er is. Hij stootte Isaak af maar wilde wel hulp aannemen van wildvreemden. Hij wilde op hen vertrouwen en in hen geloven. De woestheid in mij bereikte zijn hoogtepunt. Ik hoorde van Chantal dat hij opeens voor haar deur stond. Hij probeerde haar huilend te overtuigen dat hij geen keuze had. Dat hij niet wist of hij over zou kunnen gaan tot nog meer geweld en dat hij mij misschien van het leven zou beroven. Maar daar was ik nog niet van overtuigd. Gelukkig bevestigde Isaak mij dat Wybe niet over zou kunnen gaan tot zo’n daad.

Het onderbewustzijn houdt de mens namelijk tegen. Op het moment dat het niet in iemand zit, wordt zo’n daad ook niet uitgevoerd. Dat gaf me wel een geruststelling. Ja, misschien zou ik het leven verliezen op het moment dat hij een ongeluk zou veroorzaken. Dat zou wel kunnen, maar vrijwillig zou hij me niet vermoorden. Je hoort en ziet wel eens op tv en in de kranten, artikels waarin de man puur door jaloezie wel over gaat tot het moorden van zijn geliefden. Als je niet wereldvreemd bent, passeert ook die gedachte jezelf wel eens. Maar gelukkig, het antwoord is nee. Wybe doet dat niet.

Ik was zo ontzettend woest. Mijn twee vriendinnen Simone en Chantal kwamen naar me toe. We dronken wat en ik gaf de kinderen de opdracht om al Wybe’s legerspullen bij elkaar te rapen. Al zijn normale spullen had hij al meegenomen. Ik gooide al die rotzooi van de trap af. Ik was woest en gooide het in de auto van Simone en in mijn eigen auto. Met de fiets achterop gebonden reden we als een stelletje randdebielen naar de kazerne. Wybe had me gewaarschuwd dat als ik over zou gaan tot zo’n daad, hij niet voor zichzelf zou instaan. Zijn moeder belde Chantal op en zei: “laat Tresi niet naar de kazerne gaan”. Ze vreesde voor mijn leven. Simone en Chantal werden bang. Wat boosheid met je kan doen als je dat werkelijk toelaat. Ik was niet bang. Ik had me gewapend met een klein hamertje. Ik dacht kom maar op Wybe, ik tik je zo op je voorhoofd. Wybe kwam niet naar buiten. Wel kwam de marechaussee. Ik gooide al zijn spullen uit de auto, zo voor de

stoep van de kazerne. De marechaussee zagen tussen de spullen lege omhulsels van munitie liggen. Ze namen het meteen in beslag. De rest van Wybe zijn spullen wilden ze niet aannemen. Wybe wilde niet naar me toekomen. Of Wybe nou op de hoogte was van het feit dat ik met zijn spullen voor de poort van de kazerne stond weet ik niet. Hij kwam in ieder geval niet de kazerne uit. Achteraf bleek dat hij aan de zuip was met zijn collega en met hem een potje aan het poolen was. Opeens bedacht ik me. Ik hoorde een stem in mijn achterhoofd die zei: “Wybe krijgt een boete als zijn spullen niet kloppen bij het inleveren als hij uit dienst gaat”. Dat gunde ik deze jongen nou ook weer niet. Al het gene wat we uit de auto hadden gegoooid, gooiden we weer terug in de auto. Met piepende banden reden we weg.

De marechaussee was gebeld. Chantal en ik waren al weg, Simone zou ons volgen. Echter de marechaussee hield de auto van Simone aan. Natuurlijk lieten ze haar gaan. Chantal werd bang van mij. Ze zag hoe mijn ogen stonden tijdens het rijden. Ik reed als een idioot en knalde nog ergens tegenaan. Op het moment dat ik mijn auto in de garage van Simone wilde parkeren kwam ik niet erg ver. Halverwege de helling omhoog kwam de auto tot stilstand. Het bleek dat ik een lekke band had. Ik heb geen flauw idee hoe ik bij Simone binnen ben gekomen. Ik weet ook niet meer hoe er nieuwe banden onder mijn auto zijn gekomen. Dat zijn vrienden die er altijd zijn in nood. Simone en Chantal zijn helden. Ik kan altijd bij ze slapen. Ik kan altijd bij ze huilen. Chantal smeert zelfs mijn brood, het is dat ze het nog net niet in mijn mond stopt. De hulp die ik van die twee kreeg is van onschatbare waarde.

Wybe was onmachtig en hij wilde zo graag genezen. Ik was onmachtig, ik wilde zo graag dat hij genas. Zijn vader en moeder waren onmachtig, ook zij wilden dat hij genas. Chantal was onmachtig, zij wilde dat het stopte en Simone ook. Andere kennissen die wat verder van ons af staan en waar ik natuurlijk ook mijn verhaal bij kwijt kon keken me alleen maar hoofdschuddend aan. Ze konden niet snappen dat ik, Tresi, een vrouw van de wereld hiervoor koos. Ik, degene waar zij advies uit haalde, ik die Isaak heeft, ik die alle mannen kan krijgen die ik maar wens. Waarom koos juist ik

hiervoor? Simpel, omdat God heeft het tot op heden nog niet in mij gelegd dat ik hier niet meer voor moet kiezen. Als jullie de boeken hebben gelezen, dan weten jullie ook dat Isaak alles met mij kan doen. Hij kan mij sturen, puur omdat hij het bij mij in kan leggen. Waarom heeft Isaak het nog niet ingelegd? Simpel, omdat er nog steeds hoop was en is. Wybe en ik zijn nog niet klaar met elkaar. Ik ben blij dat Isaak mij die vrijheid heeft gegeven. De vrijheid om zelf te ontdekken hoe ver ik wil en kan gaan in de relatie met Wybe.

Wybe is een romanticus. Hij is een minnaar. De beste minnaar die ik ooit heb gehad. Hij verovert mij steeds weer. Ik kan jullie een hele mooie verovering vertellen. Dit is de tegenzijde van de agressie. Dit is de romanticus Wybe. Chantal en Wybe hebben goed contact met elkaar. Wybe noemt Chantal zijn zus en andersom noemt Chantal hem haar broer. Chantal is ruimdenkend geworden. Dit was ze eerst niet. Chantal voelt natuurlijk ook aan mij dat ik nog niet klaar ben met Wybe.

Chantal had samen met Wybe een verrassing bedacht. Ik kreeg het adres waar ik moest zijn. Ik moest in Rockanje zijn. Het werd steeds later en later. Ik had eerst nog sessies thuis. Voor ik in Rockanje was wees de klok al half twaalf in de avond aan. Wybe wachtte mij op de parkeerplek op. Chantal had de leukste avond ooit. Puur omdat zij op de hoogte was en volledig de regie in handen had via de telefoon. Zij moest Wybe sturen omdat hij het weer eens niet kon vinden. Ze moest mij sturen, omdat ik mocht niet eerder dan Wybe aankomen. De verrassing was geweldig. We liepen het strand op. Ik werd eerst nog verwelkomt en op de motorkap getild en neergelegd. Ik werd flink gezoend. Zijn roos nam ik in ontvangst. Ik ben dol op rozen. Mijn liefde voor rozen begon op Valentijnsdag. Bij Valentijnsdag horen rozen. Plastic rozen wel te verstaan. Plastic rozen gaan nooit dood. Behalve dan in de handen van Wybe. Tijdens een ruzie maakt hij de rozen weer kapot. Hij blijft dan ook maar met rozen aankomen. We liepen op het strand. Het dekentje werd gespreid. Om half twaalf in de avond hebben we dan ook heerlijk gepicknickt. Het was heel romantisch met kaarsjes, champagne, heerlijke hapjes en natuurlijk met seks. Zo vielen we daar op het strand in slaap. De volgende ochtend namen we weer afscheid van elkaar.

Ik herinner me ook nog die keer dat ik mezelf in de kofferbak van zijn auto had verstopt. Zo probeerde hij mij de kazerne in te smokkelen. Daar aten we dan samen roti. Ook daar bedreven we weer de liefde. De volgende ochtend zag ik eruit alsof ik als een prostitué opgepikt was langs de kant van de weg. Zijn collega's keken mij aan en keken ook Wybe aan. Wie is dat hoorde je ze denken. Op de kazerne horen namelijk geen vrouwen rond te lopen. Zeker geen vrouwelijke burgers. Wybe zei: "Dit is mijn meisje".

Omdat ik keer op keer stennis had gemaakt voor de kazerne, kreeg één van mannen van de marechaussee bij de poort argwaan. De derde poging om mij binnen te smokkelen, werd een mislukte poging. De marechaussee vroeg aan Wybe: "Mag ik even in de kofferbak kijken?" Wybe zei: "Ja natuurlijk mag dat alleen ik denk niet dat je blij bent met wat je daar aantreft". Wij speelden goed op elkaar in. Ik sprong uit de kofferbak, tada daar was ik dan. Wybe kreeg een aantal taakstraffen en werd voorgeleid aan de zogenaamde rechtbank van het korps. Gelukkig konden we de lol er wel van inzien.

Dat was Wybe de romanticus, die zijn meisje naar binnen wilde smokkelen met roti op zijn passagiersstoel. Maar ook de Wybe die mijn tanden poetste, omdat ik weer eens te vermoeid was om op te staan. De Wybe die dan zei: "Spuug het maar in mijn mond terug". Dat ging me net iets te ver. De Wybe die mijn voeten waste. De Wybe die mijn voeten masseerde. De Wybe die mij mooi wilde hebben in prachtige kleren. Hij liet voor mij in een naaiatelier een mooie jurk maken van zijn mariniersjas. Als verrassing liet hij hier ook nog een rok van maken. Ik kreeg het allemaal wel, maar tijdens een ruzie lag alles weer versnipperd en verscheurd op de grond. Tijdens een ruzie heeft hij mijn mooie bh's en mijn badpakken verscheurd. Alleen maar omdat hij het niet aan zou kunnen zien dat ik deze kleren aan zou trekken voor een andere man. Ook de mooie foto's die ik in mijn slaapkamer had opgehangen, vond ik versnipperd terug. Hij had ze doormidden gescheurd zodat onze gezichten los van elkaar gescheurd waren. Ik vond de foto's versnipperd en wel onder mijn dekbed terug. Wybe zocht naar middelen om mij pijn te doen. Hij verhief zichzelf boven zijn fysieke pijn door zichzelf sterk te maken en zichzelf te overtuigen dat hij het allemaal wel aankon. Hij kon het aan om Tresi los te laten. Hij kon het aan tot de buitendeur. Dan zakte hij door zijn

benen en hilde alleen maar. Hij zette zichzelf dan weer schrap en ging weer naar Drachten, naar de kazerne of hij liet me achter bij Chantal. Hij pakte dan mijn auto en liet me aan mijn lot over. Elke keer als hij pijn had in zijn hart sloeg hij zichzelf om het fysiek te voelen maar het niet emotioneel te hoeven voelen. Schreeuwend verliet hij me weer. De vernielingen mocht ik weer aanschouwen.

Hij heeft al diverse keren afscheid van zijn verlovingsring moeten nemen. Elke keer maakte hij zichzelf weer nederig en deed hij de ring meteen weer om. Hij kon niet zonder die ring. De ring die hij me gaf als verlovingsring is de ring die ik nog steeds draag. Het is een prachtige ring met diamantjes. Ook mijn arend liet hij maken, omdat mijn arend mijn talisman is. Ook mijn talisman heeft vele keren de juwelier moeten bezoeken. Wybe vernielde, maar hij wilde niet dat het definitief kwijt was. Ik kan me nog herinneren dat ik ooit mijn arend verloren was in een hotelkamer. We waren al vertrokken. Hij ging terug en zocht alles af. Hij wilde niet dat ik zonder arend achter zou blijven. Toen mijn ketting, doordat er steeds aan gerukt was, vervormd was, heeft hij zijn lievelingsketting afgedaan. Hij gaf deze aan mij, ter beschikking voor mijn arend en ook werd hier een enkelbandje en armbandje van gemaakt. Ik zie er prachtig uit met al dat goud. Tien maanden nadat we verkering kregen verkocht Wybe zijn ring, waar de as van zijn overleden zoontje inzat, voor geld. Ik kocht een ring omdat hij op die manier meer terug zou krijgen en gaf hem het geld van de resterende waarde. Wybe had nooit geld, maar als hij geld had besteedde hij het in spullen naar mij toe. Hij betaalde geen kost en inwoning, maar gaf me spullen. Helaas vernietigde hij het altijd weer en moest ik het laten repareren. Maar de daad van geven kwam altijd recht uit zijn hart. Zoveel lingerie en zoveel verrassingen heb ik gekregen.

Tijdens een openbare avond gaf hij Chantal in de pauze een bos bloemen voor mij, zonder mijn medeweten. Dit was een belangrijke avond voor mij omdat er iemand van een productiemaatschappij kwam kijken of ze misschien een tv-programma met me wilde maken. Hij kon niet wachten tot ik eruit kwam. Zo graag wilde hij mijn blijde gezicht zien. Na afloop gaf Chantal me deze bos bloemen van Wybe. Of hij kleepte zich helemaal in pak

en kwam naar de boekpresentatie, ook al was hij niet uitgenodigd. Hij kwam toch, al wist hij dat daar vele mensen zaten met veroordelende blikken naar hem toe. Toch kwam hij met bloemen en champagne. Niet alleen voor mij, maar ook voor Simone en Chantal. Omdat zij mij altijd zo goed steunen. Er volgde een romantisch etentje. Op die momenten bestond er werkelijk geen tijd. Het enige wat bestond waren Wybe en ik. Het was dan weer romantisch en de liefde bereikte dan weer zijn hoogtepunten. Ik smolt dan weer in zijn armen. Ik kon mijn mond dan niet van zijn zachte zwoele lippen afhouden.

Wybe zei me ooit: “Nooit zal ik nog iemand ten huwelijk vragen, ik heb maar één vrouw ten huwelijk gevraagd en dat ben jij”. Hij zei ook altijd: “Al is het uit tussen ons dan nog zal ik in je zalen of ergens anders weer opduiken”. Wat hij ook zei was: “Als ik mijn broek uitdoe zal ieder alleen de tatoeage met jouw naam op mijn schaamgedeelte zien”. Hij heeft altijd gezegd dat hij nooit een naam van een meisje op zijn lichaam zou tatoeëren. Hij hield geen woord. Toen we één jaar verkering hadden, heeft hij mijn naam getatoeëerd op zijn schaamgedeelte. Ik kan jullie vertellen dat mijn naam niet klein geschreven staat. Zijn hele schaamgedeelte staat beschreven met mijn naam. “Als er ooit een ander komt, dan zal zij zien van wie ik werkelijk hou, jij Tresi Barros” zei hij.

Het lichaam van Wybe heeft tot op heden onze relatie overleefd, maar niet zonder littekens. Hij heeft littekens op zijn arm doordat hij door de deur van mijn buurvrouw wilde banjeren en geen rekening hield met het glas en hierdoor gehecht moest worden. Zijn pink staat zo krom als een haak door het gebeuren bij Chantal thuis. Twee operaties heeft hij doorstaan en ook deze hebben niet geholpen om zijn pink weer recht te krijgen. Therapieën volgde en ook die hebben niet geholpen.

Het volgende verhaal dat ik jullie wil vertellen gaat over mijn donkere kant. Ook aan mijn donkere kant heeft Wybe een litteken over gehouden. Het litteken waar ik me steeds weer voor schaam, als ik hem in mijn armen neem.

Mijn donkere kant

Nog niet zo heel lang geleden vierden we vakantie in Spanje. Deze vakantie was niet gepland. We schaften een grote tent voor zes personen aan en gingen er 17 dagen even tussenuit. We hoopten op tijd terug te zijn voor de bevalling van Chantal. Deze vakantie was echt back to basic.

Op een avond besloten we om het centrum in te gaan. Wybe en Johnny hadden absint op. Absint is vergif. Iedere sterke drank is vergif. Wybe werd lollig. Ik wist echter dat hij ieder moment weer kon ontploffen. Wybe en Johnny wilden kebab gaan eten. Op een gegeven moment waren Angel en ik er klaar mee. Het was alleen maar lopen, lopen en nog eens lopen. We kregen geen enkele winkel te zien. Ik zei: “Kom, we gaan terug”. Wybe en Johnny hadden geen geld. Jeffrey zei: “Ik heb nog wel geld”. Ik zei: “Nee, Jeffrey, dit is jouw geld”. Ik was boos op Wybe. Hij kon ook wel eens zijn portemonnee trekken. Jeffrey stond in tweestrijd. Hij wist niet of hij voor mij of voor Wybe moest kiezen. Ik zei: “Loop dan weg”. Uiteindelijk liep hij weg. Jerony, Angel en ik liepen terug. Ik had mijn hakken uitgedaan. Jerony trok zijn sokken uit en gaf ze aan mij. Zo liep ik terug naar de camping. Ik was boos. Opeens zag ik Jeffrey. Ik zei: “Goed gedaan Jeffrey”. Hij zei: “Nee, ik heb ze geld gegeven, ze zijn kebab eten”. Ik schreeuwde en ging op bed liggen. Opeens hoorde ik Wybe buiten voor de tent tegen Jeffrey tekeer gaan. Jeffrey was een loser, een sukkel en ga zo maar door, alle scheldwoorden kwamen voorbij.

Ik was zo kwaad. Hoe durfde hij mijn zoon zo aan te spreken. Jeffrey is al zo overgevoelig. Ik dacht: ik doe net of ik slaap. Opeens kwam hij de tent binnen en wilde me wakker schudden. Ik deed net of ik sliep. Hij ging naast me liggen en trok de deken van me af. Dit was de deken die ik uit Ierland had meegenomen. Het was mijn deken. Ik deed net of ik slaapwandelde. Ik gooide mijn koffer leeg en gooide al mijn kleren over me heen en wilde zo gaan slapen. Dat ging Wybe blijkbaar ook weer net iets te ver en hij deelde toch mijn deken.

De volgende dag was ik al weg voor Wybe wakker werd. Ik was boos en ging bij het zwembad liggen. Wybe kwam naar me toe en deed net of er niets aan de hand was. Wybe is ook gevoelig en daarom negeerde ik hem de hele dag. Ik at niet en ging met Johnny boodschappen doen. Ik zat de hele dag op nuchtere maag rosé te drinken.

Wybe wilde me blij maken met een dure bikini. Toen hij zag dat ik zonder hem boodschappen wilde gaan doen, gooide hij de bikini in de auto met de gedachte je bekijkt het maar. Zijn toenaderingspoging werkte niet. Ik wilde mijn gram halen. Ik wilde hem pijn doen. Ik wilde hem laten voelen dat ik er genoeg van had. Ik ging die avond de shows bekijken die op het programma van de camping stonden. Ik liep na afloop weer terug. Wybe lag op bed en ik trok de deken van hem af. Ik ging zelf op de hangmat liggen. Wybe kwam met grote passen uit de tent en rukte de deken van me af. Ik dacht: dit gebeurt me niet nog een keer. Ik liep naar de tent en rukte aan de deken. Wybe begon te trappen. Ik dacht: vorige keer kreeg ik bier over mijn hoofd, nu krijg jij rosé over je hoofd. Ik had de lege fles in mijn hand en ik dacht: God, laat ik hem goed raken. Ik raakte hem niet. Hij keek me met grote ogen aan. Ik pakte nogmaals de fles en schoot in gebed. Ik bad: laat ik hem raken. Ik gooide de fles zo hard tegen zijn gezicht aan als ik kon. Ik wilde de tent uit lopen. Opeens trapte hij me tegen mijn bovenbenen. Hij trapte zo hard dat ik een week mank liep. Ik dacht dat al mijn bovenspieren verbrijzeld waren. De hele camping liep leeg en kwam naar ons toe omdat ons gescheld hoorbaar was voor de hele camping. Het bloed stroomde van Wybe zijn gezicht af. Hij ging met Johnny naar de eerste hulp. Er was geen arts aanwezig dus kon de wond niet gehecht worden.

Bij terugkomst pakte Wybe zijn matras, sleepte die onder een boom en ging daar liggen. De buurman naast ons was een ex-marinier. Wybe sprak met hem. Ik was zo kwaad. Ik schold ze uit en zei dat ze op moesten zouten. Ik voelde dat ik in alle staten was. Op dat moment ontdekte ik mijn duistere kant. Ik bleef liggen op de hangmat en keek hem aan. Hij heeft met één oog open geslapen. Hij was bang dat ik hem zou vermoorden. De volgende ochtend ging ik naar hem toe en zag dat hij zijn zenuwen weg had gerookt. Overal lagen peuken. Ik keek hem aan en zei: "Wybe, dit is wat jij van mij

ontvangt, als het moet ga ik voor je zitten, al moet ik je in je slaap een mes tussen je ribben steken, mij sla je niet meer”.

Hoe het is afgelopen? Simpel, we maakten het weer goed. De hele camping keek ons verbaasd aan. Ik strompelde rond omdat ik niet kon lopen op één been. Wybe gaf me met zijn hazenlip in het zwembad fysiotherapie. Als ik zijn zachte mond kus en hem in zijn gezicht aankijk zie ik keer op keer weer mijn duistere kant.

Ik ben God dankbaar dat ik hem niet heb vermoord met die fles. Ik ben dankbaar dat de fles niet op de verkeerde plek terecht kwam. Ik heb ontzettend veel spijt van het feit dat ik me zo heb laten gaan. Ik wil het ongedaan maken, desnoods met plastische chirurgie.

Wybe heeft dit litteken voor de rest van zijn leven. Mijn fysieke lichaam heeft geen blijvende littekens. Ook geestelijk heb ik geen blijvende littekens. Ik heb het losgelaten. Ik weet wel dat elk van jullie ook een duistere kant bezit. Of dat het nou komt door de rosé of door het verdriet of de boosheid, elk van jullie bezit die duistere kant. Wybe heeft die duistere kant losgelaten door zichzelf niet in te houden maar door er juist aan toe te geven. Ik heb me niet ingehouden. Ik heb het losgelaten en ik heb toegegeven aan mijn duistere kant. Als jullie dit lezen gaan jullie misschien veroordelen. Weet wel lieve mensen, degene die veroordeelt, doet dat alleen omdat hij in kaders denkt. Ik heb Wybe in tijdelijke momenten veroordeeld. Mijn kaders werden steeds breder, omdat wat je voelt is waarheid. Wat ik voel is waarheid op dat moment, ook die duistere kant is waarheid. Maar als je wakker wordt uit dat gevoel dan is dat gevoel niet meer waarheid. Op dat moment komt er een nieuwe waarheid. Maar wat is waarheid werkelijk? Dat moment is waarheid. Elk moment is waarheid. Dat betekent, als ik met Wybe de liefde bedrijf is dat mijn waarheid op dat moment. Het betekent dat we de sterrenhemel op dat moment bekijken, dat is waarheid. Dat betekent ook dat de agressie op dat moment waarheid is. Wat is goed en wat is slecht? Slecht is wat slecht voelt op dat moment. Ik merk nu dat die ontwaking al een tijd geleden begonnen is. Omdat Wybe wil niet meer agressief zijn. Hij wil mij niet meer slaan. Hij wil gelukkig zijn met mij. Daarom koos hij voor zelfstandigheid.

De bewustwording

Keer op keer probeerde ik Wybe de bewustwording te geven dat hij in goede handen zou zijn bij mijn gids Isaak. Ik wilde hem graag meenemen in mijn wereld. Vaak als er weer een aanval was, kwamen Simone en Chantal naar Isaak toe en stelden hem de vraag waarom het weer zo uit de hand gelopen was.

Ik kan me nog herinneren dat er weer een aanval was geweest. Wybe was op de kazerne. Isaak's woorden met uitleg werden uitgetypt om Wybe de bewustwording te geven wat er nou werkelijk met hem aan de hand was. Hij las Isaak's woorden en hij bevestigde dat Isaak's uitleg klopte. Wybe sprak mooie woorden. Hij zei dat hij het snapte en dat Isaak gelijk had. Hij beloofde dat hij aan zichzelf ging werken.

Doordat Wybe geen rechtstreeks contact met Isaak had, bleef de tijdelijke bewustwording niet hangen. We zijn ook eens een keer, toen er weer een voorval was geweest en Wybe weer naar de kazerne was gevlucht, een bandje met Isaak's woorden bij Wybe gaan brengen. Wybe stapte voorin in de auto en ik ging achterin zitten. Hij luisterde het bandje af, knikte met zijn hoofd en ging met gebogen hoofd weer terug naar de kazerne. Ook toen dacht ik bij mezelf, waarom snapt hij het niet? De keren dat hij naar de kazerne vluchtte zijn ontelbaar. De keren dat hij naar Drachten vluchtte precies hetzelfde. Ook de keren dat we onze relatie beëindigden zijn ontelbaar. Dan maakte ik een einde aan onze relatie en dan hij weer. De belofte die we elkaar ooit deden, was de belofte van: we maken het nooit uit. Geen van ons tweeën heeft deze belofte kunnen handhaven.

Tijdens één van mijn 2-daagse workshops 'Bewustwording & Groei' in Ossendrecht, wilde hij me een bezoek komen brengen. Hij kwam vanuit Drachten en had een heel mooi bloemstuk gekocht dat hij in een zelfgemaakte pot had gestopt om me te verblijden. Nooit heb ik in al die jaren dat ik workshops geef, Sergio of wie dan ook, de toestemming gegeven om mij te bezoeken tijdens deze workshops en de nacht met me door te

brengen. Maar met Wybe maakte ik weer een uitzondering. Zoveel uitzonderingen maakte ik steeds weer om maar tegemoet te komen aan zijn en mijn behoeftes. De ontmoeting was in eerste instantie geweldig. We hielden elkaar vast, kroelden, kusten en hoopten op een fijne nacht samen.

Na afloop van mijn workshop gingen we nog wat drinken aan de bar. Twee goeie vrienden, die ook de workshop volgden dronken nog wat met ons mee. Mijn vriendin kreeg nog wat speciale aandacht van Isaak. Ook in de relatie van deze twee vrienden waren genoeg strubbelingen en problemen. Isaak en ik konden precies onze vingers op de problemen tussen hen leggen en reikten onze hulp aan. Op dat moment herkende Wybe zich in het verhaal van de vrienden. Het was net of hij een spiegel kreeg voorgehouden. Dit gaf Wybe een tijdelijke bewustwording. Op het moment dat je te dicht bij Wybe kwam, ontstond weer de energie van vluchten.

Die vriendin ging een sigaretje roken en opeens ging het brandalarm af. We namen meteen de benen. Ik hoorde de stappen van de portier die ik al jaren ken. Opeens zei ik: “Dat is Ruud, daar ben ik al jaren verliefd op”. Ik had een ruimte opgezocht waar ik mezelf kon verstoppen. Wybe vond me in die ruimte, omdat ik me niet voor Wybe verstopte maar voor die Ruud. Ik hoopte alleen maar dat hij er niet achter kwam dat ik bij dat meisje aanwezig was. Ik had geen zin in bijzonderheden. Gelukkig is deze keer niet weer voor niets de brandweer gekomen. Het alarm werd uitgezet. Wybe werd boos door mijn opmerking en kon zich weer niet inhouden.

In de slaapkamer brak hij een glas en sneed zichzelf daarmee. Hij smeerde zichzelf onder het bloed en begon zichzelf weer te slaan. Hij zei dat hij weg wilde, maar hij ging niet weg. Ik keek hem aan omdat de gedachte: Wybe, wat doe je nou? spookte weer door mijn hoofd. Ik dacht bij mezelf: hoe durf je hier in mijn tempel deze energie neer te zetten. Ik vertrouwde Wybe. Ik liet hem even in mijn wereld komen en zie nu zelf weer wat Wybe deed. Hij kroop op het 1-persoonsbed tegen me aan en zo vielen we in slaap.

De volgende dag zag ik dat hij nog steeds besmeurd was met bloed. Hij had een aantal zwellingen in zijn gezicht. Zo liet ik hem achter. Ik was verdrietig

en vermoeid. Zo ging ik de tweede dag van de workshop in. Ik waarschuwde die goeie vriend nog. Hij nam even polshoogte bij Wybe en kwam hoofdschuddend weer terug. Hij kon het ook niet begrijpen. Voordat ik met de workshop begon gaf ik mijn cursisten uitleg over wat er weer gebeurd was. Verward begon ik de tweede dag van de workshop. In de pauze keek ik op mijn toestel en ik ontving videoboodschappen waarop te zien was dat hij door het bos liep. Hij gaf aan dat hij geen zin meer had in het leven. Achteraf hoorde ik dat hij op zoek was naar een boom om zichzelf aan op te hangen. Hij besloot toch maar om het niet te doen en een andere vriend te bellen om hem op te halen. Hij ging naar mijn huis en wachtte daar tot ik thuis kwam.

Toen de workshop klaar was en ik naar huis ging zag ik mijn buurvrouw en Egbert in mijn woonkamer zitten. Ik zag de frustratie in Wybe's ogen. Bij Egbert en mijn buurvrouw was hij rustig, maar bij mij was hij opstandig. We kregen weer ruzie en opnieuw vertrok hij naar Drachten of de kazerne, ik weet het niet meer. Het is niet meer bij te houden wanneer hij naar welk toevluchtsoord vluchtte. Drachten en de kazerne waren zijn veilige haven, zijn toevluchtsoord. Keer op keer vluchtte hij naar één van beide. Blijkbaar voelde hij zich niet thuis of veilig in mijn huis. Waarom? Ik heb geen idee. Altijd maakten we het weer goed.

Ik weet nog dat Wybe mij aan de telefoon had en opeens riep hij uit zichzelf: "Jij kan mij helpen, maar jij laat Isaak mij niet helpen". Ik snapte er niets van. Juist dit was mijn ultieme wens. Ik wilde juist dat Isaak hem zou helpen. Voordat hij het wist had hij Tresi niet meer aan de telefoon, maar nam Isaak het over. Hij luisterde aandachtig naar de woorden die Isaak sprak. Wybe luisterde maar was zwijgzaam. Toen ik ophing belde hij verward en zonder woorden Chantal op. Voor het eerst gaf hij toe dat hij heel duidelijk het verschil merkte tussen Tresi en mijn meester Isaak.

Drie dagen lang was hij verward. Hij vertelde dat hij boodschappen had gedaan, in de auto stapte en wegreed. Het brood dat hij even op zijn dak had gelegd, was hij volkomen vergeten. Door deze verwarring in hemzelf kwam hij bij Isaak op sessie. Ook nu weer kon hij het verschil merken tussen Isaak die rechtstreeks met je spreekt of Tresi die Isaak vertaalt en het doorgeeft.

Dit was de aanvang van zijn bewustwording. Gelukkig had ik kort na deze aanvang een workshop van vrijdag tot zondag in Frankrijk. Omdat er geen catering was, bood Wybe aan om de kok te zijn en voor het eten te zorgen. Dat deed hij echt uitstekend, dat kan ik werkelijk niet nalaten om te vertellen. Hij mocht ook een aantal oefeningen, zoals de trancereis meemaken. Ik weet dat, iedere keer weer als ik te dichtbij kom, hij wil vluchten. Zo ook nu weer. In de nacht van vrijdag op zaterdag ontstond er een verkeerde energiewisseling. Hij sliep op de bank. Toen de workshop moest beginnen wilde hij weer naar huis vluchten. Gelukkig bleef hij. Voor hem was deze workshop een intense bewustwording.

Tijdens de trancereis werd hij meegenomen naar de kern van zijn probleem. De kern van zijn probleem was dat hij het niet aankon om onmachtig te zijn. Hij wilde machtig zijn. Dit komt voort uit het feit dat zijn moeder hem onmacht gaf. Door haar dominantie en stelligheid dwong ze Wybe op jonge leeftijd om een maatschappelijke positie te krijgen als korpsmarinier. Ze dwong hem om die wereld in te treden. Thuis was hij het kleine kind. Hij was braaf en gehoorzaam, puur omdat zij de uitstraling van dominantie had. Zij heeft hem afhankelijk gemaakt in meerdere opzichten. Het korps was de keiharde onwerkelijke wereld. De wereld waar hij zich naar moest schikken, zoals hij zich moest schikken naar zijn moeder. Hij had geen vrije wil meer. Het werd allemaal voor hem geregeld, zoals zijn moeder thuis alles altijd regelde. Op het moment dat hij in het onmachtige gevoel terecht kwam ging hij de rollen omdraaien. Hij probeerde mij dan de onmacht te geven zodat hij de macht over de situatie kon verkrijgen. Hij behandelde mij op dat moment als de beukennoot. Een beukennoot is iemand die een rang lager dan jijzelf staat bij het korpsmariniers. Puur uit respect voor degene die een rang boven hem staat, laat een beukennoot zich zo behandelen. Als Wybe de macht niet kreeg, voelde hij zich weer onmachtig en dan ontstond weer die agressiviteit.

Ik wijs niemand als schuldige aan. Op dat moment tijdens de trancereis kwam voor Wybe de bewustwording. Hij was weer dat kind dat om aandacht schreeuwde. Hij riep zijn moeder omdat hij beschermd wilde worden voor de harde wereld die hij eigenlijk niet aankon. De wereld die het korpsmariniers heet. Gelukkig kreeg hij na elf jaar dienen ontslag en kon hij

de burgerwereld in. Vlak na de workshop in Frankrijk is hij het burgerleven ingegaan. Hij en ik verheugden ons hier beide op.

Wybe voelde zichzelf herboren na deze workshop. Verward en zichzelf afvragend hoe het mogelijk was dat hij dit kon beleven tijdens een trancereis, stond hij te koken voor de groep. Ik was trots op hem, zeer trots.

Lieve mensen, een bewustwording verkrijg je ja, maar een bewustwording houden betekent dat er tijd overheen moet gaan. Tijd om te genezen. Die tijd moest ik Wybe geven. Ik moest geduldig afwachten wat er zich weer aan zou dienen. Wat zich aandiende was voor mij een grote ontgoocheling.

Drie september werd hij eervol ontslagen, omdat zijn fysieke lichaam het zware werk van het korps niet meer aankon. Ook was hij psychisch afgekeurd, omdat hij een spel had gespeeld bij de psychiater, psychologen en De Waag, omdat hij geen marinier meer wilde zijn. Hij wilde Wybe de burger zijn. Aansluitend op dit verhaal volgt het verhaal van zijn eervolle ontslag.

Het eervolle ontslag

Met gemengde gevoelens besloot ik op verzoek van Wybe toch maar aanwezig te zijn op zijn afscheidsfeestje van het korpsmariniers. Ik had een grootschalig feest verwacht. Er waren echter maar een handje vol of misschien drie handjesvol genodigden. Er volgde een speech en Wybe kreeg wat kleine geschenken overhandigd. Ik kreeg nog een bos bloemen van het korps. Natuurlijk werd er veel gedronken. Ik vond die wereld niet echt. Ik vermaakte mezelf doordat ik grapjes zat uit te halen met wat collega's van Wybe. Ik zat goed op mijn praatstoel. Zo probeerde ik de tijd te doden.

Wybe heeft nooit geld en had van tevoren met mij afgesproken dat hij tot een bepaald bedrag consumpties zou trakteren. In eerste instantie hield hij zich daaraan. Er werd afgesproken dat hij twee uur lang zou trakteren. Toen hij al vijf uur lang aan het trakteren was, gaf ik hem te kennen dat ik dit niet meer goed vond. Hij had net weer een aantal bier besteld. Opeens zei ik tegen Wybe: "Ik ga maar naar huis". Dat viel natuurlijk in verkeerde aarde. Hij werd boos. Ik werd weer gezogen in zijn energie en deed weer precies datgene wat hij uitzond.

Voordat ik het wist ontstond er een woordenwisseling. Zijn collega probeerde nog te bemiddelen. Hij sprak buiten met Wybe en ik dacht: ik ga eens kijken. Opeens zag Wybe me en hij viel me aan. Zijn collega kwam in tweestrijd te staan en er werd gevochten. Blijkbaar was Wybe niet sterk genoeg. Zijn collega hield hem in de wurggreep en Wybe deed net of hij stikte. Hij viel op de grond neer en maakte een aantal gorgelende geluiden. Dat hoorde ik en ik kreeg een flashback naar het moment dat hij door mijn salontafel was gevallen toen hij teveel whisky op had. Ik dacht: arme collega. De beste man was zich rot geschrokken. Ik zei tegen de collega: "Er is niets aan de hand". Voor ik het wist sprong Wybe bovenop me en wilde me weer aanvallen. Zijn collega zei tegen mij: "Ga naar binnen". Ik ging naar binnen en ging aan de bar hangen. Opeens kwam er een stormende Wybe binnen. Hij pakte mijn weekendtas en gooide die met volle kracht het raam uit. In bijzijn van zijn collega's, gooide hij zo zichzelf achter de tas aan. Gelukkig

waren de korpsmariniers snel en met zijn vijven droegen ze Wybe de kamer uit. Ik bleef verbaasd achter, niet wetende waar ik moest slapen. De kinderen waren al naar bed. Ik moest het gezeur van zijn vrouwelijke chef aanhoren. Zij was pas sinds kort zijn chef. Ik hoorde van haar collega dat ze een burger was. Ze was zo achter de bar vandaan gehaald. Voordat ze chef van het korps werd, was ze de barjuffrouw van de kazerne geweest. Dat vond ik nogal apart. De mariniers krijgen zo'n harde training en iemand die simpelweg barjuffrouw was geweest, kreeg de leiding over dit korps. Ze hoorde goed thuis in de wereld van de mariniers. De aandacht van de mannen nam ze voor lief en deed net zo hard mee. Ik verafschuwde op dat moment meteen de energie van het korps. Ik wilde nog even met de collega van Wybe een aantal woorden wisselen om uitleg te geven over wat er zonet gebeurd was. Echter, de vrouwelijke chef ging zich er meteen mee bemoeien. Ik bedacht mezelf, schudde de collega vriendelijk de hand en liet me mijn kamer aanwijzen.

Die nacht sliep ik zeer onrustig. Ik dacht: het wordt nooit ochtend. Vroeg in de ochtend hoorde ik hoe de beukennootjes in de houding moesten. Ik dacht: ik ga de kamer van Wybe opzoeken. Dat deed ik en Wybe moest nog even afmaken wat hij de vorige avond niet af had kunnen maken. Hij viel me aan en gaf een schop tegen mijn been. Hij gooide zijn verlovingsring de gang op. Opeens draaide de energie weer om en ging hij met mij mee naar mijn kamer om nog even door te slapen op het 1-persoonsbed. Nou slapen zat er voor mij niet meer in. Ik voelde alleen maar de verwarring van: Wybe, wat doe je nou? De ene keer scheld je me uit, de andere keer laat je me hier verward in jouw armen nog een aantal uurtjes doorslapen. Begrijpen deed ik het niet. Die vervelende energie bleef bij mij hangen.

Gelukkig heb ik vrienden waar ik mijn verhaal bij kwijt kan. Dat deed ik ook meteen na het verlaten van de kazerne. Hoe het verder verliep kunnen jullie wel weer raden. We probeerden het weer voor de zoveelste keer om onze relatie met succes te behouden. We wilden elkaar echt niet kwijt. Maar ja, we waren beide op een punt gekomen dat we niet meer wisten hoe we een normaal bestaan met elkaar konden hebben. Wybe dacht dat hij het wist. Die beïnvloeding kwam voort uit de energie van thuis, van zijn ouderlijke thuis

wel te verstaan. Ik was absoluut niet op de hoogte van het feit dat zijn ouders toen al een verbod hadden uitgesproken over Wybe's omgang met mij. Wybe zelf was wel op de hoogte van dit feit. Dus de druk en de stress hiervan kwam ook op Wybe's schouders terecht. Ik kwam achter de waarheid van hoe zijn ouders werkelijk over ons dachten tijdens de aanvaring met hen.

De opgelegde keuze van Wybe's ouders

We zouden naar de verjaardag van Wybe's vader gaan. Wybe vroeg of ik met hem mee wilde. Ik had zijn ouders al maanden niet meer gezien. Ik wilde er eerst goed over nadenken. Ik dacht er een paar weken lang over na. Iets in mij wilde niet. Ik wist alleen niet waarom. Voorgevoelens of misschien intuïtie? Het zal wel beide zijn geweest.

Een dag voor de bewuste verjaardag lokte Wybe weer een gigantische ruzie uit. Hij liet me weer eens bij Chantal achter. Hij nam mijn auto en reed naar mijn huis. Daar pakte hij zijn auto en vertrok weer naar Drachten om zijn vaders verjaardag te vieren. Hij had me al wekenlang gevraagd om mee te gaan. Die zondagochtend dacht ik: dan rij ik er gewoon zelf naartoe. Toen ik hem via sms liet weten dat ik eraan kwam, sloeg hij meteen op tilt. Hij zei me dat de oorlog uit zou breken als ik zou komen. Ik dacht oorlog met Wybe. Wat ik niet verwachtte was dat hij me in bescherming nam tegen zijn ouders.

De maandag die volgde op dit weekend wilde ik Wybe en zijn ouders verrassen. Dat was het moment van de werkelijke waarheid. De waarheid die maandenlang voor mij verborgen was gehouden door Wybe. Ik kwam er ook achter dat hij express ruzie had gemaakt zodat hij alleen kon vertrekken naar Drachten. Het was eigenlijk een manipulatie. Waarom? Omdat hij was bang voor de reactie van zijn ouders als ik mee was gegaan.

Even terugkomend op de zondag na de ruzie van die zaterdag. Wybe en ik hadden weer contact. Hij stuurde me sms-jes en vertelde me dat hij aangenomen was voor zijn droombaan. Deze baan had hij aan Chantal en mij te danken. Ik had Chantal de opdracht gegeven om te solliciteren in naam van Wybe. Hij werd aangenomen en zijn leven als burger kon nu van start gaan. Toen ik hoorde dat zijn moeder een hotel voor hem had geboekt in de buurt waar Wybe zijn nieuwe leven tegemoet zou gaan, stak mij dat weer zo erg. Ze zouden een woonplek voor hem zoeken en tot die tijd hadden ze een hotel voor hem geboekt. Dit stak mij. Ik besloot om hen op te zoeken met verrassingen, cadeautjes en een schone lei.

Chantal had dit grandioze idee bedacht omdat ze zag dat ik er niet uit kon komen en wilde komen. Ze zag mijn verdriet en mijn aanvallen die ik steeds maar weer achter elkaar kreeg. De aanvallen waren al zeker een jaar afwezig geweest, maar kwamen nu weer achter elkaar. Chantal wilde mij helpen. Zes uur lang waren we met deze verrassing bezig geweest. Chantal kwam erachter in welk hotel ze zaten.

Kleine Sky, de zoon van Chantal en mij, die via inseminatie ter wereld is gekomen, mijn dochter Angel, onze vriendin Simone, Chantal en ik gingen deze strijd tegemoet. Nou een strijd werd het, lieve mensen. Wybe was blij met de verrassing. Toen ik hem de uitnodiging gaf of hij met mij en zijn ouders uit eten wilde, sprak zijn gezicht boekdelen. Ik had een roos, champagne en boxershorts, die Angel had uitgezocht als cadeaus. Ik had mezelf ook mooi aangekleed voor hem. Zo stond ik voor hem. De blijdschap op zijn gezicht was maar van korte duur. Toen Chantal de uitnodiging aan de ouders van Wybe gaf, sprong zijn moeder op en gilde: “Is ze hier, is ze hier?” Ik liep de parkeerplek op en daar stond ik dan. Gewapend met een fles Berenburg voor zijn vader, een masterclass boek gesignd en wel met een boodschap voor zijn moeder, een nachtje weg in Middelburg en vijf dagen weg in Duitsland. Mijn cadeaus werden volkomen afgewezen. Ik hoorde haar geschreeuw in mijn gezicht aan. Ik schold terug en zei: “Maar Wybe en ik houden van elkaar”. Ze zei: “Jij bent de schuldige van Wybe’s aanvallen, nooit eerder heeft hij ze gehad”. Ik wist dat dit geen waarheid was.

Aan het einde van zijn relatie met zijn ex heeft hij haar ook aangevallen en haar deur ingetrapt. Hij werd toen meegenomen door de politie om even tot bedaren te komen. Ook op een verjaardagsfeestje viel hij eens een familielid aan. Toen zijn ouders hem hier later mee confronteerden, viel hij zijn vader aan en trapte twee deuren in hun huis in. Tijdens de vakantie in Frankrijk viel hij lantaarnpalen aan en werd hij opgepakt door de politie. Hij werd bijna veroordeeld in de verkeerde categorie van geweldpleging. Zijn moeder heeft hem hierin ondersteund en geholpen. Ook in Frankrijk moest hij een nacht in de cel doorbrengen. Dus het is niet waar dat hij voor mijn tijd geen

aanvallen heeft gehad. Als Wybe zich onmachtig voelt, wil hij de macht, ook voor mijn tijd.

Maar Wybe vertelt zijn ouders alleen gedoseerd de waarheid. Zijn ouders kennen hem niet. Bij mij is hij echt. Bij hen is hij het kleine jongentje die zichzelf schikt in hun regels. Bij hen hijst hij zichzelf netjes om tien uur in de morgen uit bed en drinkt om tien uur koffie met zijn ouders. Om twaalf uur is het lunchtijd, om vier uur weer koffietijd en om zes uur is het avondeten. Van de tijden wordt niet afgeweken. Bij hen houdt hij zich aan de regeltjes en de tijdstippen van koffie en etenstijd. Bij mij komt hij zijn bed niet af en is er geen koffietijd en zijn er geen vaste etenstijden. Wybe heeft de uitstraling van rust. Maar van binnen is hij onrustig. Wybe heeft zijn ouders in het verleden nooit meegenomen in zijn wereld van seks, drugs en alcohol.

Even terugkomend op het verhaal. Daar stonden we dan buiten voor het hotel. Zijn ouders waren stellig. Opeens hoorde ik de woorden: “Zij of wij?” Ik keek hem aan en zei: “Wybe, kies niet”. Verscheurd ging hij in de auto zitten. Verscheurd rende hij weg. Verscheurd werd hij in bescherming genomen in de hotelkamer van zijn ouders. En verscheurd liet hij mij achter.

Mijn Chantal keek me aan en zei: “Nu moet jij vechten voor Wybe”. Nou dat deed ik. De Berenburg die ik zijn vader cadeau wilde doen werd opengetrokken. Wat een smerig ranzig spul was dat. Kokhalzend werd het naar binnen gegooid. We gingen steeds terug naar die hotelkamer om te kijken of Wybe al terug was. We zochten alle kroegen af. Het liep uiteindelijk uit op geweld. Zijn ouders wilden mij niet in de kamer laten. Ze wilden mij uit Wybe’s buurt houden. Ze konden me niet aan. Wybe sprong ertussenin en gooide mij in de armen van de bewaking. Gillend werd ik de hotelkamer uitgezet, zo het hotel uit.

Toen bleek dat mijn arend verdwenen was, ging ik weer terug. Er werd niet open gedaan. Ook Chantal ging terug. Ze zag geen steek, behalve dan dat de bewaking achter haar aan zat. Ze zat volkomen onder het bloed. Zo kwam ze terug in de auto. Omdat zij vluchtte voor de bewaking was ze recht met haar gezicht in het grind gevallen.

We hebben de nacht samen doorgebracht in de auto voor het hotel. De kinderen waren eerder al door Simone weggebracht. De volgende ochtend waren de ouders van Wybe weg met Wybe. Ze hadden hem naar zijn werk gebracht. Chantal had Wybe's autosleutels verstoppt achter een boom bij het hotel. De volgende ochtend wilde ik wraak nemen op zijn werk, maar dat kon ik natuurlijk weer niet. Opnieuw kreeg ik weer een aanval van energieverlies. Opnieuw werd ik weer wakker in het bed van Chantal.

Ik wilde het hier niet bij laten. Ik dacht dat ik de strijd verloren had. Ik dacht dat zijn ouders hadden gewonnen. Dat sneed me zo diep in mijn hart. Ik kon me niet voorstellen dat mijn Wybe nooit meer in mijn leven zou zijn. Ik kon me niet voorstellen dat hij nu een burgerleven tegemoet ging, waar wij ons zo op verheugd hadden en dat ik hier niet de vruchten van kon plukken. Dat deed me zo zeer. Het gevoel was zo intens dat ik in de ochtend met wazige ogen de keuken inliep en de keukenlaatjes opentrok. Chantal ging voor me staan alsof ze mijn gedachten kon raden. Ze gaf me positieve energie zodat ik weer tot normaliteit zou komen. Ik fluisterde alleen maar op een monotone toon van verdriet en zei dat ik terug wilde naar Isaak.

Door de woorden van Chantal werd ik weer vechtlustig. Ik stapte de auto in en reed naar het hotel. Ik raapte de sleutels van Wybe's auto op en ging naar zijn werk. Opeens stond ik voor zijn neus en ik zei: "Dit willen we toch niet?" Ik had verwacht dat hij boos zou worden, maar het tegendeel was waar. Hij zei: "Wacht buiten op me tot het vijf uur is, dan ben ik klaar met werken". Ik dacht nog dat zegt hij alleen maar om ervoor te zorgen dat ik geen stennis op zijn werk ga schoppen.

Maar nee, om vijf uur kwam hij en gingen we praten. Ik beloofde te veranderen. Ik wilde mijn spijt betuigen voor al het gene wat ik hem had aangedaan. De pijn van de contacten die ik met andere kerels had gehad, puur om hem pijn te doen. Ik zag dat ik ook een aandeel had in al die ruzies die we hebben gehad. We belandden natuurlijk weer in een sekspartij op de achterbank van mijn auto. Hij belde zijn ouders en hij ging weer terug naar het hotel.

Ik moest geduldig zijn. Isaak sprak me moedig toe en zei dat we geduld moesten hebben. Ik was zo bang dat zijn ouders de druk zo hoog zouden leggen dat ik hem zou verliezen. Voor het eerst voelde ik op dat moment dat ik niet zonder Wybe wilde en kon. Ik voelde ook dat de pijn ondraaglijk was bij de gedachte alleen al dat ik hem kwijt zou raken.

Wybe besloot om oneerlijk tegen zijn ouders te zijn. Hij sprak met mij af wanneer het mogelijk was en kon. We konden elkaar alleen nog maar stiekem zien. We beleefden dan weer een avondje samen. De overschaduw van: zijn ouders keuren onze relatie niet goed, knaagde wel in mij. Het knaagt nog steeds in mij.

Maar de keuze heb ik niet meer. Wybe heeft de keuze gemaakt. De keuze om zelfstandig te zijn en zijn leven te gaan leiden buiten mijn huishouden om. Hij wil voelen hoe het is om zijn eigen geld uit te geven aan hotels en een stacaravan. Hoe het is om zijn eigen eten te betalen. Ook dat stak mij weer. Twee dagen voordat hij mij tegemoet zou komen in een financiële bijdrage in het huishouden, nam hij de benen. Hij leefde voor 400 euro per week in hotels, gedurende een aantal weken. Voor 500 euro per maand zit hij, nu ik dit verhaal vertel, in een stacaravan. Natuurlijk stak dat mij. Ik kan niets meer dan het alleen maar accepteren.

De titel ‘Wybe, wat doe je nou?’ blijft dit hele boek werkelijk de perfecte titel. Ook hier zeg ik weer: “Wybe, wat doe je nou?”. Waarom kies je om niet te kiezen? Waarom kies je niet voor gezamenlijkheid, maar kies je voor tijdelijke terugtrekking? Waarom kies je voor tijdelijke zelfstandigheid? Waarom ben je bang om je ouders op de hoogte te brengen van ons stiekeme samenzijn? Waarom kies je dan om het ooit wel te vertellen en nu niet? Heb je een plan? Deze vraag heb ik hem gesteld. “Welke plan heb je Wybe?”, vroeg ik hem. Hij zegt dat zijn plan zelfstandigheid is. Ik zeg: “Dat zal de toekomst wel gaan uitwijzen”.

De mini-cruise

Wybe was weer op het thuisfront Drachten. De msn-gesprekken die we voerden, liepen alleen maar op gescheld naar elkaar toe uit. De negatieve energie tussen ons werd niet opgelost. Op het moment dat we ver van elkaar verwijderd waren, ontstond bij mij keer op keer de energie van ruziemaken. Ik kon niet accepteren dat hij me achterliet met het huishouden. Veilig en wel zat hij dan weer in Drachten in het regime van: tien uur koffietijd, twaalf uur lunch, vier uur weer koffietijd en om zes uur de avondmaaltijd. Dit stak mij natuurlijk. Daar zat ik dan weer met de was, met de kinderen en met onze goede voornemens om samen een kind te krijgen. Daar waren we al een tijd mee bezig. Weer vluchtte hij onder de vleugels van zijn veilige haven Drachten. Op het moment dat ik hem aan de lijn had, liep het altijd weer verkeerd af. We zeiden uitdagende woorden naar elkaar toe, puur omdat we niet zonder elkaar konden. We verlangden zo naar elkaar. Eigenlijk wilden we de liefde loslaten, maar we konden elkaar niet loslaten.

Ik had een mini-cruise naar Newcastle gewonnen. Omdat Wybe weer eens in Drachten zat, vroeg ik hem wat we met de mini-cruise zouden doen. De bedoeling was in eerste instantie dat hij mee zou gaan. We hadden het immers geboekt in de tijd dat we nog samen waren. Hij zei dat we nog steeds samen konden gaan. Op het moment dat hij dat zei, vertrouwde ik er helemaal niet op. Er hoeft maar één ergernis te ontstaan en de woorden zijn als sneeuw voor de zon verdwenen.

De dag naderde en we gingen toch samen de mini-cruise maken. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was, waren we volkomen aan elkaar overgeleverd. Gevoelsmatig waren we zo verbonden, alsof het nooit anders was geweest, alsof er nooit een ruzie was geweest. Zo brachten we deze dagen door. De seks was weer het hoogtepunt van ons samenzijn. Het was zo geweldig dat zelfs de burens er overlast aan ondervonden.

Ik herinner me nog dat we vier uur lang gingen eten. Ik keek een jong stelletje aan. Ze gingen helemaal niet in elkaar op. Ik dacht: goh wat zijn ze

saaï. De volgende dag toen we weer terug op de boot kwamen, zag ik dat meisje van de vorige avond. Ik zei: “Ik heb jullie gister aan tafel gezien”. Ja, zei ze: “Ik voelde me niet zo lekker, jullie zaten zeker naast onze kamer?”. Wybe keek me aan, alsof we dezelfde gedachten hadden. Hij sprak onze gedachten uit en zei: “Goh, hebben jullie mijn meisje horen kreunen?” Ze zei: “Ja, we hadden er nogal overlast van”. Met rode wangen schaamde ik me dood om het feit dat we gehoord waren tijdens onze energiewisseling van seks. Het was fantastisch.

De dag op de boot was fantastisch. We liepen over het dek. Ons haar waaide boven op het schip bijna weg. We kregen het gevoel van: de Titanic. We kusten elkaar en het was zo romantisch om samen te zijn. Het was net of onze problemen ver weg waren. Alsof het nooit had bestaan. De energie die we met elkaar wisselden, overtrof alle staten op dat moment. Nu lijkt het net of het allemaal een droom was.

We gingen een gokje wagen en speelden blackjack. We verloren alleen maar van de bank. We bekeken nog een optreden en de avond ging als een waas langs ons voorbij. De volgende ochtend vroeg kwam de oproep dat we in Newcastle waren aangekomen. We bleven verstrengeld in elkaars armen in bed liggen en wilden er niet uitkomen. Gelukkig stapten we uiteindelijk toch uit bed, net op het juiste moment welteverstaan. Op het moment dat we net iets later uit bed waren gestapt, waren de deuren gesloten geweest en waren we te laat geweest om aan wal te gaan. Het voordeel hiervan was dat we meteen konden doorlopen en niet in de file hoefden te staan om onze paspoorten te laten zien.

Het verbaasde me wel dat Wybe naar huis moest bellen om te zeggen dat we goed waren aangekomen. Daar stoorde ik me verder niet aan. Een tikje vermoeid gingen we de dag tegemoet. Het was een fantastische dag. We gingen ergens wat eten. Ik deed nog een klein powerslaapje, omdat ik nog niet fris en mondig was. Die vijf minuten ogen dicht gaven mij voldoende energie. Onze voornemens om niet te winkelen werden opzij geschoven. We verwendden elkaar met nieuwe kleren. Uiteindelijk belandden we in een oude pub. De gemiddelde leeftijd in die pub was tachtig. Het was er muf en

oubollig. De pub had aparte openingstijden. Hij was open van tien uur in de ochtend tot acht uur in de avond. De bejaarden dronken daar samen hun Guinness biertjes. Met volle teugen dronken ze en zongen liedjes die ze niet eens van het karaokescherm af hoefden te lezen. Blijkbaar waren ze gewend om dag in dag uit zich zo te vermaken. Hier in Nederland vermaken de bejaarden zich in de soos, waar ze bij elkaar komen om een potje te klaverjassen of te bridgen. Ik dacht bij mezelf: dit is een mooie manier van oud worden. Ze komen bij elkaar, drinken hun zwarte bier en zingen prachtig en helder, ondanks hun leeftijd.

Wybe durfde niet te zingen in deze kroeg. We hadden een afspraak. De afspraak was: als jij durft te zingen, ga ik met je mee naar de verjaardag van je vader. Nu weet ik waarom hij niet ging zingen. Hij deed alsof hij bang was voor de afkeurende blikken, omdat hij misschien niet zo helder Engels kon zingen. Hij zou het op de boot wel doen zei hij. Maar ook op de boot durfde hij niet. Nu weet ik waarom. Ik was namelijk niet welkom op de verjaardag van zijn vader. Wybe deed me geloven dat het zijn wens was dat ik mee zou gaan. Was het werkelijk zijn wens of was het een toneelstukje? Een toneelstukje zoals hij het zo vaak opvoerde. Zoals hij op het juiste moment weer agressief werd. Zoals hij op het juiste moment weer vluchtte. Dit valt me nu heel goed op. Toen viel het me nog niet op. De gezelligheid zat er in de pub goed in.

Helaas kwam ook weer het moment dat we weg moesten. Wybe gooide nog een aantal whisky's achterover. Ik bleef voorzichtig met drinken omdat ik bang was geworden voor energieverlies. Daarom drink ik niet meer zo veel als vroeger. En weer leg ik de nadruk op: ik drink alleen als ik vrij ben en niet moet werken. Ik vind het heerlijk om een aantal wijntjes of champagne te nuttigen. Ik ga alleen niet meer over tot het overmatige gebruik van alcohol. Ik ben voorzichtig geworden met het aangeschoten zijn. Ik vind alleen maar die rossigheid van alcohol wel lekker.

We renden naar de bus. Wybe ging voor in de bus de mensen vermaken. Hij had duidelijk weer zin om in het middelpunt van de aandacht te staan. Hij vermaakte zich met het vertellen van verhalen. Ik dacht alleen maar

hoofdschuddend: Wybe, wat doe je nou? Je maakt jezelf belachelijk. Maar Wybe schaamde zich nergens voor. Waarom zou hij zich dan schamen om voor bejaarden te zingen? Achteraf gezien weet ik het antwoord hierop wel. We gingen terug naar de boot en hebben ons kostelijk vermaakt. We nuttigden in de avond de lekkerste maaltijd die je jezelf maar voor kunt stellen. Het was in één woord fantastisch.

Helaas komt er aan ieder begin ook weer een eind. Het einde kwam en Wybe bleef bij me. Hij vertrok niet meteen naar Drachten. Hij vertrok pas weer op het juiste moment. Het juiste moment was het moment dat zijn vader zijn feestje ging geven. Er werd weer ruzie gemaakt en hij vertrok weer met de noorderzon.

Dank je wel Wybe, voor de vraag: ga je mee? Dank je wel Wybe, voor de vraag: blijf bij mij? Dank je wel Wybe, voor de vraag: trouw met mij? Dank je wel Wybe, voor deze mini-cruise. Dank je wel Wybe, voor de zwangerschap die wij ook weer verloren. En dank je wel Wybe, voor de lessen die ik heb ontvangen. Ik weet Wybe dat het boek 'Wybe, wat doe je nou?', een bijzonder boek is. Het is een boek van erken jezelf hierin. Verloochen jezelf niet in je gevoelswereld. Blijf bij jezelf, ondanks de mensen die veroordelen. Geef nooit op. Geef pas op, als jouw gevoel het op wil geven. Geef nooit op uit angst voor wat er gaat gebeuren. Geef nooit op met je gedachten, maar geef op met je hart. Bij deze sluit ik het verhaal met een klein gebed. Het gebed van God.

Dank u wel God, dat u mij Wybe heeft gegeven. Ik dank u dat we de 21 maanden zijn gepasseerd. Ik dank u voor de geweldigheid in elke zin van het woord die ik heb mogen ervaren, zowel positief als negatief. Ik dank u dat ik deze verhalen mag vertellen aan degenen, die ik de lezers noem. Ik hoop dat ze mij gaan begrijpen in mijn behoefte van ervaren. Ik wilde ervaren hoe het is om marinier te zijn. Ik dacht dat ik bedoelde dat ik wilde weten hoe het voor Wybe voelde om marinier te zijn, maar het is niet Wybe, het is Tresi. Tresi is een echte marinier. Een marinier is strijdlustig. Een marinier vaart de koers zoals hij komt. Een marinier is wel voorbereid op het ergste. Maar een

marinier gelooft dat hij de winnaar is en niet de verliezer. Ik heb mijn geloof, dat ik de winnaar ben en niet de verliezer ben, nooit verloren. Ook nu niet.

Chantal

Dit hoofdstuk gaat over mijn hartsvriendin Chantal. Het woord hartsvriendin wordt heel vaak gebruikt. Het wordt gebruikt in de zin van: ze is mijn vriendin, ik hou van haar. Het wordt heel vaak zo simpel gebruikt. Maar wat is de echte definitie van hartsvriendin? Voor mij is de definitie van hartsvriendin, degene die werkelijk in je hart leeft. Degene die je onvoorwaardelijk steunt. Die er onvoorwaardelijk voor je is. Het is degene die over zijn eigen grenzen gaat. Chantal heeft geen grenzen meer.

Even teruggaan in de tijd, toen ik Chantal leerde kennen. Ze was alles behalve vrij in haar denken. Ik weet nog dat ik haar de eerste keer op consult zag. Ze kwam samen met haar vriendin voor een consult. Ze was een grijze muis. Verlegen en haar stemvolume op zacht kreeg ze haar consult van Isaak. Ze ging weer heen en onze wegen scheidden weer. Ik heb hier toen geen enkele gedachte meer aan gegeven.

Later hoorde ik dat ze al die tijd contact had gehouden met mijn buurvrouw. Ik hoorde dat ze mijn buurvrouw al die tijd heeft geholpen. Al die tijd was ze achter de schermen bezig om het werk van Isaak voort te zetten. Chantal was het brein, de kracht en het geheugen van mijn buurvrouw en natuurlijk later van mij. Zij is onzichtbaar aanwezig geweest. Nooit heeft ze daarover geklaagd. Nooit heeft ze zichzelf op de voorgrond willen zetten. Toen ze mij vroeg: “Moet ik jouw secretaresse worden?” zag ik dat alleen maar als een voordeel in mijn werkzaamheden. Nooit had ik verwacht dat ik haar lief zou hebben. Ik weet nog toen we de stichting voor de mens op aan het zetten waren en we moesten flyeren. Chantal stapte in mijn auto i.p.v. dat ze in al die andere auto's stapte die ook gingen flyeren. Stilzwijgend deden we onze wijk en stilzwijgend zette ik haar ook weer af. Stilzwijgend ging zij ook weer heen.

Deze Chantal, die nooit sprak, is de vrouw die zodanig mijn fundamenten vastigheid geeft dat ik haar soms wel moeder noem. Ik noem haar moeder, omdat een kind komt uit de buik van de moeder en het kind voelt zich daar

veilig bij. Ze geeft zichzelf zoals een moeder zich aan haar kind geeft. Ze geeft mij die veiligheid. Het is wel eens gebeurd dat ik mezelf echt drie jaar oud voelde en mezelf ook graag drie jaar oud wilde voelen. Ik ging dan in haar beschermende energie zitten. Maar als je graag je pubertijd in wil gaan en je voelt je verliefd en een beetje aangespoord tot gekkigheid in de mannelijke energie, dan was Chantal op dat moment alleen maar een negatieve impuls. Ik mocht mezelf niet openstellen. Ik werd beschermd, maar wilde niet beschermd worden.

Chantal heeft me altijd beschermd. Ze heeft me altijd getroost en ter woord gestaan. Chantal stimuleerde mij ook altijd op het moment dat ik geen energie meer had. Apathisch keek ik dan voor me uit. Ik wist niet meer wie ik was. Ik wilde niet meer eten of drinken. De gedachten speelden dan alleen maar door mijn hoofd van: laat ik maar dood gaan, laat ik maar teruggaan naar Isaak. Op het moment dat ik zo ver heen was, was er maar één mens van al die mensen die ik ken, die mij hier weer uit haalde. Dat mens is Chantal. Maar voordat we haar alleen maar de mooie bladzijden geven, wil ik jullie toch nog wel even een aantal verhalen vertellen. De verhalen die jullie de bewustwording zullen geven dat jullie ook mogen zijn zoals Chantal is.

Chantal had zich ingeschreven voor een workshop. Dat betekent dat er twee dagen lang iedere dag van 10.00 uur tot 22.00 uur en de volgende dag van 9.00 uur tot 17.00 uur gewerkt wordt aan je bewustzijn, aan je onderbewustzijn en aan je blokkades. Chantal deed met piepende stem ook mee en gaf aan dat ze meer voor zichzelf op wilde komen.

Even teruggaand naar de eerste workshop die Chantal volgde. Ook hiervoor had Chantal zich ingeschreven. Tijdens deze workshop stak ze de draak met een heer, Santiago genaamd. Santiago leek een kerel die zo weggelopen was uit de arena van een stierengevecht. Hij had lange haren en een stoere blik. Hij paste qua uiterlijk niet echt in een spirituele workshop. Santiago was een jager. Chantal plaagde hem alleen maar. Santiago gaf haar duidelijk te kennen dat zij niet degene was waar hij de voorkeur aan gaf. Ik kon er nog wel mee door. Hij vond mij wel oké. Chantal plaagt en geint. Ze duwt je emotioneel in bepaalde richtingen. Ze doet of ze het heel erg vindt dat ze weer buiten de

boot valt, maar in werkelijkheid geniet ze met volle teugen van het moment. Ze geniet ervan om een energie op te bouwen die wij de plaagenergie noemen. We hebben Santiago midden in de nacht geplaagd. We kropen zijn slaapkamer in. Chantal zag geen steek, ze is natuurlijk nachtblind. Daar zaten we dan in de slaapkamer. De mannen lagen op bed. We zaten op onze billen op de grond en wachtten tot er wat ging gebeuren. We zaten maar te geinen. Opeens kropen we als twee kleine pubers de slaapkamer uit. Net voor de deur werden we besprongen door Santiago en zijn kamergenoot Reinier. Daar lagen we dan op onze rug met de twee mannen bovenop ons. De verleiding was groot. Santiago was een heerlijk uitziende man en Reinier kon best wel een verzetje gebruiken. Chantal en ik zijn zo op elkaar ingespeeld. We keken elkaar aan, tenminste aankeken? Ik denk dat Chantal me niet zag, maar aanvoelen wel. We wisten beiden, laten we hier maar weggaan. Zo kropen we de kamer weer uit. We hadden al een voorspel gehad. Het voorspel van: als twee kleine kinderen de invalide lift op en af gaan. Een invalide lift is zo'n lift langs de trapleuning die je zelf kan bedienen door op beneden of boven te drukken. De hele vleugel hielden we wakker met ons gegiechel. Onze speelsheid hadden we ook naar voren gebracht. De lift was stuk. Santiago stond ineens voor ons in zijn pyjama. We genoten van de onrust. We creëerden alleen maar onrust.

Nou gaan we weer terug naar de werkelijke gebeurtenis. Tijdens de tweede workshop die Chantal volgde. Noodgedwongen moesten we een kamer delen. Het aantal mannen en vrouwen was niet zodanig compleet dat ik mijn eigen kamer kreeg. Daar zat ik met Chantal op bed. Opeens greep ze in haar overvolle tas en zei: "Ik heb een jointje gehaald". Nou het kind kan niet roken. Het kind zal nooit kunnen roken. Welke idioot rookt een jointje met haar neus dichtknijpend. Ze hoopte zo iets te voelen. Chantal deed het en ik deed niet mee. Ik had wel plezier om naar haar te kijken. Zij maar hijsen. Opeens gaf ze me die joint in mijn hand. Ik nam er een trekje van. Hoe krijg je dat naar binnen? Voedsel eet je op. Drank giet je naar binnen. Maar hoe inhaleer je? Het was mij volkomen onbekend. Chantal kon er ook niets van. De rook om haar heen werd steeds groter. Opeens ging het rookalarm af. Chantal is geen Chantal als ze niet meteen mij in bescherming wil nemen. Ze zei: "Brand, de kamer uit". In paniek rende ze de kamer uit. In de gang

keken we elkaar aan en renden weer terug. Jeetje wij waren het. Wij weer terug naar de kamer. Ik dacht daar gaat mijn carrière. Daar zat ik dan met één of andere imbeciel opgesloten. Voor het eerst na al die jaren dat ik workshops geef, gebeurde mij zoiets en zorgt zij er nog eens voor dat het brandalarm afgaat. Ik zei: “Chantal doe het raam open”. Als een dood vogeltje was ze tegen het raam geplakt. Die krijg ik niet open zei ze. Gelukkig liepen mijn studenten daar beneden. Ze wezen omhoog en zeiden: “Zijn jullie dat?” Ik dacht: oh mijn God hoe kom ik hieruit? Opeens werd er hard geklopt op de slaapkamerdeur. Ik kroop op mijn knieën achter het bed en ik zei: “Ik ben hier niet, los dit op”. Chantal kroop achter me aan en ik zei: “Ga weg jij”. Chantal wist ook niet hoe ze zichzelf uit deze nachtmerrie moest redden. Ze deed de deur open en twee studenten kwamen binnen. Ze zeiden: “Jeetje, wat is hier gebeurd?” Mijn vinger ging meteen naar Chantal, “Ik ben onschuldig” zei ik. We gingen nog even zitten op het bed. Voor we het wisten kwam met loeiende sirene de brandweer aangereden. In no time stonden we allemaal buiten in de kou. Ik was boos. Ik dacht dit gaat zeshonderd euro kosten. De gein zat er wel in. De brandweer was voor niets uitgerukt. De eigenaar van het pand was gelukkig niet aanwezig. De conciërge zei: “Tresi, je moet me niet zo boos aankijken”. Chantal zei: “Het is mijn schuld, niet de hare”. Gelukkig zijn we er met een sisser vanaf gekomen. De kamer waar het rookalarm was afgegaan, was onbekend bij de receptie. Iemand had per ongeluk de verkeerde knop ingedrukt en alles gedelete. Deze ervaring is één van de ervaringen. Alle andere ervaringen komen op precies hetzelfde gehalte neer. Als ik door zou vertellen, dan heb ik een heel boek vol te vertellen met ‘Chantal, wat doe je nou?’

De keren dat ik mezelf niet meer kon vinden en mezelf depressief onder de lakens had verstopt en alleen maar dacht: waarom Isaak, waarom krijg ik dit op mijn bord? Deze keren hebben mij de bewustwording gegeven dat er maar één mens was die echt van mij hield, van al die mensen die van mij hielden en houden, en dat is Chantal. Als mijn geheugen teruggaat en hij gaat terug na afloop van één van de masterclasses. Wat Chantal deed toen ik zei: “Chantal, het klopt niet, Sergio liegt mij voor, hij vertelt me niet de waarheid”. Ik kwam uit de masterclass en opeens zag ik Sergio op mij aflopen. Hij stapte in de auto en hij zei: “Ik wil bij je zijn, ik ben je chauffeur,

ik ga overal met je mee”. Ik zei: “Sergio, het klopt niet”. Sergio keek me aan en zei: “Ik heb niets te verbergen, dat zweer ik op mijn dochter, ik ben nooit vreemdgegaan met een andere vrouw, jij bent de enige”. Sergio stapte uit de auto en ik reed naar mijn bestemming. Chantal ging tot onderzoek over. Ik weet nog dat ik aan het mediteren was. Ze belde me en zei deze woorden: “Liefie, ik weet niet hoe ik het je moet vertellen maar ik denk toch dat je naar de dokter moet”. Ik schreeuwde en schreeuwde. Ik had een optreden te doen. Er werd mij nu ter plekke verteld dat mijn man vreemd was gegaan en hij mij misschien een soa had gegeven. Hij had gelogen op mijn dochter. De avond werd afgelast en diezelfde avond stond ik in de woonkamer van die vrouw.

Hij had alles zo goed gecalculeerd. Eerst bevestigde ze hem in zijn waarheid die hij mij wilde verkondigen. Haar zus keek Sergio aan en zei: “Ik moet de waarheid vertellen”. De waarheid was dat hij drie weken lang ingetrokken was geweest bij die vrouw. Hij had ontelbare keren seks met haar gehad. Hij had mij in gevaar gebracht. Hij had spijt van zijn daad en wilde naar me terugkeren. Voor mij was er geen weg meer terug. Ik moest volhouden. Ik moest sterk zijn. Door Chantal heb ik volgehouden. Door Chantal ben ik sterk geweest. Sergio liet me niet zomaar gaan. Er volgde achtervolgingen door de weilanden. Met Chantal aan mijn zijde verstopte ik mezelf in de winkels. Chantal gooide zichzelf tegen de portierdeur van Sergio’s auto zodat hij er niet uitkon. Ze ging een gevecht aan met degene die informatie had die wij wilden hebben. Ze ging het gevecht aan met een grote stevige kerel. Als mijn chaperonne banjerde ze door mijn huis. Ze wilde niet dat ik in de energie van Sergio terecht kwam.

Ze sloeg met mij op de vlucht. Dagen lang ontfermde ze zich over mijn kind. Dit is ook nog wel een leuke anekdote om te vertellen. Met moeite deed ik toch mijn verplichtingen. Ik hield op onze vluchtlocatie consulten. Ik werkte en zij ontfermde zich over mijn kind. Op een avond kwam ik met mijn hoofd in de wolken terug. Ik hield van iemand anders of dacht dat ik van hem hield. Kom ik thuis, zag ik mijn kind, om elf uur in de avond als een bezetene rondjes door het huis lopen. Ik keek Chantal aan en zei: “Wat doet Angel nou?” Ze keek me lachend aan en zei: “Niets, ze wilde de hele dag

alleen maar thee met vijf suikerklontjes en we hebben ook pannenkoeken gemaakt met veel suiker”. Het kind had letterlijk een overdosis suiker gehad. Het kind keek me alleen maar met een glimlach aan. Ze voelde zich zo happy. Thee met suiker, misschien moet ik dat ook eens proberen. Met pijn en moeite heb ik Angel in bed gekregen. Ze stuitte nog na. Chantal kon alleen maar lachen en keek me onschuldig aan. Ze zei nog doodleuk: “Het was alleen maar thee met suiker”. Ja, een overdosis bedoel je zeker.

Chantal is werkelijk een kluns. Dit verhaal wil ik jullie zeker niet onthouden. We gingen op visite en hadden het hartstikke gezellig. We praatten beleefd en beschaafd met onze gastheer en gastvrouw. Chantal gaapte een keer, wat betekent, gebeurt er nog wat? Opeens kwamen de cadeautjes tevoorschijn. De mijne was minder interessant dan die van Chantal. Het hele huis was meteen weer wakker. De zoon des huizes had al oordopjes ingedaan omdat hij wist, die twee komen weer. Datgene wat Chantal kreeg was zo lachwekkend. Het was zoiets dat je op je hoofd doet om je hoofdhuid te masseren. Gillend en lachend als twee pubers waren we het aan het uittesten op elkaar. De gastvrouw had meteen spijt en dacht bij zichzelf: ik had het beter morgenochtend kunnen geven. We werden netjes naar bed gebracht. Chantal en ik lagen naast elkaar. Chantal had haar tandenborstel in haar mond en ging de trap af om haar mond te spoelen. Ik denk, ik help dat kind, ik schijn het licht bij. Echt waar, stel je voor, je ziet je vriendin met de tandenborstel in haar mond de eerste stap zetten. Het volgende wat je ziet is dat haar kont op de eerste tree terecht komt en ze als een dominosteen alle volgende traptreden met haar kont raakt. Je ogen kijken toe en je mond staat wagenwijd open. Met haar benen wijd gespreid kwam ze onderaan de trap terecht. Ik zei: “Gaat ie Chantal?” Haar ogen draaiden even naar links en naar rechts. Ze keek omhoog en zei met gedempte stem: “Ja hoor”. Ik riep: “Je houdt toch zo van achtbanen Chantal?” Chantal is dol op attracties. De gastheer had niet lang van tevoren een hartoperatie gehad. Hij zat rechtop in zijn bed en dacht: wat is dit? Verbaasd werd hij uit zijn slaap gehaald door dit geweld. Zijn vrouw kwam natuurlijk meteen kijken en zei: “Gaat ie Chantal?” We keken elkaar aan en dachten: jeetje, dit had echt verkeerd af kunnen lopen. Nou ik kan je vertellen, vaak heb ik deze gedachte gehad.

Nog zo'n mooi verhaal is deze. We kwamen van een Halloween feestje vandaan. Chantal zag natuurlijk weer geen steek. Ze struikelde over haar eigen voeten en ze viel zo achterover. Wie trok ze weer mee? Mij natuurlijk. Ik miste net een grote steen. We kwamen in de auto en ze zei: "Hè Tresi, jij ook een slokje?" Maar dat slokje gooide ze niet in mijn mond maar in mijn neusgaten. Met twee handen tegen de ruit geplakt hoopte ik dat ik buiten op de stoep even op adem kon komen. Drank in je neus is niet echt de bedoeling of wel?

Of de keer dat we uit eten gingen. Dat is ook wel leuk om te vertellen. Ik bestelde kreeft. Kreeft is mijn lievelingseten. Er waren meer mensen met kreeft. Mijn kreeft was minder kreeft dan wat de andere mensen kregen. Chantal zag mijn ontevredenheid. Ze kan natuurlijk meer voor mij opkomen dan voor haarzelf. Ze zei dat ze een andere kreeft wilde. Die kreeft kwam niet. Na een aantal uren wachten kwam de kreeft nog niet. De frietjes en salade hadden we al wel gekregen. Het bord met de kreeft bleef leeg. Chantal voelde zich zo ontzettend schuldig dat haar maaltijd wel was gekomen. Ze liep op de eigenaar af en ze discussieerde met de man. Hij kwam op mij af en zei: "Wat is er met dat kind aan de hand?" Voor ik het wist stuurde ze Angel en mij voor haar uit en zei: "Geen kreeft, dan betalen we niet, bel de politie maar". Zo liepen we gewoon weg.

Echt waar. Vele verhalen kan ik jullie vertellen. Dit zijn allemaal voorbeelden. Maar de titel is 'hartsvriendin'. Zij heeft mijn hart veroverd. Waarom? Omdat, ze is echt een vriendin. Ze steunt me in mijn keuzes. Ze let op me. Ze steunt me in alles. Ze is onvoorwaardelijk. Als er ooit een breuk zou komen tussen Chantal en mij, wat ik niet hoop en niet denk, dan is de grootste leegte in mij vervuld. Er is niemand, zelfs niet eens mijn eigen kinderen, zelfs niet eens Wybe, die Chantal kan vervangen. Chantal, mijn ode aan jou bij deze is: bedankt.

Hoe verras je je geliefde als hij besloten heeft je te ontkennen

Als je een verjaardag hebt gehad van je geliefde zoals ik die heb gehad, hoe verras je hem dan op zijn verjaardag? Zoals ik jullie al eerder in dit boek heb verteld, verraste hij me toen met een limousine. Hij is zo romanistisch. De limousine kreeg ik voor mijn eerste verjaardag. Voor mijn tweede verjaardag tijdens onze relatie kreeg ik een reis naar Miami. Ik werd veroverd met een geschenk dat voor mij op dat moment een overbrugging was van mijn eigen angsten. De vliegangst en de angst van het achterlaten van mijn kinderen, twee weken lang. Als degene waar je van houdt je dat heeft gegeven, wat geef je iemand dan op zijn eigen verjaardag?

Wybe had net besloten om het knusse huis in te ruilen voor een stacaravan. Wat moet je dan doen? Als je weet dat je ontkend wordt door zijn familie en als je ontkend wordt door zijn eigen vrienden, die hij schaars bezit. Mijn vrienden hadden zichzelf zo ingespannen om hem de vriendschap te bewijzen. Ze hadden geld ingezameld. Ook mijn kinderen legden hun eigen geld in, puur om hem het gevoel te geven dat hij in al die maanden in ons gezin er wel degelijk toe deed.

Mijn verrassing was echter simpel maar ook pijnlijk. Met een goed humeur ging ik drie dagen eerder samen met mijn dochter Angel, mijn zoon Sky en Wybe naar de Jodenmarkt in Antwerpen. Ik had mezelf voorgenomen om geen dure uitgaven te doen. Hij wenste al zolang een dure gouden ketting. Daar in Antwerpen kocht ik toch een dure ketting met zijn naamplaatje erop. Ik heb de ketting zelfs nog laten graveren en polijsten en ik ben hem hierin tegemoet gekomen, tegen mijn eigen principes in. Mijn dochter kreeg nog een schitterende hanger van een kruis. Ik bewaarde de ketting goed. Mijn woorden waren simpel: gedraag je tot woensdag. Woensdag was zijn verjaardag. Voor hem was woensdag blijkbaar een mijlpaal om zich goed te houden.

Mijn geboorte was ongewenst. Dit gevoel van ontkend worden, kreeg ik vanavond weer. Mijn vrienden werden benaderd of ze erbij wilden zijn op de verjaardag van Wybe. Ik wilde een verrassing voor Wybe Durk organiseren. Vele gedachten gingen door me heen. Wat moet je doen als verrassing voor de verjaardag van je geliefde? Opeens kwamen we op de gedachte om een dagje Amsterdam te plannen. Eerst naar de sauna en dan met een koets door Amsterdam heen rijden, gevolgd door een fietstaxi die ons bij het restaurant zou brengen. Hier zouden al mijn kinderen en vrienden hem opwachten. Als afsluiting van deze dag wilde ik als verrassing met z'n allen bij de Thai in Amsterdam gaan eten. Mijn vrienden zouden in het restaurant op hem wachten. Ik zou een liedje instuderen en op de avond zelf voor hem zingen. Het liedje wat ik zou gaan zingen was 'Blijf bij mij' van André Hazes en Gerard Joling. hetzelfde liedje als hij zong op mijn eerste verjaardag.

Blijkbaar is hij minder geliefd dan ik. De één jammerde hierom, de andere daarom, het kwam erop neer dat ik mijn plannen moest wijzigen. Na vele telefoongesprekken met Chantal kwam ik tot de conclusie dat het misschien een avondje van ons samen zou moeten worden. De mensen die echt om hem gaven, zouden onzichtbaar aanwezig zijn.

Chantal had het natuurlijk weer voor elkaar gekregen om een grote picknickmand gevuld met voedsel, drank en cadeautjes voor Wybe te regelen. Het was werkelijk een grote picknickmand. Het was meer een luchtballonmand dan picknickmand. Chantal en ik moesten hem samen in mijn auto tillen. Wybe kreeg in zijn eigen stacaravan voedsel. Zijn eigen koelkast was niet gevuld. Met dit grote geschenk wilden we allemaal onze liefde aan hem bewijzen. Elk kind van mij en de vrienden die hem werkelijk lief hadden, legden allemaal wat in de gezamenlijke pot. Chantal ging op pad, regen of geen regen. Met kind in de draagzak ging ze op pad om deze mand met blijdschap te vullen. Toen ik na mijn optreden naar Chantal ging en mijn zoon Sky in mijn armen hield, was er voor mij alleen maar het gevoel van verplichting en loskomen van mijn heerlijke zoon. Het was meer een moeten dan een willen. Uiteindelijk heb ik mezelf door de energie van Chantal los kunnen rukken van Sky. Ik heb mezelf sterk gemaakt om naar Wybe toe te gaan. Hij had van tevoren gezegd: "Bel me als je er bent, dan kom ik je

ophalen”. Nou bellen had geen nut. Hij sliep al toen ik midden op de dijk mezelf angstig voelde. Toch was ik ook zeker blij dat ik hem deze mand namens mijn vrienden kon geven en hem kon laten zien hoe groot hun toewijding naar hem toe was. Ik rende van mijn auto naar zijn caravan. Daar trof ik hem liggend op zijn buik in slaap aan. Hoe erg had hij me gemist? Hoe erg is hij toegewijd aan mij? Deze gedachten gingen natuurlijk door me heen. Maar ja, wie wil er nou een verjaardag verpesten, voordat de verjaardag überhaupt is begonnen? Ik niet. De cadeautjes werden uitgepakt en de grote mand werd in blijdschap aangenomen.

De volgende dag zou een verrassing zijn voor Wybe. De dag liep alleen anders dan ik had gepland. We sliepen veel. We hadden goeie seks en we hebben ons goed vermaakt die dag. We gingen nog even naar Antwerpen. Ik had de hele weg last van een aankomend energieverlies. Dit kwam voort uit het feit dat mijn gezondheid al een tijdje te wensen overliet. Ik had al twee jaar lang last van stress en maagproblemen. Ik had angst voor de onderzoeken die zouden komen. In Antwerpen was het echt even haasten. Zouden we op tijd zijn? Ja, we waren net op tijd voor de verrassing die ik in petto had. De verrassing die ik deze avond had was ‘The Sound of Music’. Ik dacht: dit is perfect. Nu kan Wybe even in de spiegel kijken. Hij die marinier was, kon zien hoe iemand die werkt als korporaal bij de mariniers zijn kinderen drilt. Alleen één vrouw kon zijn hart verzachten, dat gebeurde ook en ze trouwden. Ze vochten voor elkaar en waren gelukkig. Dit schouwspel liet bij mij de tranen de vrije loop.

Na afloop van de musical zochten we ergens een tent op om wat te eten. Verder dan een pizzeria en patat kwamen we niet. Tijdens de terugreis ontdekte ik dat de steen uit mijn ring was verdwenen. Deze ring had ik van Wybe gekregen voor mijn eerste verjaardag. Deze ring stond symbool voor onze liefde. Nooit eerder heb ik de steen uit deze ring verloren. Juist op deze avond was de steen weg. Ik wist één ding, ik moet naar huis. Ik moet naar huis omdat hij heeft mij verloochend.

Hij was 29 jaar oud geworden op deze dag. Alles op alles heb ik gezet om hem een mooie verjaardag te geven. Hij kreeg van zijn ouders maar één sms

en een telefoontje van zijn halfbroer. Dit gaf mij het gevoel van: 'Tresi laat los. Dit hoef je niet mee te maken. Hij sms-te hen en tijdens de musical had hij twee gemiste oproepen op zijn telefoon. Hij werd onrustig en ik zei: "Moet je hen bellen?" Hij zei: "Nee hoor". In de pauze was het eerste wat hij moest doen hen bellen. Ik was erbij. Er werd mooi weer gespeeld. Maar ik besta niet. Ik ben er niet. Ik leef niet. Waarom doe ik mezelf dit aan? Waarom huilt hij voor mijn gezicht en zegt hij: "Dit wil ik ook niet". Ik weet het niet meer. Ik ben alleen de ontvanger. Hij wilde dit. Hij wilde zijn moeder en vader geen stress geven zei hij. Maar hoe zit het dan met mijn stress? Hoe zit het met het feit dat ik de hele dag de knop om moest zetten om maar geen energieaanval te krijgen? Hoe zit het met het feit dat ik last heb van mijn slokdarm, mijn hart en mijn maag? Hoe zit het met deze avond? Hoe zit het met mij? Deze dag heeft mij veel geld gekost. Ik vroeg hem: "Krijg je een cadeautje van je ouders?" Hij zei: "Daar ga ik wel vanuit". Vorig jaar kreeg hij ook niets. Hoe zit het nou, dat hij nu wel gebeld wordt keer op keer en toen hij nog bij mij woonde niet. Hoe zit het eigenlijk? Ik wil antwoorden. Hij liet mij zo vaak achter. Nu had ik hem achtergelaten. Ik had mezelf in de auto opgemaakt en heb hem afgezet. In zijn caravan heb ik mijn tas gepakt en zei simpelweg: "Doei". Ik liet hem met een leeg gevoel achter. Een gevoel van: dit is mijn verjaardag en zo eindigt het. Hij kwam me nog achterna gelopen en zei: "Ik wil je de ketting teruggeven, geef maar aan je zoon". Hij meende het niet, anders had hij de ketting wel gegeven. Hij ging gewoon voor de tv zitten en de volgende dag zou hij me wel weer sms-en. Dat was het einde van zijn verjaardag.

De gevoelens die nu door me heen gaan zijn: laat hem los. Hij verdient je niet. Hij is je niet waard. Die gevoelens zijn heel sterk op dit moment dat ik dit verhaal vertel. Morgen als ik wakker word, moet ik de dag weer tegemoet gaan toch? En Wybe ook. 'Wybe, wat doe je nou?' is een mooi boek. Het is een boek dat ik eigenlijk helemaal niet wil vertellen. Ik zet hiermee zoveel op het spel. Ik zet mijn mediumschap en geloofwaardigheid op het spel. Ik heb mijn gezin vaak voor hem verwaarloosd. Mijn vrienden heb ik vaak in confrontatie met hem laten komen. Zijn ouders heeft hij misbruikt en hij misbruikt ze nog steeds. Maar ik ga door omdat ik wil geloven. Ik wil blijven

geloven dat er ooit een saamenzijn kan zijn voor ons. Hij en ik, zonder onze problemen, zonder agressie. Gewoon, hij en ik. Dat is mijn wens.

De Floddertjes op bezoek bij de buren

Helaas gaat men gauw over in vergelijkingen. Er is veel spontaniteit in ons gezin. Er komen dan ook veel mensen over de vloer. Bij ons zijn regels pas regels op het moment dat het zo voelt om regels te stellen. Er komt veel negatieve energie naar ons toe van de omgeving waar we wonen. Niet van de kinderen, maar van de volwassenen. Die denken: wat gebeurt er daar in dat huis?

De buurt vraagt ze af waarom vele mensen Tresi Barros bezoeken. Ze weten dat er consulten plaatsvinden in de praktijk. Ze hebben daar niets mee. Ze geloven niet in het paranormale en zeker niet in mijn gave. In hun ogen is het allemaal niet pluis, als je alleen al kijkt naar mijn keuze van het mannelijke schoon. In de laatste periode van mijn huwelijk met Sergio, heeft hij ervoor gezorgd dat de politie vaak aan de deur kwam. Met Wybe hetzelfde. In het begin van onze relatie rukte de politie regelmatig uit. Dan is daar in hun ogen nog het lawaai van kinderen die spelen of muziek draaien. De vrijheid in ons huis wordt altijd graag bekeken door de omgeving. We hebben geen gordijnen voor de ramen hangen. Dit doen we expres niet. Het is een lekkere doorzonkamer. Iedereen kan meekijken wat er zich in ons huis afspeelt. Vaak zie je de mensen langslopen met de hond aan de riem. Of de hond nou moet poepen of plassen, maakt niet uit, toevallig maken ze graag een stop bij de grote coniferen in mijn voortuin. Hun hoofd draait standaard niet de andere kant op, maar draait precies de kant van mijn woonkamer op. Misschien loop ik op dat moment net naakt in huis of heb ik seks voor de open haard. Het maakt mij niet uit. Die vrijheid laat ik me niet ontnemen. Het is mijn vrijheid, mijn territorium, mijn huis.

Een goede vriendin van ons kreeg eindelijk haar welverlangde operatie. Ik had die nacht doorgebracht bij Chantal. Wybe moest nog een aantal zaken regelen in Drachten en zou ook meegaan naar het ziekenhuis. Ook Chantal en Simone zouden meegaan.

We zouden naar Simone gaan, maar omdat ze heel lang op ons heeft moeten wachten, belde ze opeens aan. Ze kwam de kamer binnen en gaf aan dat ze er helemaal doorheen zat.

Simone is niet stressbestendig. Dat betekende dat zij even troost nodig had. Troost geef ik graag, ook aan Simone op dat moment. De tranen vloeiden mede door haar vermoeidheid. Ze ging op de bank liggen. Ik pakte het geboorteboekje over God dat Sky had gekregen. Het was een speciaal boekje voor hem geschreven. Hierin kwamen wij duidelijk voor; de papa van Sky, de mama van Sky en alle namen werden benoemd. Ik las voor uit dat boek en ik aaide Simone over haar hoofd. Ze had zelf last van energieverlies. Ze was vermoeid en had geen behoefte om op te staan. Haar loyaliteit en mijn overtuiging brachten ons samen op de achterbank.

Wybe reed met Chantal voorin naar het ziekenhuis waar onze vriendin lag. Ik lag lekker te mijmeren op de achterbank. Ik zei tegen Simone: “ga lekker mijmeren, laat je gedachten gaan”. Simone en ik waren dus aan het mijmeren en die twee voorin waren een gesprek aan het voeren. Ik hoorde gepraat maar het drong niet tot me door. Opeens kwam Chantal naar me toe op de achterbank en zei: “Laten we ruilen”. Ik dacht: nee dank je wel. Ik dacht jullie hebben zeker een discussie en dan mag ik in die energie gaan zitten. Dat was het dus helemaal niet. Ze zagen dat ik leeggezogen werd. Omdat ik van Simone hou, was ik niet professioneel bezig, maar was ik emotioneel bezig.

Ik kan me niet meer herinneren hoe we bij onze vrienden aankwamen. Alles ging als een roes langs me voorbij. Ik weet nog wel dat we hen groeten en ik naast mijn goeie vriendin op bed ging liggen. Ik hoorde de verhalen aan, dat ze veel pijn had en ook even buiten bewustzijn was geraakt. Het enige wat ik deed was weer in haar energie meegaan. Ik vond het zo erg en moest huilen. Blijkbaar kon ik me niet afsluiten. In de kantine van het ziekenhuis moest ik echt vechten tegen energieverlies. Ik dronk Cola-light om mezelf weer kracht te geven. Ik at nootjes en frietjes om maar energie te krijgen. Ik eet deze dingen nooit omdat ze dikmakend zijn. Ik kon alleen maar denken: als ik maar niet in deze energie blijf hangen. Ineens hoorde ik een op waarheid

beruste uitspraak van Wybe. Hij zei: “Tresi houdt zoveel van jullie, normaal als ze gewerkt heeft gaat ze gapen, dan laat ze los, nu zuigt ze jullie energie op, dat vergiftigt haar lichaam, daarom krijgt ze energieverlies”. Het ziekenhuisbezoek was voor mijn gevoel letterlijk een marteling van: blijf bij de tijd. We namen afscheid en hopelijk was het een succesvol bezoek voor onze vrienden. We reden weer terug naar Rotterdam. Ik kwam er maar niet uit. Hoe Simone en Chantal zijn afgezet was voor mij een raadsel. Op zo’n moment, praat ik, functioneer ik, maar het is letterlijk of je onder water bent. Je neemt op dat moment niets in je op. Je bent werkelijk de ander op dat moment.

Onderweg naar huis kreeg ik een telefoontje van mijn dochter. Ze was op verjaardagsbezoek bij mensen. Haar broer had haar daar mee naar toe genomen. Natuurlijk vond ik het veel te laat voor een kind van acht om zo laat op de avond nog op verjaardagsbezoek te zijn. Het was bovendien niet eens een kinderverjaardag maar een verjaardag voor volwassenen. We haalden haar meteen op.

Ik kwam binnen op dat feestje en mijn energie veranderde meteen in de energie van de kinderen. Ik ging naast hen zitten en was weer helemaal bij. Op een gegeven moment ging ik aan de grote tafel zitten waar Wybe zat. Hij gaf duidelijk commando’s van biertje hier, biertje daar. Ik had geen behoefte aan volwassenenpraat, kinderpraat was veilig. Wybe is geen Wybe als hij niet met het krankzinnige idee aankwam om een melkbus gevuld met carbid op te halen en deze te laten knallen midden in een woonwijk om twaalf uur in de nacht. De kinderen haalden de melkbus gevuld met carbid op en Wybe zat weer op zijn praatstoel. Hij was weer de gezellige marinier, beetje slap ouwehoeren. De gastheer had er geen moeite mee, de overgebleven visite hadden er blijkbaar wel moeite mee.

Ik ging buiten kijken en zag een fakkel met natgemaakte doeken. Ik pakte die fakkel omdat niemand het durfde en zei: “Ik doe het wel even”. Ik legde de fakkel tegen de onderkant van de bodem van de melkbus gevuld met carbid en de onderkant van de bodem knalde zo weg. Je hebt het gevoel alsof alles onder je weg trilt. Het geluid was net alsof er een kanon werd afgeschoten.

Na de tweede knal kwamen er natuurlijk een aantal burens kwaad hun huis uit gelopen. Ze wilden de politie bellen. Wybe stonk er niet in. We liepen gewoon weg bij deze mensen. We waren nog nooit bij deze mensen geweest. De man en de vrouw stonden op. Ze waren boos op de krankzinnigheid van Wybe. Wybe stoorde zich er totaal niet aan. Oude jongens krentenbrood noemen ze dat. Ik voelde me niet op mijn gemak bij dat volk. Het leek wel, ma Flodder op visite. Wie de familie Flodder op visite krijgt, kan altijd wat verwachten.

Weet lieve mensen, de Flodders hebben wel bekendheid gekregen. Eind jaren tachtig kwam er een film uit over de familie Flodder. Er volgde begin jaren 90 nog een film evenals een jarenlange tv-serie. De familie Flodder was in de ogen van hun omgeving een asociale familie. Vele mensen vonden de familie Flodder best wel interessant. Ze deden precies waar ze behoefte aan hadden. Ondanks alles was het gezin heel hecht. Ze kwamen voor elkaar op. Kaders hadden ze niet. Ons gezin komt werkelijk dichtbij de familie Flodder, omdat wij leven niet met kaders. Iedereen is welkom of niet, als het ons niet uitkomt.

Waarom trekt de hele buurt, de jeugd dan, graag naar ons huis? Misschien hebben ze thuis wel een verbod gekregen, maar daar trekken ze zich niets van aan. Het is gezellig bij ons. Toch trekken de kinderen netjes hun schoenen uit als ze binnen komen. Toch doen de kinderen het gene wat ik hen opdraag. Ze zetten netjes de prullenbak buiten, stofzuigen of maken ergens een plankje vast.

Toen we van de zomer op vakantie gingen stond de hele jeugd uit de buurt ons uit te zwaaien. Zo stoer als die vijftienjarigen zijn, met het kruis van hun broek op hun knieën, lieten ze geen traantje toen we vertrokken. Maar toen we terugkwamen hadden ze het spandoek wel uitgespannen met 'welkom thuis'. Ze hadden ook een stukje van mijn achtertuin opnieuw betegeld en een zithoek verplaatst naar een andere mooie hoek van de tuin. Ze eten vaak mee en blijven vaak slapen maar ze weten precies waar ze aan toe zijn. Als ze over mijn grens gaan, mogen ze net zo snel hun schoenen weer aantrekken en vertrekken. Drie dagen later komen ze dan weer met respect mijn huis

binnen. Vele woorden worden er niet gewisseld maar een verstandsblik zegt genoeg.

Deze kinderen hebben vrijheid. Voedt ze niet op. Kinderen weten waar hun grenzen liggen. Iedereen heeft dat in zich. Het onderbewustzijn weet precies tot hoe ver hij wil gaan en geeft signalen naar het bewustzijn. Het is net zoals mijn onderbewustzijn nog niet klaar is met Wybe. Zo kun je een kind ook niet dwingen klaar te zijn met iets als hij of zij er geen behoefte aan heeft. Willen kinderen niet roken en ze worden beïnvloed om te gaan roken, maar ze zijn vrij opgevoed, weten ze wat ze zelf wensen en willen en zeggen ze nee op het moment dat ze die uitdaging niet aan willen gaan. Laat ze de uitdagingen aangaan. Geef pas een halt op het moment dat je gevaar ziet. Geef een kind verder vrijheid. Laat hun wensen gehoord worden. Geef ze het gevoel dat ze gewenst zijn. Geef ze harmonie en een thuis. Bij mij is dat nooit veranderd, ondanks de jaren die verstrekken zijn.

Wybe was het enige kind van zijn moeder. Is Wybe vrij gelaten? Mocht hij zijn, wie hij zelf wilde zijn, of werd hem opgelegd om te zijn wat zijn familie en het korps wilde dat hij was? Wybe bevestigt dat hij niet mocht zijn wie hij echt was. Hij was die kleine zachte jongen die nooit wat goed kon doen. Wybe zei zelf: "Ik vluchtte van huis". Ik deed buitenshuis datgene wat ik thuis niet kon vertellen. Hij was bang dat ze erachter zouden komen. Hij deed het nooit goed. Zijn moeder is keurig, zijn vader is keurig en zijn oma is de allerliefste vrouw ter wereld. Ze heeft hem tien jaar lang opgevoed. Bij het korps mocht hij zichzelf in de vrije uren helemaal lam zuipen. Bij het korps moest hij doen wat hem opgedragen werd. Hij voerde de commando's uit. Hij heeft nooit zijn eigen zelfstandigheid mogen ontwikkelen. Daarom vluchtte hij in drugs, in vrouwen en in alcohol. Maar ik laat hem zijn wie hij werkelijk is, zegt hij. Ik ben de mooiste en het allerliefste wat hem ooit is overgekomen. Doordat hij mag zijn wie hij is, wordt hij onzeker. Hij weet niet eens wie hij is. Hij weet niet of hij de agressieve Wybe, of het kleine jongetje dat hij thuis vertegenwoordigt, is. Daar probeert Wybe nu achter te komen. Wybe probeert zichzelf werkelijk te veranderen.

Hoeveel van jullie zouden niet overgaan tot het simpele antwoord: kan ik niet of ik weet het niet? Wie van jullie blijft niet hangen in het verleden en laat dat jouw heden vertegenwoordigen? Wie van jullie ontkent zijn ware aard van dat moment? Ontken die ware aard van dat moment niet. Neem karma tot je. Karma is de wet van oorzaak en gevolg. Verander je levensloop.

Mijn Wybe neemt zijn karma tot zich. Hij verandert zijn levensloop omdat hij het zelf wil. Maar als je zoveel jaren een aangemeten persoonlijkheid opgelegd werd en dus aangemeten hebt, is het niet makkelijk, behalve als je een doorzetter bent om dat los te laten. Ik kan jullie wel vertellen, Wybe is een doorzetter. Hij geeft nooit op. Niemand had verwacht dat die zachte jongen die meer huilt dan ik, de marinierswereld zou halen. Zelfs zijn ouders en zijn halfbroer hadden dat niet verwacht. Hij wilde duidelijk hen bewijzen dat hij het wel kon, ondanks dat het heel teleurstellend voor hem was, omdat hij nu daarvan de wet van oorzaak en gevolg draagt.

Doop Sky

Wonderen bestaan. Er is een wonder geboren. Chantal heeft via één inseminatie die ik heb verricht, het moederschap gekregen. Tijdens de bevalling kwamen we erachter dat de toegang tot haar baarmoeder gesperd was door een streng. Dat betekent, dat het bijna onmogelijk was om tot succes van bevruchting over te gaan. Via de weg van inseminatie werd, Sky Isaak Romeo, door mij ingespoten. Op het moment dat ik de spuit erin duwde, gaf ik te kennen dat het een jongen was. Ik zei dat hij de namen Sky, die Chantal had gekozen, en Romeo, de naam die ik had gekozen, zou dragen. Na de bevruchting, wat toch nog een vraagteken was, gaf ik Chantal een kussen onder haar billen en feliciteerde haar.

Wybe en ik vertrokken richting Oostenrijk om te skiën. Toen Chantal twee weken later de zwangerschapstest deed, was deze natuurlijk positief. Ik had Chantal van tevoren gezegd, als jij zwanger bent, haal ik mijn spiraal eruit. Dus Wybe en ik met onze caperiolen naar het ziekenhuis en het spiraal laten verwijderen. We hebben er flink op los geoefend. Elke keer was het bijzonder, omdat je weet er kan een bevruchting plaatsvinden. Twee miskramen volgden.

Maar Sky kreeg het leven. Toen Sky ter wereld kwam, waren we aanwezig in de verloskamer, maar Chantal werd niet verlost. Simone, Christine en Wybe wezen mij aan om mee te gaan voor de keizersnede. Ik zag onze zoon Sky zo uit de buik van Chantal komen. Ik had geweigerd, al die uren lang, om te gaan zitten. Puur uit loyaliteit naar mijn vriendin Chantal. Ik heb alleen maar gestaan, ook in de ruimte van de OK.

Daardoor kon ik over het afdek materiaal kijken, dat daar ter afscherming hing. Huilend van blijdschap dat we onze zoon mochten verwelkomen in onze wereld. Verbaasd keken we elkaar aan. Verbaasd omdat dit was het kind dat negen maanden eerder zomaar spontaan zonder een afzender via mms op mijn telefoontoestel was verschenen. De dag dat we de donor vonden verscheen er plots een foto op mijn mobiel. Later verscheen de foto,

naast de naam van Chantal, toen ze belde. Ik dacht nog dat het een geintje was. Ik dacht dat Chantal een babyfoto van internet had geplukt en mij voor de gek hield. Maar er was geen afzender aanwezig. Dat betekent dat het letterlijk een Godsgeschenk was. Nu negen maanden later kwam er uit de buik van Chantal precies hetzelfde kindje als van de foto. Hij doet zijn naam ook eer aan.

Al mijn kinderen horen gedoopt te worden. Voor mij betekent dat opdragen aan de Goddelijke wereld. Mijn broer, mijn oudste broer, die ik nooit gekend heb, was niet gedoopt toen hij stierf. Hij leefde maar tien dagen. Doordat hij niet gedoopt was, hebben ze hem toen op onheilige grond begraven. Mijn moeder heeft nooit geweten waar haar zoon lag. Ik, als jongste kind, vond het een afschuwelijk verhaal dat mijn vader, mijn broer in de kist aan de pastoor had gegeven en dat het hierbij bleef. Mijn kinderen doopte ik altijd. In de kerk werd altijd een plechtigheid voor hen gehouden, zo ook voor Sky.

Chantal had niets met dopen. Ze weet niet eens wat het eigenlijk is. Ze heeft niet gediend in de kerk zoals ik. Ze heeft niet gezongen in de kerk. Zestien jaar lang was ik ondergeschikt aan het kerkelijk gezag. Pastoren aten bij ons thuis. Ik bad elke nacht omdat ik bang was, dat als ik dat niet deed, ik niet in het paradijs zou komen en dat ik afgestraft zou worden op mijn zonden. Dat regime kreeg ik van thuis en de kerk mee.

Chantal en ik hadden een afspraak bij een pastoor. We zouden de doop van Sky gaan bespreken met meerdere mensen die hetzelfde besluit hadden genomen. Daar zaten we dan. Eigenlijk vonden we het overbodig om eerst een gesprek aan te gaan, om dan pas de toestemming te krijgen om gedoopt te mogen worden. Opeens fluisterde ik in Chantal's oor: "Zou je ook niet gedoopt willen worden, samen met Sky?" Chantal had er wel oren naar. We vertelden de pastoor dat ook Chantal gedoopt wilde worden. De pastoor zei: "Laten we daar eerst in een apart gesprek over praten". Ik zei: "Waarom dat hele geouwehoer hieromheen, ze wil alleen maar gedoopt worden?" Nou, dat was werkelijk tegen het verkeerde scheenbeen van deze pastoor. We kregen een kleine woordenwisseling. Hij zei: "Iedereen kan kinderen dopen, zelfs jij". Dit bleef even bij mij hangen.

Mijn blijdschap ging om in verdriet. Ik stond op en zei: “Ik doop mijn zoon zelf, u zegt iedereen kan een kind dopen, dan doop ik mijn zoon zelf”. Ik liep de ruimte uit. Ze liepen meteen achter me aan. De pastoor stak een sigaret op. Dit vond ik erg ongepast. Ik legde mijn gevoel uit. Ik vertelde hem over mijn broer. Ik liet mijn tranen de vrije loop. Ik besloot om niet over te gaan tot dopen in de kerk. Ik ging toch nog even terug naar de plek om te luisteren naar de verhalen. Ter afsluiting zei ik tegen Chantal: “Ik doop Sky”. Dat vond Chantal prima. Maar hoe of wat ik dat zou doen, geen idee.

De ideeën en verhalen kwamen vanzelf. Er werd een mooie uitnodiging verstuurd. Ik besloot de doop te houden in een mooie ruimte waar ik al jaren kom. Deze ruimte stelde een kerkje voor. Het lag naast de ruimte waar ik altijd de workshops geef. Het leek me de geschikte plek. Teleurgesteld kwamen we in de ruimte aan, het kerkje was een lege zaal geworden. Toen we merkten dat de ruimte leeg was gingen we met z’n allen aan de slag. Er was mankracht genoeg. In no time hadden we een mooi kerkje nagebootst.

Het werd een prachtige dag. Sky zag er prachtig uit in zijn witte doopjurk. Deze had hij gekregen van zijn geestelijke meter. De geestelijke meter moest een belofte afleggen dat ze er altijd geestelijk voor Sky zal zijn, ondanks haar leeftijd. Ze is de 52 al gepasseerd en Sky is nog maar klein. Wybe werd officieel gevraagd als peter. Ook hij gaf de geestelijk belofte, om er altijd voor Sky te zijn, ondanks zijn eigen menselijke beperkingen. De moeder van Sky gaf haar belofte en ik gaf Sky mijn belofte. Zelfs Angel gaf haar belofte aan Sky. Zij beschouwt Sky als haar broertje. Ze vindt dat Sky twee mama’s heeft en niet een papa en mama. Zij opende zelfs de doop met een speech. Deze had ze de avond van tevoren zelf bedacht en op papier gezet.

Isaak kwam natuurlijk ook. Hij had doopsuiker laten bezorgen door Chantal. Hij vroeg aan de genodigden of ze hun hart voor hun broeders wilden openen. Één voor één kwamen ze moedig naar voren en deelden hun woorden met de broeders. Ze kregen een doopsuiker van Isaak en mochten voor de knieën van Isaak plaatsnemen. Ze kregen een knuffel van Isaak met zijn onvoorwaardelijke liefde. Ook mochten ze in de ogen van Isaak kijken. Fysiek gezien mijn ogen, maar dan met de bezieling van Isaak. Ontroerd

kwam ieder die onvoorwaardelijke knuffel halen. Het was een mooie dag. Een dag waar Chantal in het zonnetje werd gezet en Sky geknuffeld werd door de lieve mensen die wij broeders en vrienden noemen. Er werden cadeautjes uitgedeeld en de dooptaart werd opgegeten.

Onze Wybe, die niet aanwezig mocht zijn, koos er toch voor om deze middag met ons te delen. Als een opgejaagde hond moest hij na de doop terug naar degenen die de lakens uitdeelden, zijn ouders. Ik bleef achter met mijn vrienden. We dronken en aten gezamenlijk nog wat. We hadden een fijne avond. Helaas was onze Wybe bij zijn ouders. Hij nam met tranen afscheid van mij. Hij wilde niet weg. Wybe is een gehoorzaam kind.

Hij moet een keuze maken. Zijn oprechte liefde voor mij of zijn oprechte liefde naar zijn ouders toe. Of moet hij geen keuze maken en alleen maar mededelen wat de oprechte keuze van zijn hart is? Dat laatste is mijn wens. Dat hij kiest wat hij wil en niet kiest voor wat hem wordt opgelegd. Het doet mij verdriet dat hij mij ontkent bij zijn ouders en zijn familie. Ik zou willen dat hij de waarheid vertelt en hen de keuze laat maken. De keuze van: Wybe we keuren dit niet goed, je bent onze zoon niet meer of Wybe we keuren dit niet goed, maar we houden evenveel van je omdat onze liefde is onvoorwaardelijk. Het zou mijn hart verblijden als Wybe deze keuze zou maken. Het puur vertellen en bij zichzelf blijven. Dat wens ik voor ieder dat hij of zij zijn eigen keuze maakt naar zijn of haar eigen verlangens en behoeftes toe. Dat je bij jezelf blijft, ondanks de kritiek en veroordeling van mensen. Misschien ben je bang voor iets wat nog niets is. Oordeel niet vooraf over iets wat er nog niet is. Blijf bij jezelf. Geloof in jezelf. Verwaarloos jezelf niet. Wees je eigen zelf.

Daarom vertel ik deze waarheden steeds weer. Mijn angst moet ik ook loslaten. Dit is mijn boek, mijn verhaal, mijn waarheid. Hoe gaan de ouders van Wybe reageren als ze dit lezen? Hoe gaan mijn vrienden op mij reageren als ze dit lezen? Misschien ga ik mensen verliezen. Misschien gaan ze kortzichtig zijn en mij veroordelen op mijn waarheid. Mijn waarheid is gebaseerd op mijn verhaal. Toch heb ik gekozen om door te vertellen, omdat dit boek 'Wybe, wat doe je nou?', is ook jullie boek. Haal de naam Wybe weg

en zet de naam die jij bezit ervoor. ‘Tresi, wat doe je nou?’, ‘Simone, wat doe je nou?’, ‘Chantal, wat doe je nou?’. Bekijk jezelf met oprechte ogen en kijk ook of er op dat moment ook niet de gedachte bij je opkomt van: wat doe ik nou?

De invloed van ouders

Mijn liefde voor Wybe is werkelijk onvoorwaardelijk. Ouders horen dezelfde onvoorwaardelijke liefde voor hun eigen kind te hebben. Mensen zeggen zo vaak ik heb mijn kind onvoorwaardelijk lief, niets komt tussen ons in. Ze zeggen dat ze hun kind loslaten als het kind groot is en hem of haar zijn eigen beslissingen laat nemen. Worden deze woorden gesproken puur om te spreken, of is het werkelijk zo?

Ik sta nu op het punt om mijn oudste kind los te laten. Ik word eigenlijk gedwongen om mijn oudste kind los te laten. Je oudste kind is een hele belangrijke factor in je bestaan. Je eerste kind heeft je het moederschap gegeven, heeft je het gevoel gegeven hoe het voelt om moeder te zijn. Mijn Johnny werd gedwongen om in korte tijd zijn eigen bestaan, buiten mij op te bouwen. Waarom? Simpel, omdat het moet. Soms moet je als moeder zijnde je eigen gevoelswereld opzij zetten en denken aan wat beter is voor het kind. Word je kind volwassen als je altijd maar alles voor hem of haar doet? Wybe zei zelf: "Ik hoefde niet eens mijn post open te maken, ik hoefde niet eens zelf werk te zoeken, mijn moeder deed alles". Zijn moeder zorgde voor haar vijf jongere zusjes. Ze zorgde voor Wybe's opa en oma, haar ouders. Zijn moeder zorgt nog steeds voor zijn vader. Wybe's vader schilt in leeftijd bijna niets met de vader van Wybe's moeder. Zijn moeder zorgt graag voor anderen. Maar je kan ook teveel zorgen. Als ik naar mezelf kijk, voel ik nu al de tranen in mijn ogen opwellen, puur omdat ik mijn oudste heb verzocht het huis uit te gaan. Dat doet me zeer. Wat voor moeder ben ik dan? Een slechte moeder? Of ben ik juist een goede moeder? Ik bestempel mezelf als een goede moeder. Ik laat mijn kinderen zijn. Ze mogen gaan, staan en doen wat ze willen. Op het moment dat ze niet goed doen en over alle grenzen heen gaan, dan treedt ik op. Doordat ik zo werk komt er wel actie van de andere kant.

Mijn derde zoon is heel sociaal. Hij brengt zoveel kinderen mee. Ze komen graag over de vloer. Ze eten mee en zijn er graag, maar het is en blijft hangjeugd. Als er geen rekening wordt gehouden en er wordt teveel

gehangen en te weinig gedaan, dan treed ik op. Als ik dan thuiskom en het huis is een niet georganiseerde rotzooi, dan treedt ik op. Dan krijgen ze allemaal een bericht dat ze niet meer welkom zijn, tot het moment dat ik zeg dat ze weer welkom zijn. Juist die woorden, jullie zijn weer welkom, brengt respect. Op het moment dat ik dit inspreek, zijn ze nog steeds aan het sjouwen en schoonmaken. Ze willen niet weggehouden worden van het huis dat in het oog van de buurt te vrij is, maar blijkbaar trekt iets in dat huis hen aan om te blijven komen. Ik weet wel wat het is wat hen trekt. Het komt doordat ik hen laat. Ik respecteer hen, maar ze moeten mij ook respecteren.

De ouders van Wybe respecteren mij niet. Ze respecteren Wybe niet. Ze laten ons niet. Ze hebben voorwaarden op hun liefde naar Wybe toe. Dat is mijn ervaring. Dit doet Wybe pijn, dit doet onze vrienden pijn en het doet mij pijn. Zijn ouders zijn overtuigd dat ze goed doen en dat wij slecht doen. Hoe goed kan een relatie zijn? Zijn ouders vinden dat de relatie niet goed is door al het gene wat ik jullie nu al verteld heb. In hun ogen zijn we niet voor elkaar bestemd.

De moeder van Wybe was verloofd en haar verloofde ging ervandoor met een zuster uit het ziekenhuis. Zijn vader was getrouwd en had twee kinderen met die vrouw. Deze vrouw was psychisch niet in orde. Ze bracht de meeste tijd door in een psychiatrische inrichting om beter te worden. Hij zei zelf tegen mij: "Ik versleet vijf vrouwen per dag". Hij ontmoette de buurvrouw, dit was Wybe's moeder en ze besloten om maar samen verder te gaan. Wybe's vader was achtergebleven met een sinaasappelkistje met niets erin. Zijn vader heeft nog steeds niets. Alles staat op de naam van zijn moeder. Ze zijn op huwelijksvoorwaarden getrouwd. Die man loopt nog steeds te ijsberen, omdat hij aandacht nodig heeft van Wybe's moeder. Zijn vader krijgt die aandacht niet. Hij krijgt even tijdelijk aandacht. Een aandacht van hier heb je eten, hier heb je drinken, hier heb je even een moment van samenzijn. Spreken kan die man niet. Blijkbaar kan die vrouw ook niet luisteren. Als je niet spreekt, is er ook niet iemand die kan luisteren. Het klinkt nu allemaal negatief wat ik hier schrijf, maar dit is wel de waarheid die ik zelf heb ondervonden. Deze mensen heb ik echt in het begin van mijn relatie met Wybe lief willen hebben. Ik zei meteen mammi en pappi tegen

ze. Ik was daar net koud over de vloer. Ik speelde met zijn vader. Hij wist niet wat hem overkwam. In Spanje ging ik op zijn rug liggen en kietelde hem zo erg dat hij er bijna in bleef. Zijn moeder heb ik getroost omdat ze ongelukkig was en nog steeds is. We zijn samen een weekend weg geweest. We hebben samen een nacht hand in hand geslapen. Deze mensen zijn goede mensen, maar de oprechtheid van goedheid kan soms niet mijn oprechtheid van goedheid zijn.

Ik mis mijn vader en moeder. Ik mis die geneigenheid. Ik zoek het om mij heen. Huwelijk op huwelijk kom ik erachter dat mijn verwachtingen te hoog zijn. Ik vraag teveel. Omdat de mensen denken vaak in kaders. Dit boek ‘Wybe, wat doe je nou?’ moet buiten de kaders bekeken worden. Wordt dit boek niet buiten de kaders bekeken, dan word ik veroordeeld. Word ik niet veroordeeld, dan zeg ik: “Dank je wel”. Omdat als jullie buiten de kaders kijken, dan kijken jullie op dat moment achter de maskers van dat moment. Kom op mensen, hoe vaak heb je niet dat je in de ochtend wakker wordt en denkt: oh, wat heb ik gezegd of gedaan, ik had het zo of zo moeten doen. Hetzelfde met Wybe en mij. Ik denk precies hetzelfde met mijn verhaal. Ik denk: oh nee, dit kan toch niet zo. Dit is nooit eerder geweest, dit mag niet mislukken. We houden toch van elkaar.

De woorden van Isaak schieten me nu weer te binnen. Isaak zei: “Als de liefde goed is, dan zijn de omstandigheden zodanig weer goed te maken”. Onze liefde is goed. In deze haast 22 maanden durende relatie, is de liefde goed, maar de omstandigheden zijn minder goed. Maar de omstandigheden kunnen we toch veranderen? We kunnen toch de hand aan ons lot geven? Stijg boven je eigen zelf. Verwacht veel en ontvang nog meer. Maar ja, dan is er altijd weer de angst die om de hoek komt kijken. De angst van: verkeer ik niet in een disillusie? Misschien gaat het allemaal op niets uitlopen. Mijn verwachtingen naar Wybe toe waren menselijk, maar dat wil ik niet meer. Ik wil mezelf verheffen boven mijn menselijkheid. Ik wil het gevoel laten tellen en niet het verleden. Wybe heeft de relatie tussen mij en zijn ouders kapot gemaakt. Wybe heeft de relatie met de kinderen niet kapot gemaakt. Hij heeft ook niet de relatie met mijn vrienden kapot gemaakt. Mijn vrienden en mijn kinderen zaten er met hun neus bovenop. Ze zagen de martelingen, ze zagen

de verscheuringen in mijn ogen, ze zagen de blauwe plekken steeds weer, ze zagen dat ik lichamelijk achteruitging, maar ze hebben Wybe en mij nooit in de steek gelaten.

Ik kan me nog een dag herinneren, kort geleden. We kwamen met z'n allen bijeen in het huis van goede vrienden van ons. Wybe, kwam net terug uit Drachten. Ik wilde niet dat hij me ophaalde. Ik zei: "Ga jij maar rechtstreeks". Mijn energie was al aan het veranderen. Ik dacht: misschien heb ik te weinig gegeten. Ik wist niet dat ik beïnvloed werd door de Goddelijke wereld. Ik wist ook niet wat mij te wachten stond. Op die bewuste avond kwam ik aanrijden en ik voelde mezelf te moe om deze dag te voltooien. Ik was moe maar ook blij om mijn vrienden te zien. Ik bad tot God en vroeg om kracht om deze dag te voltooien.

Met Sky achterin mijn auto vertrok ik naar mijn vrienden. Het was mijn weekend met Sky. Heerlijk was het om met mijn kind te zijn en mijn kinderen te zien met het kind dat bijna aanvoelt als God. Ik was vermoeid en ging verlegen ergens zitten. Mijn moeheid had een reden. Ik werd beïnvloed door God, dat verhaal horen jullie zo. Mijn vrienden kregen een discussie met Wybe. Hij had een hoge toon en voelde zich verraden door mij. Omdat hij mij niet mocht ophalen en we niet samen naar mijn vrienden gingen, was de energie al opgebouwd en was hij gefrustreerd. Ik zat daar stilzwijgend. Chantal die naast me zat zei: "Ook jij moet spreken Tresi". Nee, ik spreek alleen als ik moet spreken. Ik hield mijn mond. Nadat Wybe weer in de tuin was gaan roken en mensen hem toch wilden overtuigen hoe het werkelijk kon en kan zijn kwam hij terug naar binnen. Hij zei: "Zeg jij het maar".

Ik weet dat ik vaak teveel spreek of te onverwacht spreek, maar hij had net van tevoren kaarten getrokken. Het waren van die psychologische kaarten die mijn vriendin waar we bij op bezoek waren had. Hij keek op van de tekst die eruit kwam. Het kwam precies overeen met hoe hij zich voelde en waar hij op dat moment in zat. Ik wilde mijn eigen kaarten gaan leggen. Ik legde ze, maar ze spraken niet. Ik raapte de kaarten bijeen en hield ze vast. Toen Wybe voorlas wat er op zijn kaarten stond zei ik: "Wacht, ik ga mijn kaarten leggen". Mijn kaarten spreken voor mij, ik ben de kaarten, het is mijn gave

zegt Isaak. De kaarten zeiden wat ik dacht. Ik schudde ze en legde ze willekeurig neer. Typisch weer Chantal, zegt ze op het einde: “Wat vind je ervan Wybe?” Wybe zei met een nijdige toon: “Wat denk je zelf?” Bijna was de avond verloren gegaan. Wybe besloot om zijn laatste biertje te nemen en te vertrekken. Hij nam eerlijk afscheid van ieder, maar oneerlijk in zijn hart. Hij wilde niet weg, maar hij vertoonde weer hetzelfde gedrag, dat wij vluchtgedrag noemen. Wybe en ik hebben beide last van vluchtgedrag. Hij kustte me en ging weg.

Chantal was bang dat ik weer rare sprongen zou gaan maken. Ze was bang dat ik me zou verlagen in andere mannen. Iets in mij zei: “Sta op en loop naar hem toe”. De gastheer was met hem aan het praten en ik zei: “Mag ik even?” De gastheer liep naar binnen en Wybe stond daarbuiten voor de auto. We keken elkaar aan en ik zei: “Mag ik je knuffelen?” Ik knuffelde hem en hij werd meteen handtastelijk. “Kunnen we straks nog seks hebben, ik ben botergeil” zei hij. Ik zei: “Ik ga ook zo weg”. Hij schrok, omdat ik ben veilig als ik bij mijn vrienden ben, maar het voelt voor hem onveilig als ik in de kroeg hang. Hij weet dat ik veel aandacht van mannen krijg en is daar natuurlijk niet blij mee. Ik zei: “Ik ga naar binnen”. Hij zei: “Ik ga me omkleden en dan kom ik naar je toe”. Hij moest het even allemaal laten bezinken wat er allemaal tegen hem gesproken was.

Ik keek hem aan en zei: “Deze mensen hebben zich verheugd op deze dag”. Ik zei tegen hem: “Jij krijgt alle aandacht, je verziekt het weer, je gaat weg, ze zijn je vrienden”. Ze zijn echte vrienden omdat ze zeggen zelf: “Wij veroordelen je niet, je ouders veroordelen Tresi, maar wij veroordelen je niet, we nemen je voor lief, ondanks alles wat je hebt gedaan”.

Wybe zei: “Zie ik je nog?”. Ik zei: “We bellen”. Hij weet dat ik niet bel. Hij zei: “Ga je echt bellen?”. Ik zei: “We bellen”. Mijn gedachten waren alweer bij een ander. Ik dacht: ik ga lol maken met een vriend. Ik heb geen seks, maar puur lol en vermaak. Ik kan niet alleen maar vluchten bij Simone en Chantal. Er zijn ook andere mensen waar ik naar kan vluchten. Ik weet wie ik ben. Ondanks dat ik zonder persoonlijkheid ben, voel ik me wel echt op dat moment. Je voelt je echt, zoals je jezelf echt voelt, maar je hebt nog steeds je

grenzen toch? Toch word je losser en makkelijker, of juist andersom. Nee, mijn Wybe, mijn lieve Wybe moest nu bewijzen. Dat deed hij. Hij was aan het besluiten. Hij zei: “Wat wil je dat ik doe?” Ik zei: “Ik wil dat je hier komt”. Hij draaide zijn auto op slot en hij kwam weer binnen. Het was net of het afgesproken was. Enthousiast groette iedereen hem. Weer ging Wybe een rondje maken. Hij was weer thuis. Hij ging koken met de gastheer.

Voor we het wisten kregen Simone, een andere vriendin en de gastvrouw een healing. Opeens had ik werk te doen. Ze waren allemaal verdrietig, negatief en moe. Gelukkig was ik niet degene die verviel in een energieaanval. Ik voelde hem wel aankomen en zei tegen die vriendin: “Zal ik je even behandelen?” Als ik een ander behandel krijg ik energie. Zo gezegd zo gedaan. De healing was niet helemaal onbaatzuchtig omdat ik had er zelf ook baat bij. De avond was fantastisch. We waren de laatste die overbleven. Het tij keerde zich. Wybe deed zijn best op dat moment om niet weg te lopen en ik deed mijn best om niet koppig te blijven hangen. Ik verhief mezelf.

Ik weet dat jullie dit herkennen. Ik denk dat jullie wel eens in zo’n situatie gezeten hebben, dat jullie dachten: doe jij maar de eerste zet. De koppigheid kan soms zodanig hoog zijn dat je juist het tegenovergestelde doet dan dat wat je in je hart voelt. Je wil iemand op dat moment niet verliezen. Je wilt niet in zo’n situatie terecht komen, maar ja je wilt ook jezelf niet verlagen en je zwakheid tonen.

Toen ik naar buiten liep en Wybe verzocht om me te knuffelen, toonde ik geen zwakheden maar juist kracht om me te verheffen boven mijn menselijkheid. Dat heeft me een prachtige avond gegeven. Het heeft het tij werkelijk gekeerd van negatief naar positief. Wybe is een goed mens, maar Wybe heeft, zoals jullie allen, zwakheden. Zijn zwakheid is onmacht. Hij wil de macht over een situatie hebben. Hij wil macht over mij hebben. Hij sprak tegen het gezelschap en zei: “Weten jullie wel hoeveel moed het van mij vergt om hier over de drempel te stappen, jullie kennen de verhalen wat ik doe, ik mishandel, ben agressief en jullie weten dat Tresi het aan de grote klok hangt, iedere keer weer staan jullie open voor mij, onvoorwaardelijk”. Helaas doen de vrienden en kinderen dat wel. Waarom doen Wybe’s ouders

het niet? Zij hebben me niet in alle toestanden gezien, zoals mijn vrienden me hebben gezien. Ze zagen mij in alle toestanden van dien. Ze zagen mijn verwardheid, verdriet en ze zagen me apathisch in bed liggen dat ik niet meer wilde leven.

Zijn ouders hebben mij niet gezien in mijn goeie tijden. Ze zagen me niet in de tijden dat ik Wybe Durk liefde gaf. Ze hebben misschien flitsmomenten meegemaakt zoals je flitst met je fotocamera. Mijn vrienden hebben hem vergeven. Ieder van hen heeft hem vergeven en ook Isaak heeft hem vergeven. Ik denk niet eens dat Isaak hem behoefde te vergeven. Isaak is onvoorwaardelijk.

Mijn hartsvriendin heeft hem vergeven, terwijl ze zoveel van mij houdt. Zij is degene die ik beschouw als de moeder die ik nooit heb gehad. Ik zocht het altijd bij schoonouders. Daar hou ik bij deze mee op. Het hoeft van mij niet meer. Ik heb eigenlijk al een moeder en een vader. Mijn vader heet Isaak en mijn moeder is eigenlijk iemand die heel simpelweg mij beschermt en dat is Chantal. Een moeder behoort haar kind te beschermen. Ik kan jullie garanderen dat Chantal dat ook altijd doet. Soms beschermt ze me teveel, dan ga ik daar als een puber tegenin. Teveel bescherming is ook benauwend, maar wel veilig. Je weet tenminste dat je beschermd bent.

Die schoonouders, die ik mammie en pappie noemde, beschermen Wybe ook, maar niet op de manier zoals het hoort. Hij hoort de volwassen maatschappij aan te kunnen gaan. Hij hoort om te kunnen gaan met de verantwoordelijkheid van het leven. Hij hoort niet meer te vluchten naar het veilige thuisfront. Hij hoort niet meer door te denken aan wat er morgen komt. Heb je 100 euro, dan geef je maar 100 euro uit, dat behoort je te weten. Wybe wil zelfstandigheid en probeert dat te creëren. Zijn vader en moeder hebben duidelijk gesproken en gezegd: “Tresi is hier niet meer welkom”. Op dat moment ontnem je als ouders zijnde een stukje geluk bij je kind. Je dwingt een kind te kiezen voor iemand waaruit ze geboren zijn of voor iemand waar ze eigenlijk uit liefde voor gekozen hebben. Wybe kiest voor mij heb ik hen verteld op de dag van de aanvaring. Ik zeg nu weer dat ik hoop dat ik hier gelijk in krijg.

De illusie van samenwonen

Op het moment dat je als fysiek mens, jezelf al meerdere keren gevoelsmatig hebt laten overtuigen dat je samen oud kan worden, dan wil je ervoor gaan. Je wilt samen een huishouden runnen, kindjes krijgen en ze samen opvoeden. Op het moment dat je jezelf hierin hebt overtuigd en de tegenstrijdigheid in jezelf hebt overwonnen, dan wil je er werkelijk voor gaan.

Ik weet dat elk van jullie ook deze tegenstrijdigheid aan kan voelen, bewust of onbewust. De gedachte, gaan we wel samen oud worden, gaat het niet weer mis lopen, is wel een gedachte die bij mij leefde. Misschien is het je eerste keer dat je gaan samenwonen. In dat geval moet je de overtuiging bij jezelf neerzetten dat het succesvol gaat aflopen. Ik heb drie huwelijken achter de rug. Daarnaast heb ik nog twee keer samengewoond en heb ik genoeg lat-relaties tussendoor gehad. Dit maakt mij natuurlijk geen onwetend mens. Iedereen aan wie ik mezelf fysiek heb gegeven, was voor mij wel degene die ik mijn prins noemde op dat moment. Loslaten doet zeer, maar afscheid is vooruitgang.

Wybe moest zijn veilige haven 'Drachten' loslaten. Maar kon hij dat werkelijk, of had hij een innerlijke strijd daarin? Of had hij misschien ook de tegenstrijdigheid in zichzelf? Ik geloof dat beide van toepassing is. Ik was ervan overtuigd dat ik met hem oud wilde worden.

Wybe trok bij mij in. Officieel was het nog niet mogelijk, omdat hij nog een aantal zaken financieel recht moest breien. Hij had een rechtzaak tegen zijn ex lopen. De uitspraak die uit het hoger beroep moest komen, moest hem bevrijden van zijn grote financiële schuld. Ik moest geduld hebben. Maar liefde geeft geduld toch. We woonden toch samen, daar ging het toch om.

Op een dag gingen we samen naar Texel. Op Texel voerde hij zijn dienst uit. Al zijn spullen werden opgehaald. Met trots stelde hij me voor aan collega's. Zijn hele auto werd volgestouwd en zijn spullen werden veilig op mijn zolder

gelegd. Meer dan zijn klerenkast leeg maken, hoefde hij niet. Hij had geen spullen omdat hij nog thuis woonde. Blij en hoopvol gingen we de overeenkomst van samenwonen tegemoet. Maar het werd hem niet. Keer op keer voelde het niet als één. Hij deelde niet mee aan het huishouden, financieel gezien. Hij deed wel wat poetswerk, maar meer omdat hij zich verplicht voelde. Hij nam het washok tot zich. Ik deed de strijk en het koken. Hij vond mijn eten lekkerder dan de aardappelen met het stukje vlees dat hij thuis bij zijn ouders kreeg. Bij mij was het altijd weer een verrassingsmenu. Toen Wybe zijn kookkunst aan mij toonde, was ik verbaad dat het niet verkeerd smaakte.

Wat ik niet snap is waarom hij nog steeds veel geld af moest dragen van zijn salaris aan zijn ouders. Daardoor had hij geen lucht in zijn financiële situatie. Die antwoorden wilde ik wel verkrijgen. De vraagstelling was alleen teveel. Zijn ouders hadden hem en zijn ex 35.000 euro geleend om een verbouwing te kunnen bekostigen. Hij ging samenwonen met haar binnen zeer korte tijd. Het huis stond op haar naam. Ze scheidde van een lange relatie voor Wybe. Ook bij haar heeft hij de truc van: kies voor mij, emotioneel uit kunnen voeren.

Aan de keukentafel werd me verteld dat de lening die zijn ouders hem en zijn ex hadden gegeven niet meer bestond. Het was een gift geworden, omdat zij naar het buitenland was vertrokken. Ze had nooit een handtekening onder het contract gezet. Maar als die lening niet bestond en hij daar niet woonde, waarom werd er nog steeds elke maand 500 euro overgemaakt? De liefde van de ouders is toch onvoorwaardelijk? Jullie liefde voor je kind is toch onvoorwaardelijk? Als die lening niet bestond, waarom moest er dan terugbetaald worden? Zeker twintig maanden lang, gedurende onze relatie, kwam ik er keer op keer op terug. Ruzie was hier weer het gevolg van. Ik zei: “Als het is zoals jullie vertellen, dat het puur voor de schijn is, dat jullie kunnen aantonen bij de rechtszaak dat Wybe de schulden bij zijn ouders heeft afbetaald, waarom komt het dan onder de tafel niet terug?” Ook daar konden ze me geen antwoord op geven.

De illusie van samenwonen werd voor mij een desillusie. Ik had gehoopt dat we gelukkig konden worden onder één dak. We wilden samen kinderen krijgen. Het was nog maar heel pril in onze relatie, toen zijn moeder al op zoek ging naar een groter huis. Ze zocht huizen van rond de 1.200 euro per maand. Dat kon Tresi in haar ogen makkelijk betalen. Ik keek toe. Snappen deed ik het niet. Waarom zocht zijn moeder een huis voor ons uit? Waarom wilde hij groter wonen, terwijl hij geen geld had. Ik ben er tot op heden nooit in getrapt om te verhuizen. De vraag kwam keer op keer. De vraag om te verhuizen, of een boot te kopen, of bij Chantal een 2de hypotheek vragen om een dure boot van 45.000 euro aan te schaffen. Wybe koos niet voor een kleine boot om te starten. Nee, het moest meteen een goed groot jacht zijn. Het mocht wel opgeknapt worden, dat gaf niet. Dan maakte hij het wel naar zijn eigen zin. Wybe werd rustig op het water. Dat klopt. Maar we wonen in Nederland. Hoe vaak gebruik je een boot? Zeker wij die reislustig zijn, kunnen niet overal komen met een boot. Ook hier heb ik weer nee moeten zeggen. Ik heb ook nee moeten zeggen op de aanschaf van een andere dure auto. Ook dit was in het begin van onze relatie. Hij kwam met een papier aanzetten met daarop een Audi 4 of een hele grote familiebus met tv-schermen en draaiende passagiersstoelen. Onbetaalbaar maar ook hier werd hij weer boos toen ik nee zei.

Wybe gaf eerlijk toe dat hij bij zijn ex nooit nee kreeg. In zijn relatie met haar had hij een grasmaaier waarmee hij rijdend door de wei kon grasmaaien. Ook dat was weer een dure aanschaf. Zij was altijd met haar dingen bezig. Ze hadden weinig contact. Hij had in deze korte relatie wel datgene wat hij wilde. Er werden vele auto's ingeruild voor andere auto's. Creditcards werden gebruikt om boodschappen van te doen. Er werd geld geleend bij zijn ouders. Hun salaris was te weinig. Gek hè, als je zo'n uitgave patroon hebt. Ik heb gemerkt dat Wybe niet met geld om kan gaan. Hij vertoont geen volwassen gedrag. Hij regelt zijn zaakjes niet. Hij maakt zijn post niet open. Hij gaat nergens achteraan. Dat soort dingen deden zijn moeder, zijn ex, Chantal en ik.

Leren betekent willen. Wilde Wybe wel leren om volwassen te worden? Blijkbaar heeft hij nu een illusie gecreëerd van alleen wonen. Hij denkt dat als

hij alleen woont dat het allemaal gaat lukken. Hij denkt dat hij dan zijn financiële zaken op orde kan zetten. Helaas heb ik maar weinig aanstalten daartoe gezien.

Toen we naar Miami gingen heeft hij met pijn en moeite een creditcard kunnen bemachtigen. Het resultaat hiervan is weer een grote schuld. Zijn telefoon is afgesloten omdat hij ook daar een schuld heeft opgebouwd. Ik moest uitkijken dat mij niet hetzelfde lot zou overkomen. Ik merkte wel dat mijn bankrekening steeds minder in saldo kwam te staan en dat ook mijn reservepotjes werden aangebroken. Ik dacht: geld is maar een ruilmiddel, als we maar gelukkig zijn. Als mijn portemonnee niet zo gul was, waren er geen leuke uitstapjes geweest. Elke keer weer was ik degene die financieel voor alles opdraaide. Behalve in Miami, daar was mijn portemonnee gesloten. Hij verwende me wel met lingersetjes of andere leuke materiële zaken. Op het moment dat de relatie slecht ging of weer over was, dan vernietigde hij ook weer al datgene wat me lief was.

Waarom gaan mensen samenwonen? Om elkaar beter te leren kennen toch? Ik heb Wybe beter leren kennen. Zowel negatief als positief. Één ding weet ik zeker. Mijn illusie van samenwonen, mijn tegenstrijdigheid en innerlijke strijd, ga ik graag met opgeheven hoofd aan. Of het nou Wybe of een andere geliefde is. Mij zul je weer zien samenwonen. Mij zul je weer zien trouwen en misschien ook weer rouwen. Als je niet leeft op hoop of geloof, dan leef je op overleving. Ik overleef niet dit fysieke leven met het niet beleven. Ik ervaar graag situaties. Elke situatie die zich aandient, hoe eng ook, wil ik liever meemaken dan een toeschouwer zijn. Ik wil het niet aanhoren van een ander en me in kunnen voelen bij anderen maar het niet zelf hebben ondervonden.

Dus lieve mensen, geef jezelf de ruimte om het te ervaren. Al is het een enge ervaring, een teleurstellende ervaring, al eindigt het met pijn en destructief gedrag, het blijft puur een tijdelijk moment.

Met vrienden gaan zeilen

Toen ik mijn vrienden vroeg wat voor hen het toppunt van 2008 was, hoorde ik vooral het woord: “Zeilen”.

Ik neem jullie mee terug naar dat moment. Ik had besloten om 18 mensen uit te nodigen om met drie zeilboten in Friesland te gaan zeilen. Het was goed weer. Iedereen had drinken en eten meegenomen. Het was fantastisch. Simpel op het water, lekker genieten van de zon en in het water springen. Even helemaal jezelf kunnen zijn, tussen 18 vrienden.

Ook de ouders van Wybe had ik uitgenodigd. Wybe moest natuurlijk zichzelf weer uitsloven. Hij zakte zo door het luikje van de boot. Ik dacht nog: oh jee, daar gaat mijn borg. Ja hoor, daar ging inderdaad mijn 150 euro borg. Het is altijd wat met Wybe. Ooit zei hij tegen mij: “Ik denk dat ik een kwaai geest boven me heb”. “Waarom gaat er altijd iets kapot als ik iets aanraak vroeg hij me?” Ik dacht ook: waarom gaat er altijd iets stuk als hij iets aanraakt?

Opeens had ik het gehad en besloot ik om in een andere boot te gaan zitten. Ik vermaakte me daar wel. Chantal en Simone zaten ook in deze boot. Ik dacht: schaamte heb ik niet. Simone moest plassen maar durfde niet overboord te plassen. Ik deed het voor. Ik hield Simone vast en liet haar op me leunen. Zo plaste ze het water in. Heerlijk zo in de vrije natuur.

Opeens kleepte ik me poedelnaakt uit. Ik ging zo als een mascotte van een boot op de giek liggen. Simone trok haar boventruitje uit en ook Chantal volgde haar voorbeeld. Zo vaarden we de haven in. Jullie hadden de gezichten van de ouders van Wybe en Wybe zelf moeten zien. Ik had geen zin in ruzie en sprong in de armen van Wybe. Ik knuffelde hem en zo maakten we het even goed.

Jeffrey kreeg speciale aandacht omdat hij net zijn 4-jarige voertuigonderwijs succesvol had afgerond. Hij mocht op tafel staan en werd gefeliciteerd. Hij mocht rijkelijk geld in ontvangst nemen. Soms moet men ook aangeven wat

men wenst. Dat doe ik altijd. Ik geef aan en zei: “Goh, Jeffrey heeft zijn opleiding succesvol afgerond”. Ik vroeg mijn vrienden hem te laten zien dat ze trots op hem waren. Zo kwam er keer op keer een glimlach op de gezichten van mijn vrienden en Jeffrey. Hij werd verblijd met geld.

De avond was nog niet voorbij. Met z’n allen gingen we ergens eten. We kwamen op een zolderkamertje van een Italiaans restaurant terecht. We aten gezellig met z’n allen. De bediening vond ons te luidruchtig. Er was niemand behalve wij in het restaurant. Het eten was matig, maar dat gaf niet. Als je het maar gezellig hebt met elkaar.

Na het etentje gingen we naar de kroeg. We gingen met z’n allen naar een belangrijke voetbalwedstrijd kijken. Het was blijkbaar een belangrijke wedstrijd. Ik weet niet wie er gewonnen of verloren heeft. Ik kreeg een klein dispuut met één van mijn zonen. Eigenwijs als hij soms kan zijn, kan hij de bal bij mij leggen en ik gooi hem er dan zo in, of hij drijft het op de spits. We gingen dit dispuut aan en losten het ook weer op.

Dit kleine onderwerp met de titel ‘Met vrienden zeilen’, sluit ik af met deze woorden. Gezelligheid en saamenhorigheid, ligt allemaal aan hoe je het zelf beleeft en ervaart. Nodig mensen uit. Ga op de bonnefooi de dag tegemoet. Ga mee met de emoties die komen of volgen. Wees ook hier niet bang om alleen maar te ervaren.

Spontane huwelijksaanzoek

Het was weer een maandag. Maandag is voor mij de definitie van er gebeurt altijd iets bijzonders. Zaken worden altijd op deze dag weer bijgelegd of juist ontstaat er weer een ruzie. Het is altijd wat. Wat is er nou toch met die maandag? Het is begonnen op de dag dat ik emotioneel van Sergio scheidde. Dit gebeurde op een maandag en sindsdien lijkt het net of er een vloek op de maandag rust.

Even terug naar deze bewuste maandag waarover dit hoofdstuk gaat. Ik zie me nu nog met mijn boodschappenwagen in de supermarkt inkopen voor de hele week doen. Tsjja, de kinderen moeten ook eten nietwaar. Opeens kreeg ik het gevoel dat ik Wybe op deze dag een huwelijksaanzoek wilde doen. Chantal had er meteen oren naar. Ze zei: “Oh leuk, even een glaasje rosé pakken, dan krijg ik de leukste ideeën, neem jij er ook maar één”. Ik zei: “Ik sta achter een boodschappenwagen hoe moet ik een glaasje rosé nemen?” We moesten snel wat verzinnen, het was immers al 15.00 uur. We hadden weinig tijd omdat Wybe de volgende dag zijn eerste zakenreis had. Via de connecties van een goede vriend hebben Chantal en ik deze baan voor hem weten te regelen. Chantal heeft de sollicitatiebrief in naam van Wybe verstuurd. Tijdens het eerste sollicitatiegesprek zat ik in de auto te wachten. Het gesprek verliep goed en het tweede gesprek volgde en hij werd aangenomen voor deze baan.

Op deze bewuste maandag kreeg ik een sms dat hij de volgende dag voor een aantal dagen zou vertrekken naar het buitenland. Ik dacht bij mezelf: ik ben zelfs bereid om mijn vriend Nino voor Wybe opzij te zetten en eerlijk en oprecht een huwelijk met Wybe aan te gaan. De Euromast is letterlijk een hoogtepunt en het leek Chantal en mij ook zeer toepasselijk om Wybe ten huwelijk te vragen als hoogtepunt in onze relatie op dit hoogste punt.

Ik vroeg Chantal de Euromast voor Wybe en mij te reserveren. Chantal reserveerde een nagerecht waarop stond: wil je met me trouwen?, met daarbij een glaasje champagne. De mensen in het restaurant wachtten geduldig of

Wybe ja of nee zou zeggen. Het zou een bijzondere dag worden dacht ik nog. Ergens in mij kwam die angst ook weer om de hoek kijken.

De vorige keer toen we van de maandag een bijzondere dag wilden maken, eindigde deze in een nachtmerrie. Ik werd toen het hotel uitgezet. Wybe koos toen niet voor mij, hij vluchtte. Chantal bleef achter met een gezicht vol bloed omdat ze zo pats-boem plat op haar neus in het grind was gevallen toen ze op de vlucht was voor de bewaking. Na zes uren van gedachten, gevoelens en de toezegging om het voor elkaar te krijgen samen met Chantal eindigde deze dag in een nacht samen in de auto. Veel verdriet voelde ik toen. Hoe kon hij me dat aandoen? Hoe kon hij niet voor mij kiezen? Hoe kon hij voor zijn ouders kiezen, terwijl hij zei dat hij van mij hield? Mijn gevoelswereld was zo erg verward. Je voelt in jezelf de leuke momenten met je geliefde en je probeert het goed te doen. Je probeert werkelijk goed te doen. Maar het is niet goed. Het wordt niet als goed ontvangen. Nee, het werd als fout ontvangen. De gedachte aan deze maandag schoot op deze maandag waarover ik jullie nu wil vertellen even door me heen. Deze maandag zou perfect worden dacht ik nog. Het zou me niet weer overkomen.

Wybe kreeg de opdracht om exact om 19.00 uur bij de Euromast te staan. Ik had de tickets al gekocht en was blij om hem te zien. We gingen samen met de lift naar boven. Hier werden we verwelkomd. We mochten onze jas uitdoen en kregen een prachtige tafel. Wybe zei: "Waarom zitten we niet bij het raam?" Ik dacht: we zitten nu toch aan een 2-persoonstafel, anders zaten we aan een 4-persoonstafel. We zaten toch perfect hier. Een paar keer wilde ik opstaan omdat ik de skyline wilde zien. Ik riep: "Deze skyline is nog mooier dan de skyline van Miami". Elke keer als ik opstond zei Wybe: "Hier blijven". Tot zeker vier keer toe ging ik weer netjes zitten. De vijfde keer ging ik toch kijken naar de skyline. "De skyline is zo mooi" zei ik. Wybe zei: "Jij bent toch bang voor hoogte?" Ik had de railing vast. Ik had mijn achterste naar achteren gedrukt. Blijkbaar was ik bang voor deze hoogte. Wybe deed heel erg stoer tegen de ober. Hij vroeg: "Kan ik abseilen?" De ober zei: "Nu niet". Hij zei: "Ja, ik ben marinier geweest, ik doe dat zo". Hij had veel aandacht voor de ober en de andere mensen, maar had weinig

aandacht voor mij. Hij legde me uit hoe je zou kunnen abseilen. Ik wist genoeg. Nooit zou ik gaan abseilen. Ik wilde zo graag naar het andere punt van de Euromast gaan, het hoogste punt.

Eerst bestelden we champagne. Wybe zei: “Je vraagt niet eens naar de prijs”. Ik zei: “Geef niet, je bent alle prijzen waard, al kost het 150 euro”. Hij zei: “Als ik bestel zou ik eerst de prijs vragen en dan pas bestellen”. Ik liet mijn gedachten gaan. Ik wilde niet langer denken en alleen maar genieten. We bestelden het hoofdgerecht. We hadden maar vijf minuten de tijd om omhoog te gaan. Ik dacht dat we romantisch omhoog zouden gaan. Wybe draaide zijn shag en ik keek over de skyline. Voordat ik het wist was het eten klaar en werden we geroepen. Later op de avond zou ons de gelegenheid gegeven worden om toch nog het hoogste punt te bezoeken met een andere lift. Ik wil dit heel graag ooit overdoen. Mijn hart doet zeer bij de gedachte dat de romantiek er niet was op dat moment. Hij zei: “Waar heb ik dit allemaal aan verdiend, heb ik soms zo’n gouden lul?” Ik dacht dat hij terugdacht aan de nacht eerder waarin ik misschien wel negentien keer klaar was gekomen. Misschien heeft hij wel een gouden lul, maar daar deed ik het niet voor. Seks met Wybe is fantastisch.

Hij zag twee cadeautjes ingepakt en wel voor hem op tafel liggen. Hij wist dat één van de twee cadeaus een kaart was. Het was een mooie kaart met daarop een bruidspaar. Op deze kaart had ik mijn gevoel en mijn emoties opgeschreven. Het andere cadeautje was een sigaar. Wybe dacht dat het een zuurstok was. Hij zei: “Geef me die cadeaus, wanneer mag ik de cadeaus open maken?” Ik zei dat hij geduld moest hebben. Ik checkte voor de zekerheid nog even bij de ober of er een nagerecht zou komen, omdat de ober ons aankondigde dat we een keuze hadden uit een 4- of 5-gangen menu. Een hoofdmenu was genoeg. Ik ontplofte haast. Toen we terug kwamen van het hoogste punt van de Euromast stoof Wybe zo tegen een serveerster aan. Ook hier deed hij weer zo stoer. Ik zei er wat van. Ik zei: “Wybe, waarom loop je zo ver vooruit?” De energie veranderde meteen. Gelukkig herstelden we beiden.

Na het hoofdgerecht volgde het nagerecht. Het was een spiegelpaas met daarop in chocolade geschreven ‘wil je met me trouwen?’ en drie ijsbolletjes. Daarnaast stonden er ook twee glazen Prosecco. Ik stond op en ging voor hem op mijn knieën. Ik vroeg: “Wil je met me trouwen?” Ik voelde een aarzeling. Hij zei iets maar dat ontschoot me meteen. Hij keek om zich heen en hij zei: “Ja”.

Met gemengde gevoelens ging ik weer zitten. Als ik eerlijk ben bedacht ik me tijdens het eten of ik dit wel zou doen. Toen dacht ik: het zijn gewoon je eigen angstgevoelens, zet door. Ik dacht: misschien moet ik het toetje afzeggen, moet ik het niet doen. Maar ja, ik zat al in het heetst van de strijd.

Ik las de kaart voor en sprak mijn gevoelens uit en zei dat ik het verleden wilde vergeten. Ik zei dat hij zichzelf en ook mij moest vergeven. Ik zei hem ook dat de kinderen hun toestemming hadden gegeven. Ik vroeg hem met mij te trouwen op 14 februari 2010. Opeens begon hij te veranderen. Hij zei: “Ik heb tijd nodig, ik moet mijn ouders zover krijgen”. Hij sprak en zei: “Je bent teleurgesteld”. Natuurlijk was ik teleurgesteld. Ik zei: “We trouwen een jaar later dan jouw aanzoek een jaar eerder”. Hij zei: “Het is dan te koud”. Hij zei: “Blijf spreken”. Ik zei niets. Hij werd alleen maar kwaai. Ik dacht: waarom reageert hij zo? Ik zei: “Geef me dan een datum Wybe”. Wybe zei niets. Ik zei weer: “Geef me een datum”. Hij zei: “Iets van 30 juni”. Ik vroeg hem: waarom 30 juni, wie is er dan jarig? Zijn ouders zijn getrouwd op 22 juni ofzo, dus dat was het niet. Als ze dan nog steeds tegen zouden zijn, zou hij met me trouwen zonder hen. Blijkbaar had hij andere zaken die hij op orde moest stellen. Ik kreeg geen kans. Ik kreeg geen kans om te vertellen dat het niets te maken had met 14 februari. Ik zei hem ook dat ik hem niet voor dit boek ten huwelijk vroeg. Hij zei: “Ik trouw niet op 14 februari voor het boek”. Hij wist dat we met het boek ‘Wybe, wat doe je nou?’ bezig waren. Dit huwelijksaanzoek had niets met dit boek te maken. Het had te maken met het feit dat hij niet met me wilde trouwen. Tot twee keer toe liep hij weg en kwam ook tot twee keer toe weer terug.

Ik belde Chantal huilend op. Wybe zei: “Misschien moet je met haar trouwen of een relatie beginnen”. De eigenaar van het restaurant had medelijden met

me en gaf me een drankje. Iemand aan de bar kwam naar me toe om me te troosten. Ik besloot om maar af te gaan rekenen. Bij de derde poging van gaan en terugkomen is Wybe vertrokken met de woorden naar Chantal toe: jullie willen me kapot maken.

Ik rekende af en bleef een tijdje over de skyline kijken en belde Chantal. Wybe had trouwens de bon van het restaurant meegenomen. Misschien wel met de gedachte dat hij die kon declareren op zijn werk. Vol boosheid en verontwaardiging ging ik in de auto zitten. Mijn donkere kant, waarover ik jullie al eerder heb verteld, kwam weer boven. Ik moest naar Wybe toe. Hij was naar mijn huis gegaan om zijn toiletas te halen. Het is wel grappig, omdat de nacht hiervoor hadden we geweldige seks gehad en hij verliet mijn huis die ochtend met de vraag: “Moet ik mijn toiletas meenemen of zie ik je nog?” Ik wist het niet en keek hem toen alleen maar aan en zei: “Ik weet het niet”. Hij zei: “Ik laat het hier”. Hij nam een besluit, maar door mijn aanzoek moest hij die toiletas bij mij thuis ophalen.

Ik reed rechtstreeks naar de caravan. Gelukkig kreeg ik een sms van hem waarin stond: kom naar de caravan. Ik zei: “Dan sla ik je ruit in”. Ik kon de camping niet vinden. Hij leidde me ernaartoe via de telefoon. Hij was er al. Na veel zoekwerk en de richting vragen aan voorbijgangers, vond ik de parkeerplek van de camping. Ik legde mijn hoofd even neer en liep vervolgens met hoge passen naar de caravan. Ik weet echt niet wat me bezielde. Ik had mijn hamertje tik bij me. Dat is zo’n hamertje waarmee je de ruit intikt van je auto. Ik hecht veel waarde aan dit voorwerp. Ik ben namelijk bang dat ik ooit eens het water in rijd en zo kan ik mezelf altijd bevrijden.

Ik kwam aan bij de caravan en tikte zo een raam in. Ik voelde het vuur in me opkomen. Vervolgens tikte ik zo de grote ruit van de voordeur in en keek vol verbazing van: wow heb ik dit gedaan? Voor ik het wist zag ik Wybe achter de ruit staan. Hij trok aan me en wilde me slaan. Ik begon te gillen zo hard ik kon. Niemand die eropaf kwam natuurlijk. Deze ervaring is mij al bekend sinds de vakantie in Oostenrijk. Niemand komt je te hulp, je moet het zelf doen. Wybe wilde me naar binnen sleuren. Ik gilte en hij raakte in paniek. Ik was geen slachtoffer meer. Hij riep: “Je hebt me erin geluisd”. Ik pakte een

pan en gooide deze tegen zijn hoofd aan. Vervolgens pakte ik een mes en deed wat hij altijd deed. Ik sneed twee sneden in mijn been. Ik deed wat hij altijd deed. Altijd scheurde hij zijn kleding kapot. Ik pakte een mes en scheurde mijn lingerie kapot. Hij maakte altijd mijn lingerie stuk, zelfs een hele zak vol. Ik pakte een mes en sneed mijn lingerie door. Ik gooide het mes in de tuin. Hij gilde: “Je luist me erin”. Hij rende weg uit de caravan. Ik deed precies hetzelfde als hij altijd deed. Ik ging op bed liggen en dacht: ik ga de koffers eens inpakken. Ik gooide al zijn kleren erin en stuurde hem toen een sms. In deze sms schreef ik dat ik de caravan had achtergelaten met de verwarming op bed met een deken erbovenop. Iedereen weet wat er dan gebeurt toch? Er kan brand uitbreken. Voor ik het wist kwam hij met rennende passen terug. Natuurlijk trof hij niets aan. Met veel geschreeuw rende hij weer weg. Ik moest er wel om lachen. Hij werd er helemaal dol van en schreeuwde: “Nu ophouden”. Ik ben maar een klein meisje en dacht: jij slaat mij altijd. Ik hoorde hem huilen. Hij was zo bang voor zijn toekomst. Hij was zo bang dat ik hem vier uur later bij zijn werk voor schut zou zetten. In de Euromast had ik gezegd dat ik dat zou doen. Zo vaak heeft Wybe gedreigd. De angst om zijn geweldige baan te verliezen was groot. Hij koos voor zichzelf en zette mij aan de kant. Hij koos voor zijn eigen welzijn.

Weken eerder had hij gezegd: “Als ik moet kiezen tussen mijn baan en jou, kies ik voor mijn baan”. Ik was verbaasd. Meende hij dat echt? Hij meende het echt. Hij heeft de politie op me afgestuurd. Niet een kleine politieauto nee, hij stuurde twee busjes met zwaailichten om een vrouw van 1,53 meter met vier kinderen af te laten voeren. Hoe goed heeft hij dat wel niet gespeeld? De politie kwam niet meer bij mij thuis als zich hier iets afspeelde. Ik sprong uit bed en ging tegen de muur aan staan en riep: “hier ben ik”. Ik moest uit mijn hoek kruipen en werd zo tegen de muur aangegooid. Ik werd aangehouden. Ik kreeg geen voordeel van de twijfel maar werd gefouilleerd. Ik kreeg handboeien om en werd zo weggevoerd.

De politie bleef nog heel lang naar sporen zoeken. Ik zat daar maar in het politiebusje en had het koud. Ik vroeg: “Mag ik een deken, het is mijn deken”. De deken werd bij me omgelegd. Zelfs in het politiebusje met twee krukjes werd ik niet losgemaakt. Bij elke bocht vloog ik heen en weer.

Daardoor had ik geen deken meer om. Ik had het koud en wist in mijn hart: blijf stil. Wybe heeft alles gezien, dat kan niet anders. Ik had mezelf in de caravan in de kast verstopt, zoals altijd. In de tussentijd was hij teruggekomen en zag waar ik zijn toilettas had verstopt. Toen ik terugkwam uit mijn schuilplek was zijn tas weg. Ik heb zijn kleren nog wel onder de caravan kunnen verstoppen. Hij heeft alles gezien. Hij heeft dus ook gezien dat ik ben afgevoerd met twee politiebusjes, honden, politieagenten met een scherm voor hun gezicht en hun handen op de omhulsels van de wapens. Ik werd gefouilleerd. Van mijn kleding was weinig over. Mijn voeten waren opengesneden door het glas waar ik in had gestaan. Zo werd ik afgevoerd.

Wybe dacht alleen maar aan zijn zakenreis naar Spanje. Ik dacht alleen maar: dit is mijn lot. Achterin de bus kreeg ik haast last van hyperventilatie. Ik dacht ontspan Tresi, ontspan, mediteer. Isaak zegt altijd hoe het moet. Toen ik aankwam op het politiebureau werd ik behandeld als een boef. Mijn goud moest ik afdoen. Ook mijn mobiel moest ik inleveren. Omdat ik zei dat ik kinderen thuis had mocht ik bellen. Ik pakte mijn toestel en stuurde Chantal heel snel een sms met daarin de tekst: ik zit in de gevangenis. Alles werd geteld en pas de volgende dag zou ik een arts mogen bellen. Ik werd meteen in de isoleercel gegooid. Gelukkig had ik de woorden gesproken: “ik wil een advocaat”. Ik heb de hele nacht niet geslapen. Ik lag mezelf dertien uur lang sterk te houden om maar niet in paniek te raken. Ik wilde niet gillen en moest mijn lot accepteren. Ik wist dat Wybe in het vliegtuig zat, onderweg naar Spanje.

Lieve mensen, als ik dit verhaal nu vertel en ik vertel jullie over de uren van leed dat elk uur leek, dan heb ik echt verdriet. Ik heb zoveel met Wybe meegemaakt. Hij heeft zoveel kapot gemaakt. Hij maakte kapot wat hij kapot kon maken. In mijn huis heeft hij de voorraadkast ingeslagen. Mijn antieke grote kast in de woonkamer heeft hij kapot geslagen. Hij is door mijn salontafel gegaan. Hij heeft mijn lingerie met een mes bewerkt. Hij heeft mijn lievelingskleding kapot gemaakt. Toch heb ik hem altijd vergeven.

Hij heeft in het huis van Chantal haar bed vernield, is door de ruit van de balkondeur gebanjerd en heeft een gat in de muur getrapt. Toch heb ik hem

vergeven en heeft Chantal hem vergeven. Bij Simone heeft hij gekotst en in haar gang geplast. Ook hier heb ik hem weer vergeven. Bij mijn buurvrouw heeft hij een bloempot door de ruit gegooid, heeft hij poep in een enveloppe gegooid en in de brievenbus gepiest. Hij heeft vuil over haar schutting gegooid. Ook hierin heb ik hem vergeven.

Hij had net een 200 euro leren jas van mij gekregen. Deze jas paste precies bij het pak wat hij aanhad. Twee dagen later wilde hij zichzelf daarmee wurgen en verscheurde de jas compleet. Ook hierin vergaf ik hem weer. Er is zoveel gebeurd. Zoveel heeft hij kapot gemaakt. Zoveel kleine dingen die je niet eens wil benoemen. Mijn goud heeft meer gekost in de reparatiekosten dan in de aanschafkosten. Zelfs die bewuste armband wilde hij van mijn arm rukken. Nog steeds moet hij me 74 euro betalen voor de reparatiekosten van deze armband, die net gemaakt is. Ik zou het geld nog krijgen. Bij de Euromast nam hij de rekening mee en betaalde niets. Hij leeft op mijn kosten. Hij manipuleert mijn vrienden. Hij trekt de aandacht naar zich toe. Hij maakt me vaak belachelijk. Hij zegt dat ik geen eerlijk en oprecht mens ben. Hij heeft geen vrienden als het niet mijn vrienden zijn. Hij heeft ouders en hij heeft een verleden als marinier. Maar welke toekomst heeft hij?

Terugkomend op mijn uren in de politiecel. Ik had een overall aan omdat mijn kleren een gevaar voor mezelf dreigden te zijn door de losse stukken. Ik besloot om niet te douchen waar net een crimineel had gedoucht. Stinkend en wel zag ik er absoluut niet aantrekkelijk uit in dat pak. Ik mocht buiten luchten als ik wilde roken. Maar ja, ik rookte niet. Toen het de tweede keer gevraagd werd ben ik uit wanhoop toch maar gaan luchten. Ik zat alleen maar te huilen tijdens het luchten. Ik denk dat ze dat zagen en medelijden met me hadden. Toen ik terugkwam zeiden ze: "We gaan het je wat gemakkelijker maken in de cel, we zetten muziek voor je aan". Ik zei: "Ik wil zo graag naar de wc maar die trekt niet door". Ze zeiden: "Je moet op de knop drukken, dan trekken wij voor je door". Elke keer ging ik zitten en keken ze door het luikje van de deur. Ik drukte op de bel en ze vroegen: "Is de muziek niet goed?" Ik zei: "Nee, kunnen jullie doortrekken?" Dat deden ze. Het is wel fijn eigenlijk dat er toch mensen in de gevangenis werken die sociaal en menselijk zijn. Deze mensen waren aardig. Ik was verlegen en

timide. Ergens konden ze wel door me heen kijken. Ook de recherche zei: “Je bent verdachte, maar eigenlijk ben je het slachtoffer van alles wat je hebt meegemaakt”.

Toen Chantal en Simone beneden waren op het politiebureau, was mijn hart blij vervuld. Ik had steun. Weer deze twee mensen van al die mensen die ik ken, maar deze zijn er echt altijd. Chantal had van alles bij elkaar geraapt. Een foto van Angel, Sky en Jezus, mijn haarborstel, mijn stoelgangthee en nog meer spulletjes zoals kleren en toiletpullen. Ik had nog niet gegeten omdat ik niet kan eten als ik geen thee op heb. Zij hebben mij willen troosten. Ze hadden zelfs een kaart geschreven. Chantal had zelfs onze zoon lippenstift opgedaan en een spel op de kaart geschreven van welke mond heeft waar gekust. Helaas kwam niets mijn cel in. Ik was totaal geïsoleerd. Als iemand je vertelt dat je daar drie dagen ligt, dan kun je alleen maar denken: ik word gek.

Gelukkig mocht ik na dertien uur vast te hebben gezeten vertrekken. Nu begrijp ik waarom ik nooit aangifte tegen Wybe heb gedaan. Hij zou zes maanden lang opgesloten worden als ik dat had gedaan. Dat wil je toch niet. Het is niets vergeleken met de vrijheid die je hebt. Ik heb een goed besluit genomen door nooit aangifte te doen, zeer goed zelfs. Ik ben een betere marinier dan Wybe. Wybe gaat de strijd niet aan. Ik wel. Als je getraind bent als marinier, ga je toch niet vluchten voor de vijand. Nee, dan zet Wybe andere troepen in. Hij zet Chantal in of vrienden die hij nauwelijks kent en wil kennen. Hij wil ze inzetten. Hij heeft vriendschap met niemand. Hij zet de politie in omdat hij bang is voor zijn baan. Hij zet de politie in, maar hij zet niet zichzelf in. Nee, dat doet hij niet.

Mijn vrijlating en de omhelzing van mijn twee dierbare vrienden en Nino, die er later bij kwam, gaf mij troost. Nino voelde haarfijn aan wanneer het niet goed met me ging. Ik kreeg een sms van hem op dezelfde tijd dat ik in de caravan was. Hij stuurde een sms met: Tresi, ik voel dat het niet goed met je gaat. Ik ben er voor je 24 uur per dag. Dan denk ik: Tresi, laat los. Dat gevoel heb ik nu. Het gevoel dat ik los moet laten. Al die prachtige woorden die ik eerder sprak was ik gesterkt in dat het moest lukken tussen ons. Die

woorden waren echt. Je kan niet alleen vechten. Ik weet dat Wybe een goed mens is. Hij is een prins. Ik weet dat ik misschien die ruit niet in had moeten slaan en binnen had moeten wachten op wat er te gebeuren stond. Maar ik wil niet afhankelijk zijn. Ik wil niet degene zijn die moet reageren op het gene wat ik ontvang. Ik wil loslaten. Ik wil het gene wat niet goed is loslaten. Als je nu foto's van mijn lichaam zou maken, dan zou je zien dat mijn rechterbeen onder de blauwe plekken zit. Ik kan bijna niet op mijn voeten staan door het glas. Ik heb littekens door mijn eigen gesneden sneeën op mijn been. Al die blauwe plekken op mijn been, schaamgedeelte en mijn billen. Ik heb alleen met mijn mes gesneden om mezelf vrij te pleiten. Natuurlijk vergoed ik de schade niet. Hij heeft alle schade die hij in mijn huis heeft aangericht ook nooit vergoed.

Waarom Wybe? Waarom doe je dit nou? Waarom veroorzaak je schade? Nu veroorzaak ik schade. Schade die jou toekomt. Het is simpel. Jij verricht, ik ontvang. Ik verricht, jij ontvangt niet. Ik incasseer, jij niet. Jij bent het belangrijkste van alles. Je moeder en vader geven je alles. Jij neemt, maar wat geef je terug? Onze vrienden hetzelfde verhaal. Wat geef je terug? Wat geef jij terug Wybe? Als jij je onmachtig voelt, geef je macht terug. Maar heb je macht, of geef je onmacht? Heb ik de macht misschien? Ik kan je één ding vertellen, zwakheid is macht en niet anders.

De erkenning

Mijn leven is altijd overleven geweest. Ik wilde door een ieder erkend worden. Ik wilde erkend worden door mijn hartsvriendin, door mijn mannen, door mijn ouders en door ieder ander. Dat was mijn doel. Ik wist al dat ik ongewenst op aarde was. Maar ze gaan me echt erkennen toch?

Nee, ik zocht de erkenning maar ik kreeg de afwijzing. Ik ben overgegaan naar hetzelfde woord. Ik ben gaan ontkennen. Zo krachtig als ik ben en overkom, zo zwak voel ik mij.

Nee, ik ben krachtig met Isaak, maar zonder hem moet ik ophouden. Ik heb vele mensen weg laten gaan, puur omdat ik die erkenning zocht en niet vond. Nu weer is er een probleem. Dat probleem is waar ik vandaan kom, mijn verleden.

Ik erken mijn verleden nu, maar hoe verander ik dat stukje van mij? Ik denk puur door de erkenning hiervan en ook door het verlies. Ik erken dat er veel gevolgen zijn, puur door mezelf.

Mijn gevoel zocht mijn hele leven lang erkenning bij mijn ouders. Het gevoel werd daarin nooit bevredigd. Wat ik ook deed, hoe ik me ook gedroeg, het maakte niets uit. De leegte van niet erkend worden, bleef. Ik zocht erkenning extern. Ik zocht erkenning in mijn relaties, in schoonouders, in vriendschappen, maar keer op keer werd ik weer geconfronteerd met mezelf, dat er überhaupt niemand was die mij die erkenning zou geven. Hoe kon het ook, als ik mezelf die erkenning niet eigen maakte. Erken jezelf bij jezelf. Vertrouw op jezelf en heb jezelf lief, dat zou mijn meester Isaak tegen me zeggen. Dat zou ik theoretisch ook tegen mezelf kunnen zeggen. Is dat werkelijk zo? Heb ik mezelf al erkend? Ik weet dat ik op moet houden om bevestiging te zoeken bij de medemens. Ik moet mezelf gaan bevestigen. Die les heb ik gevoelsmatig ondervonden.

Wybe heeft mij vaak een gevoel gegeven van onmacht. Ook ik wilde graag de macht behouden. Ook ik creëerde de wet van oorzaak en gevolg. Ik maakte de energie die op dat moment ontstond puur door de eenzaamheid om erkend te worden als minnares, als partner. Dus de schoonouders hebben mij ook een onmachtig gevoel gegeven. Een gevoel van niet erkend te zijn. Omdat ik de schuld kreeg van datgene wat Wybe creëerde. Ik had misschien mede doordat ik niet erkend werd een bepaalde verantwoordelijkheid van dat moment. Maar ik weet niet beter dan dat ik op moet houden om bevestigd te willen worden door derden. De mens kan je nu wel bevestigen, maar de mens kan ook opeens omslaan puur door het feit dat je een daad verricht waar zij zich niet in kunnen vinden. Op dat moment keren ze om en voel je weer het gevoel van niet erkend zijn.

Vele tranen heb ik gelaten toen ik de energie van mijn ouders weer op ging zoeken na zes jaar. Ik ben zo moedig geweest om toe te geven aan het verlangen. Ik heb mezelf sterker gemaakt dan mijn angst voor de afwijzing die ik zou kunnen krijgen. Ik ben op bezoek gegaan bij mijn vader en moeder. Ik legde mijn energie positief neer en ik probeerde op dat moment alleen maar liefde te geven. Het verlangen van erkend te worden heb ik los gelaten. Juist doordat ik het los heb gelaten werd ik op dat moment met open armen ontvangen. Op dat moment werd ik beschouwd als een familielid die ze gemist hadden. Mijn vader liet duidelijk zien dat hij precies wist hoe lang ik weg was gebleven. Mijn vader en mijn moeder hadden me gemist, dat was duidelijk. Het was ook duidelijk van mijn kant dat bloed toch bloed is en dat de familieband toch door je aderen heen stroomt. Ik vond het prettig om dat stukje weer te ervaren en te voelen. Ik ben dankbaar voor het moment dat ik heb gevoeld dat ik mijn ouders weer terug heb. Of ik er nu vaker weer heen zou gaan, of niet, doet er niet toe. Ik weet wel dat ik mijn gevoelens vaak heb onderdrukt en me liet tegenhouden door mijn angst om mezelf te laten zien bij degenen die ik mijn ouders noem. Blijkbaar was ik bang om geconfronteerd te worden met de energie die misschien niet positief zou zijn. Bang dat ik weer teleurgesteld naar huis terug zou keren. Het tegendeel was dit keer waar. Ik werd met open armen ontvangen. Ik bezocht mijn broer. Jarenlang heb ik mijn broer niet meer gezien. Ik kwam ook met mijn zus in aanraking. Ondanks dat zij keer op keer de dominantie

naar mij toewierp, liet ik mezelf niet in haar energie vallen. Ik bleef bij mezelf. Op het moment dat zij de tranen de vrije loop liet, heb ik niets anders gedaan dan haar in mijn armen genomen en heb ik haar getroost.

Ik erken mijn liefde naar mijn zus toe. Ik erken mijn liefde naar mijn vader en moeder toe. Ik erken mijn liefde naar mijn broer en naar mijn kleine neefje - die ik voor het eerst in mijn leven zag - toe. Ik ben liefde in mijn hart en ik kan liefde geven onvoorwaardelijk. Ik hoef geen erkenning bij derden te halen. Ik heb erkenning gezocht bij de ouders van Wybe omdat ik blij was om een schoondochter of dochter voor hen te zijn. Het deed zeer om weer te voelen hoe het is om veroordeeld te worden, zoals ik daar mijn hele leven lang steeds weer mee geconfronteerd werd. Steeds weer werd ik veroordeeld. Veroordeeld, misschien omdat ik een opstandig, introvert, spontaan en te bijdehand kind was. Ik was te dik, te dun, te knap. Er was altijd wat. Wat heb ik gedaan? Ik heb mezelf volledig gevoed met de liefde van de onzichtbare wereld. Zij erkenden mij onvoorwaardelijk. Isaak erkende mij onvoorwaardelijk. Als ik werk met die energie word ik erkend door de onzichtbare wereld en word ik ook erkend door de zichtbare wereld. Mijn meester Isaak zei ooit: "Het resultaat zal het je vertellen". Het resultaat heeft het me verteld tot nu toe. Ik kan volledig ja zeggen op mijn gave. Ik wil volmondig ja zeggen op mijn erkenning van fysiek mens zijn en ik wil ja zeggen op mijn erkenning van meester zijn in dit fysieke lichaam. Elk van jullie heeft een gave van meesterschap in zich. Durf die gave van meesterschap te laten zien en durf jezelf te laten zien. Leef volgens het gevoel en leef niet volgens de kaders. Volg je behoeftes tot je die behoefte niet meer hebt. Hou die behoefte niet meer vast op het moment dat je de behoefte niet meer hebt maar ga door met de volgende behoefte. Blijf in de relatie tot je gevoel je het tegenovergestelde vertelt. Durf je lessen te ervaren. Vervul je behoeftes tot het moment dat je die behoeftes niet meer hebt en stel jezelf dan open voor de volgende les. Vertrouw dat je het aankan. Je bent sterker dan je angst. Je bent sterker dan die ervaringen. De kracht van overleven is een oerinstinct. Zo zou je de ervaringen ook kunnen noemen. Ervaringen op ervaringen geven rijkdom., rijkdom van evolutie.

Mijn ervaringen zijn voor mij een rijkdom. Het leven heeft mij vele lessen gegeven die pijnlijk waren. Ik heb me vaak ongeloofelijk paniekerig gevoeld. Ik heb me vaak verdrietig gevoeld. Toch heb ik het overleefd. Ik ben trots op het feit, zeer trots zelfs, dat ik niet de makkelijkste weg heb gekozen. Als ik dat had gedaan, had ik gekozen om Wybe meteen los te laten en had ik niet geloofd in het vechten voor ons gezamenlijk geluk. Er zijn inmiddels maanden voorbij gegaan na het huwelijksaanzoek waar ik jullie over verteld heb in het vorige deel. Ik heb mezelf puur in de ervaring gezet van geduld. Ik wilde dat de tijd mij antwoorden zou geven. De tijd heeft mij antwoorden gegeven. Nog een aantal dagen te gaan en dan breekt 14 februari aan. Dan zijn er twee jaar relatie voorbij. Nee, lieve lezers, ik trouw niet op 14 februari 2010. Het huwelijksaanzoek werd een fiasco. Maar hoe is het verder gegaan? Deze vraag zouden nieuwsgierige mensen mij nu stellen. Ik zal jullie vertellen hoe het verder is gegaan.

In de tijd die verstreek sinds het huwelijksaanzoek is er veel gebeurd. Ik werd erkend als zijn partner. Makkelijk was het niet voor hem om te kiezen. Hij moest duidelijke taal spreken naar zijn ouders toe. Hij had daar erg veel moeite mee en wilde dat eigenlijk helemaal niet. Op 1ste kerstdag heeft hij ervoor gekozen om naar zijn ouders te gaan en mij verdrietig achter te laten. Keer op keer heeft hij mij verraden, emotioneel of fysiek gezien. Keer op keer vertelde hij leugens. Net als deze bewuste kerst. Zijn ouders wisten niet dat hij die nacht eerder bij mij sliep. Hij ging de deur uit met de mededeling naar mij toe van: het was gezellig. Maar ja, Chantal was hem net een stapje voor doordat ze per ongeluk een sms naar zijn moeder stuurde. Het was een sms waaruit zijn moeder duidelijk kon opmaken dat Wybe die nacht eerder bij mij was en niet bij zijn collega zoals hij haar had verteld. Vele leugens heeft hij aan zijn ouders verteld zijn hele leven lang. Ook tegen mij heeft hij vaak gelogen.

Ik kwam er achter dat hij mij niet had erkend op zijn werk. Ook daar moest hij mij de erkenning geven. Ook daar heeft hij zijn lessen goed uitgehaald. Het lijkt net of God hem keer op keer straft als hij mij niet erkent. Hij zegt zo vaak: “Waarom word ik steeds weer gestraft op mijn leugens, waarom komt het steeds weer terug bij mij?” Ik glimlach dan naar God en denk: ik

word beschermd, ze hebben me lief en ze willen juist Wybe de ingeving geven van erken Tresi Barros. Je kunt mij beter erkennen dan een kat en muis spel spelen.

Nou ik kan jullie vertellen dat de 1ste kerstdag een groot fiasco was. De hele familie kreeg hij op zijn dak. Wybe loopt altijd weg op het moment dat het hem teveel wordt. Ook dit keer liep hij weer weg, stapte in zijn auto en werd aangehouden. De gevolgen waren dat hij werd meegenomen en moest blazen. Wybe dacht als ik nou even urine drink, dan zuivert dat mijn lichaam. Hij dacht dat er dan minder alcohol in zijn bloed zou zitten. Hij at ook nog een papiertje op en wilde dat als een filter laten werken. Niets hielp. Zijn rijbewijs werd ingehouden, voor zes maanden lang, hoorde hij later. In een paniekerige toestand heb ik hem moeten troosten. Wybe dacht dat, als hij zijn rijbewijs kwijt was, hij ook zijn baan kwijt zou raken. Zijn baan was hem zo kostbaar. Zijn baan was hem zelfs zo kostbaar dat hij mij daarvoor in de cel gooide. Lachend vertel ik nu deze woorden. De wet van oorzaak en gevolg bestaat echt. Je draagt altijd de gevolgen, zowel positief als negatief.

Wybe heeft laatst nog een zakenreis naar Frankrijk gemaakt. Die zakenreis werd abrupt afgebroken. Weer moest hij met hangende pootjes terug naar Nederland. Hij was in Frankrijk namelijk weer beloond met een nachtje in de cel. De uitleg die ik van hem gekregen heb was een leugen. Natuurlijk kwam ik weer achter de waarheid, of beter gezegd, hopelijk is het de waarheid. Het bleek dat Wybe die bewuste avond Chantal nog had gebeld omdat hij mij niet te pakken kon krijgen. Hij zei tegen Chantal en in mijn voicemail dat hij ging slapen. Dit bleek maar een dekmantel te zijn. Hij ging namelijk naar de kroeg. Op de terugweg naar het hotel is hij aangevallen door een stel negers. Hij vocht terug en rende weg. Natuurlijk was Wybe weer net iets te luidruchtig toen de politie hem even later aanhield. Doordat Wybe weer verbaal agressief was, sloegen ze hem in de boeien en lieten hem die nacht in de cel doorbrengen. Ik was er niet bij dit keer, dus het kon niet mijn schuld zijn dit keer.

De volgende dag had ik gevoelsmatig zo'n rotgevoel in mezelf. Op het moment dat ik Wybe aan de lijn had begon ik alleen maar te schelden tegen

hem. Hij zei: “Ik kom terug naar Nederland, ik wil je steunen als je naar je ouders gaat”. Maar toch, het gevoel in mij was zo onrustig en ik was zo verdrietig en boos, maar waarom? Ik wist het niet. Toen hij die avond aankwam met de taxi bleef ik afstandig doen en hij deed hetzelfde. Ik zei nog tegen Chantal dat hij de taxi niet moest betalen. Hij zei tegen haar dat zijn baas de taxi zou betalen, dat dit allemaal allang geregeld was. Omdat ik niet erkend was op zijn werk, vertelde hij daar dat hij nog steeds in Drachten woonde. Doordat hij niet eerlijk over mij was tegen zijn baas moest hij een groot deel van de taxikosten zelf betalen. Ik had het dus weer goed aangevoeld. Waarom zegt men soms iets, als men niet weet waarom hij iets zegt, intuïtie of de Goddelijke hand? Ik noem het allebei.

De volgende ochtend was de afstand tussen ons nog steeds niet weg. We zouden gaan lunchen en dan zouden we naar mijn ouders gaan. Opeens tikte Wybe een sms. Ik ging naast hem staan. Dat doe ik normaal nooit als hij een sms stuurt. Ik vroeg hem naar wie hij een sms stuurde. Hij zei dat het een sms voor zijn moeder was. Ik pakte zijn toestel en hij trilde als een gek. ”Ik ben bang voor mijn baan” zei hij. Hij gaf me duidelijk te kennen dat het te maken had met een hoge telefoonrekening en dat de deurwaarder daarvoor bij zijn werkgever kwam aankloppen. Ik dacht dat het om die bewuste telefoonrekening ging. Het bleek niet waar te zijn. Hij had een sms gestuurd naar zijn baas met daarin een spijtbetuiging.

Toen kwamen de leugens. Hij vertelde dat hij was opgepakt door de politie nadat hij was overvallen en één telefoontje naar mij kon plegen. Het voelde niet goed. Het bleek anders te zijn dan hij in eerste instantie vertelde. Mijn vertrouwen in hem heeft hierdoor wel een grote deuk opgelopen. Als je kan liegen kan je ook bedriegen. Dit heeft mij zo ontzettend in mijn ziel gesneden. Ooit heb ik mezelf in die energie bevonden met mijn ex. Hij loog tegen mij over zijn ontrouw. Blijkbaar blijven die ervaringen in je zitten en komen ze weer omhoog op het moment dat het weer die associatie bij je oproept. Omdat ook dat heeft met erkenning te maken. Als Wybe overgaat tot ontrouw, hoop ik dat hij dat erkent en daar de gevolgen van wil dragen en mij dan de erkenning terug wil geven doordat hij het bekent. Tot op heden geeft Wybe te kennen dat hij volkomen trouw is en dat moet ik ook

erkennen tot het tegendeel bewezen is. Mijn angst hiervoor moet ik dan ook loslaten.

Wybe heeft zich ingeschreven in mijn woonplaats. Hij heeft me ook erkend op zijn werk en ook bij zijn ouders doordat Chantal hem daarbij een handje heeft geholpen. Zijn ouders erkennen mij nog niet. Het verlangen om door hen erkend te worden heb ik ook niet meer. Ze zijn mijn pappie en mammië niet meer zoals ik ze meteen benoemde toen ik hen ontmoette. Ik heb een vader en moeder en die erken ik nu en ik erken mijn broer en zus en mijn kleine neefje als mijn familie. Ik erken ook het gemis dat ik mezelf eigen heb gemaakt door de wereld zo jong al in te gaan. In eerste instantie vluchtte ik van huis. Ik vluchtte in de armen van relaties. Vluchten heeft me mijn levenservaringen en wijsheid gegeven. Dus nee, spijt heb ik niet. Maar ik heb wel spijt van het feit dat ik mijn ouders gemis heb gegeven en mezelf ook. Mijn karakter is nogal koppig, maar ik ben blij dat ik mijn koppigheid steeds beter opzij kan zetten en me kan verheffen boven mijn eigen zelf en mezelf kan vergeven in het moment van nu.

Ook moest ik mensen bedanken. Hieronder kunnen jullie zo meteen mijn oprechte gevoelens lezen die ik in briefvorm aan mijn ouders, mijn broer en zus heb geschreven. Ik heb ook een brief aan mijn vrienden geschreven en ik heb ook een brief aan mijn schoonouders geschreven maar ik heb deze brief niet verzonden. Ik heb het niet verzonden omdat ze deze brief mogen lezen in dit boek 'Wybe, wat doe je nou?' In dit boek kunnen ze de brief tot zich nemen, maar ik laat hen de keuze hierin of ze het willen lezen of niet. Ik dring me niet meer op. Ik hoef de erkenning niet meer. Ik vind het goed zoals het is. Ik heb het geaccepteerd en ik hoop dat Wybe zich daar ook bij neerlegt. Ik beschouw hen niet meer als mijn schoonouders.

Wybe moet zichzelf volledig erkennen in zijn onmacht. Hij moet zichzelf erkennen in dat stukje waarin hij over wil gaan tot het verkrijgen van macht. Wybe moet zichzelf erkennen in zijn onvolwassenheid. Hij heeft geprobeerd zelfstandigheid neer te zetten. In de stacaravan sliep hij maar een aantal keren. Hij moet erkennen dat hij niet volwassen is. In die korte tijd waarin hij een relatie heeft gehad met zijn ex-vriendin heeft hij zichzelf zo zwaar in de

schulden gestoken. Jaren zijn inmiddels voorbij en Wybe moet erkennen dat hij schulden gemaakt heeft puur uit gemakzuchtigheid, hebberigheid en onvolwassenheid. Wybe moet erkennen dat hij bang is om zichzelf te verliezen in de relatie die wij hebben. Keer op keer wilde hij machtig zijn maar kreeg hij alleen maar de onmacht. Ik heb veel moeten ondervinden en de gevolgen moest ik dragen. Ik koos hier duidelijk zelf voor. Ik hoop dat Wybe volwassen gaat worden. Dat hij werkelijk zijn papierwerk op orde kan krijgen en dat hij werkelijk over kan gaan tot de aflossing van zijn schulden, maar wel zodanig dat hij nog in staat is om zichzelf te onderhouden. Wybe is aan het begin van de bewustwording dat hij niet meer kan schuilen onder het dak van zijn ouders. Nu schuilt hij onder mijn dak. Hij kan niet meer schuilen in zijn werk, in reizen naar het buitenland voor zijn werk, het luxe leven leiden van hotel naar vliegveld en zijn collega's zodanig betrekken in zijn privéleven dat hij daar op afgerekend wordt. De waarheid moet hij onder ogen zien. De waarheid is simpel. "Wybe, wat doe je nou?" is de perfecte titel voor dit boek, omdat keer op keer kijk ik hoofdschuddend naar een situatie en denk ik waarom nou? Waarom vlucht je? Waarom probeer je jezelf in te dekken? Waarom leer je niet van je fouten? Ik geloof dat de tijd hem de volwassenheid gaat geven. Ik hoop dat wij gezamenlijk elkaar hierin kunnen ondersteunen en natuurlijk kunnen helpen. Er valt nog wel wat te doen. Jullie hebben heel veel verhalen en vele ervaringen kunnen lezen in dit boek. Jullie hebben dit met mij mee kunnen maken tijdens het lezen van dit boek. Maar nu komt de grote vraag. Heb jij de erkenning van jezelf? Erken jij de zogenaamde fouten of verschuil jij je nog steeds achter vluchtgedrag van niet willen zien? Ik heb deze woorden allemaal gesproken, ondanks de maatschappelijke positie waarin ik verkeer. Omdat ik wil de erkenning niet meer nodig hebben van degenen die veroordelend zijn. Ik wil de onvoorwaardelijke erkenning voelen van mijzelf. De erkenning van dit is mijn leven. Dit zijn op een paar dagen na twee jaar lang ervaringen van mijn leven. Op het programma staat binnenkort Valentijnsdag en dan eindigt dit boek. Pas dan zal ook ik weten hoe Valentijnsdag voor mij is verlopen.

Hier zoals beloofd de brieven aan mijn schoonouders, mijn vrienden en mijn ouders.

Mijn brief aan Wybe's ouders

Beste ouders van Wybe,

Nooit hebben jullie mijn kant van het verhaal gehoord. Daarom dit schrijven. Ik ga terug naar de verjaardag van Wybe's vader. Wybe had me al weken van te voren gevraagd of ik mee wilde gaan naar deze verjaardag. Ik moest hier over nadenken. Toen wist ik niet waarom, alleen dat het zo voelde.

De zaterdag voor die bewuste verjaardag ging ik met Wybe en Angel naar Beverwijk. Ik had in de ochtend al aangegeven dat ik mee zou gaan naar deze verjaardag. Wybe wilde de voucher die ik in mijn bezit had als verjaardagscadeau geven. Het was een voucher voor één nachtje hotel met ontbijt voor twee personen. Ik zei hier ja op. De rit naar Beverwijk voelde gespannen aan. Waarom het zo aanvoelde wist ik toen nog niet, maar daar kwam ik later achter. Er moest een reden komen die dag waarom ik niet mee naar deze verjaardag zou gaan. Er ontstond een ruzie door toedoen van Wybe. Toen we later die avond bij Chantal waren kon Wybe die houding niet los laten. Hij klom uit het raam van Chantal en liet mij achter bij Chantal. Hij pakte mijn auto en reed naar huis. Daar pakte hij zijn auto en hup daar ging hij weer naar Drachten.

Op de verjaardag zelf zei ik hem, ik kom toch naar de verjaardag van je vader. Hij smeekte me om niet te komen. Ook tegen Chantal zei hij dat de hel zou uitbreken als ik toch zou komen. Ik deed het dus niet. Wybe stuurde me nog berichtjes dat hij me miste. Hij vertelde me ook dat hij aangenomen was op de baan waar Chantal, in mijn opdracht, voor hem op had gesolliciteerd. Wybe ondernam zelf weinig actie in de richting van solliciteren.

Die bewuste maandag, Wybe's eerste werkdag, toen jullie bij hem in het hotel waren, wilde ik Wybe verrassen en wilde ik aan jullie mijn goodwill tonen. Ik was bereid om het verleden te vergeten. Ik wilde in het heden gaan leven en eindelijk een rustig leven met Wybe opbouwen. Jullie weten zelf hoe het is

afgelopen. Jullie weten ook dat Wybe op dat moment niet wilde kiezen tussen zijn ouders en mij. Ik was geschokt omdat het tot op die dag voor mij niet duidelijk was hoe ernstig de zaak voor jullie was.

De volgende dag ben ik de autosleutels, die Chantal verstoppt had, bij jullie hotel gaan ophalen. Ik heb ze naar het werk van Wybe gebracht. Hij zou pas een half uur later klaar zijn en wilde dan met me praten. We maakten het weer goed. Vreselijk vond ik het dat we in het geheim met elkaar om moesten gaan. Keer op keer voelde Wybe zich hier onmachtig in.

Ik vond het pension geen goed idee. Ik vroeg hem waarom hij geen gebruik maakte van de hotelbon. Ik zei hem dat er dan tenminste een ontbijt en diner bij inbegrepen was. Dit deed Wybe dan ook. Hij greep iedere gelegenheid aan om bij mij te kunnen zijn. Ik sliep slecht in dat hotel. Ik voelde me schuldig, ook naar de kinderen toe. Maar ja, ik moest geduld hebben. Wybe dacht dat de stacaravan de plek zou worden waar we ons terug konden trekken. Echter al gauw vond Wybe het te koud in de stacaravan. De nachten die hij daar verbleef, kun je op één hand tellen. Ik vond dit zo zonde. Tussen Wybe en mij ging het inmiddels goed.

Ik wilde Wybe de dag voordat hij voor het eerst op zakenreis ging verrassen. Anderhalf jaar eerder had hij mij ten huwelijk gevraagd. Ik had toen ja gezegd maar wel met de voorwaarde dat er eerst geen agressie meer mocht zijn. Op dit moment, waarover ik jullie nu vertel, ging het goed tussen mij en Wybe. Wybe zei altijd: "Jij moet mij ten huwelijk vragen". Hier wilde ik nu gehoor aan geven.

In dit hoogtepunt van onze relatie, waarin het goed ging, besloot ik om Wybe ten huwelijk te vragen in de Euromast in Rotterdam. Het personeel was op de hoogte. Toen het dessert kwam met champagne las Wybe op de glasplaat, waar het dessert op stond, de vraag of hij met me wilde trouwen. Ik vroeg hem op mijn knieën ten overstaan van iedereen in het restaurant van de Euromast. Hij zei volmondig: "Ja". De sfeer was ontspannen en iedereen klapte in zijn handen en riep ons in blijdschap toe. De sfeer veranderde al snel omdat ik hem een kaart gaf die ik vervolgens aan hem voorlas. In de

kaart vroeg ik hem om op 14 februari 2010, een jaar nadat we eigenlijk de stap van trouwen zouden nemen, met me te trouwen. Wybe raakte in paniek. Hij raakte opgefokt en vond het te vroeg om op 14 februari 2010 te trouwen. Hij wilde dat het eerst goed kwam tussen mij en zijn ouders. Ik vroeg hem om me een datum te geven. Wybe werd steeds luidruchtiger in het restaurant. Tot twee keer toe liep hij weg en kwam hij weer terug. Hij kalmeerde niet. Hij belde Chantal en zei: “Jullie willen mij kapot maken”, etcetera. Hij vertrok en liet mij met ogen vol tranen, turend over de skyline, achter. Mensen kwamen me troosten. Ik kreeg nog een drankje van de zaak. Ik betaalde en vertrok. Opeens kreeg ik een sms van Wybe waarin stond: kom naar de caravan. Ik stuurde hem een sms terug omdat ik de camping niet kon vinden. Ik was te overstuur. Met Wybe aan de telefoon vond ik de camping.

Wat zich toen in de caravan heeft afgespeeld was fout. Wybe voelde zich zo onmachtig. Wybe was bang voor zijn baan en zijn eerste zakenreis omdat ik ermee dreigde dit voor hem te verknallen. Wybe rende weg en belde de politie. Met twee busjes en een politiehond werd ik afgevoerd. Ik werd voor dertien uur opgesloten en werkelijk behandeld alsof ik een crimineel was. Toen ik verhoord werd, was het voor de recherche duidelijk dat de verkeerde tegenover hen zat, gezien alles wat er in het verleden gebeurd was. Wybe belde me elke dag. De eerste dagen nam ik niet op. Hij raakte daar duidelijk door in paniek. Toen hij weer terug in Nederland was, en ik ergens in het land aan het werk was, wachtte hij tot midden in de nacht en zocht me op. Wat Wybe en ook ik verstandelijk gezien wisten, was dat dit op moest houden. We wisten dat we elkaar los moesten laten, alleen gevoelsmatig lukte het ons niet. Ik zei duidelijk tegen Wybe: “Stop jij met je gedrag, dan stop ik ook met mijn gedrag”.

We zijn inmiddels maanden verder. We dagen elkaar niet meer uit. Ik wil dat niet meer en Wybe ook niet. Mannelijke vrienden brachten onzekerheid bij Wybe, dus ook die heb ik losgelaten. We zijn nu echt aan het samenwonen. Wybe is ingeschreven in Nieuw Vossemeer. We hebben een gezamenlijke rekening geopend waar we beide per maand een bedrag op zetten. Dit bedrag is puur voor de boodschappen of om gezamenlijk wat leuks van te doen. We willen een gezin. We willen trouwen en kinderen krijgen. We

hebben besloten om de weg van de medici op te gaan wat onze kinderwens betreft omdat we al vele maanden verder zijn en behalve twee miskramen er nog steeds geen kindje is. Wybe wil het zo graag en ik ook. Wybe is mijn liefde en ik ben de liefde van Wybe. Hij hoeft nooit tussen mij en jullie te kiezen. Wybe is vrij om naar zijn familie toe te gaan wanneer hij maar wil. Zelfs op eerste kerstdag hield ik hem niet tegen om naar jullie toe te gaan. Huilend belde hij mij die nacht op dat hij opgepakt was, omdat hij naar Wim toe gevlucht was omdat de aanvallen van de familie naar hem toe hem teveel werden. Hij wilde met mij verder. De straf om zonder rijbewijs te zijn is groot. De angst om zijn baan te verliezen ook. Ik steun Wybe emotioneel omdat ik weet dat hij mijn prins is.

Liefs, Tresi

Mijn brief aan oprechte vrienden

Dit weekend heb ik veel verschillende emoties ervaren. Het begon op zaterdagochtend. Wybe was die vrijdagnacht teruggekomen van zijn zakenreis naar Frankrijk. Het voelde anders. Het was niet zoals anders dat we elkaar altijd meteen opaten. Ook de volgende ochtend gebeurde dat niet.

Op het moment dat de lunchtafel klaar was, liep hij naar zijn telefoontoestel. Ik vroeg hem: "Wie sms je?" Hij gaf te kennen dat hij naar zijn moeder aan het sms-en was. Mijn gevoel liet mij weten dat het niet klopte. Ik ging naast hem staan en opeens begon hij als een gek te trillen. Hij zei: "Ik ben bang dat ik mijn baan verlies". Ik snapte er niks van. Ik pakte zijn toestel en las zijn sms voor. Hij schreef dat hij pijn had en dat het jammer was dat het zo gelopen was. Er stond ook in: 's avonds een vent 's ochtends een vent. Ik begreep het niet en vroeg hem rustig om uitleg. Wybe werd weer onmachtig en sloeg zichzelf weer. Hij hing me een verhaal op dat hij was overvallen door vier negers toen hij terug kwam van het winkelen. Het klopte weer niet in mijn gevoel. Hij zei dat hij opgepakt was door de politie en in de cel was beland. Ik bleef rustig en wilde de waarheid weten. Vele leugens kwamen er

eerst en toen kwam dit verhaal: hij had die bewuste avond eerst Chantal gebeld, rond elf uur in de avond, omdat hij mij niet kon bereiken. De batterij van mijn telefoontoestel was leeg. Hij sprak mijn voicemail in en zei dat hij ging slapen. Ik liet het hierbij en nam het voor lief. Hij is niet gaan slapen, maar hij is op stap gegaan. Zijn collega ging met een vrouw weg en Wybe bleef achter. Toen hij terug naar het hotel liep, werd hij aangevallen door een stel negers. Hij vocht terug en rende vervolgens weg. Hij werd door de politie opgepakt omdat hij te luidruchtig tegen hen was. Hij bracht die nacht in de cel door.

De volgende ochtend reed hij met een taxi naar de boot waar hij aan het werk was. Zijn collega's waren boos en stuurden hem weg. Ik was net thuis gekomen van een nachtje bij Chantal slapen. Ik kwam thuis en ik werd zo boos. Niet wetende waarom ik zo boos was. Dit verhaal was voor mij op dat moment nog onbekend. Wybe belde me en ik begon alleen maar te roepen: "Rot op". Ik hing op en had geen flauw idee waarom ik me zo voelde. Ook schreef ik hem een sms met daarin de woorden: waarom heb je me geen ochtend sms gestuurd? Hij schreef terug dat hij dat was vergeten. Ik zei: "Hoe kan je mij vergeten?" Altijd krijg ik een ochtend sms van je. Blijkbaar kon hij me geen sms sturen omdat hij in de cel zat, of niet? Het verhaal is mij nog steeds onduidelijk. Hij werd op het vliegtuig naar Nederland gezet. Hij moet nu een gesprek met zijn baas aangaan. Hij is bang dat hij ontslagen wordt. Zijn manager zei tegen Chantal, die hem belde en deed of ze zijn moeder was: "Hij is een gevaar voor zichzelf en de omgeving". Hij kwam thuis met een flinke snee in zijn duim. Ik vroeg hem: "komt dat door het klimmen?" Hij zei: "ja". Ook dat blijkt gelogen te zijn.

In die energie vertrok ik naar Luxemburg. Omdat mijn ouders de bel niet hoorden moesten we klimmend via de achtertuin naar binnen. Ik werd hartelijk verwelkomd. Mijn vader moest huilen en ik troostte hem. Mijn champagne en wijn zorgden ervoor dat ik hem naar bed moest brengen. Hij bleef maar zeggen: "ik heb je zes jaar niet gezien, je bent zo anders, je voelt zo anders". Dit kwam puur omdat ik hem liefde gaf. Ik liet mijn tranen de vrije loop, puur omdat ik niet over de erfenis wilde spreken. Ik zei hen dat ik dat niet wilde omdat ze dan dood zijn en dat wil ik niet.

De avond verliep goed. De volgende dag werd ik door mijn luidruchtige zus uit bed getimmerd. Ik had haar meer dan tien jaar niet meer gezien. Ze was de hele tijd aan het stoken en smoezen met mijn vader. Waar ik bij zat, zat ze zelfs in zijn oor te smoezen. Ik zei: “Goh, ben ik opeens een geest?” Ik ging over in die energie. Ze zei: “Ik werk met mijn hoofd en niet met mijn kut”. Ik zei haar: “Nou, ik ook niet”. Het blijkt dat Sergio, mijn ex-man die inmiddels net als mijn ouders in Portugal woont, in Portugal verteld heeft, dat ik hier als stripteasedanseres werk. Ik zei: “Nee, dat doe ik niet, maar ik kan hier wel uit de kleren gaan”. Mijn zus kneep nog in mijn borsten en kut. Ik deed dat terug. Mijn zus zei: “Ze is gek, ze is 38 jaar oud maar ze gedraagt zich alsof ze 16 jaar oud is”. Mijn moeder werd boos op mij omdat mijn zus gestresst van mij werd. Ik moest mijn mond houden. Dat deed ik heel even. Ik ging op zolder wat huilen en ik ging weer terug. Mijn zus trok aan mijn haar en zei: “Kijk uit, ik ben de lieveling in de familie”. Mijn vader zei opeens: “Isabel, we zijn niet bij elkaar gekomen om ruzie te maken, ik heb haar zes jaar niet meer gezien en ik wil haar niet weer moeten missen”. Ook tegen Wybe was mijn zus luidruchtig. Toen hij vroeg: “Mag ik roken?”, zei ze: Nee, naar buiten jij, mijn mensen op het werk gaan ook buiten staan”. Hij zei: “Ik vraag het omdat het gisteravond wel mocht”. “Nu ik hier ben niet” zei ze. Wybe bleef rustig, ondanks dat zijn bloed kookte en het mijne ook.

Toen het over de erfenis ging, vroeg mijn vader me wat ik ermee zou doen. Ik zei: “Vraag het haar”. Gillend begon ze te zeggen dat ze er afstand van wilde doen. Ik gilte terug van: “Nee dat gebeurt niet, we delen door drie en niet door twee”. Ze zei: “Toen mijn man dood ging, stuurde Tresi kleren op die ik meteen weggooide en vader hielp ook niet, ik hoef niks”. Ik zei: “Vader, geef haar geld aan mij, ik zorg dat haar kinderen het krijgen”. Mijn vader zei: “Isabel, ik kan je niet onterven”. Nou wij stonden als twee vijanden lijnrecht tegenover elkaar.

Toen het over Victor ging en het feit dat hij niet op kwam dagen en het feit dat hij niets meer met Isabel te maken wilde hebben, begon ze te huilen. Zonder nadenken hield ik haar vast en hilde met haar mee. Ook mijn moeder moest huilen. Mijn vader snapte er niets meer van. Ik knuffelde steeds weer mijn moeder en mijn vader. Ze duwden me steeds weer weg

omdat ze dat niet kennen. Ik gaf liefde. Ik zei mama en papa, voor het eerst in mijn leven. Ik was veranderd. Ik was niet meer dat opstandige kind dat gezien wilde worden en haar gelijk wilde krijgen. Ik ben Tresi Barros, ik ben een goed kind in mijn hart.

Mij lukte het wel om Victor te zien. We zijn gewoon naar hem toegegaan. Angel speelde met haar neefje. Zo'n mooi, prachtig, slim twee en een half jarig jongetje dat nu al vele talen spreekt. Daar werd ik meteen verliefd op. We zijn gaan sleeën. We hebben hun 800.000 euro huis bekeken. Ik was blij dat ze zo rijk zijn en ik was blij dat ik mijn broer na 12 jaar weer heb gezien. We gingen uit eten. Er waren geen hoge tonen. Het was gezellig. Rustig Engels, Frans, Portugees en Duits spraken we. Al die talen moest ik spreken en ik dacht bij mezelf dat ook de tijd dat niet weg heeft genomen.

Angel kreeg 50 euro toegestopt zonder dat ik dat zag. Toen Angel uit de auto rende om nogmaals bedankt te zeggen, wist ik, ik heb een familie moment gehad dit weekend. Op de terugreis heb ik alleen maar gemijmerd en thuis heb ik veel gehuild. Bloed blijft toch bloed. Ik weet nu dat ondanks al die ruzies en al het gedoe van vroeger, er toch liefde in het bloed leeft. Mijn zus zei: "Ich liebe dich" tegen me toen ik vertrok en ik zei deze woorden niet, maar ik stuurde naar elk van hen liefde omdat in mijn hart ben ik puur dat.

Dat was mijn ervaring

Love en kiss, Tresi

Mijn brief aan mijn familie

Lieve papa, mama, Victor en Isabel,

Ik hoop dat Isabel deze e-mail wil doorsturen naar onze ouders. Ik heb helaas hun adres niet. Isabel, wil je deze e-mail vertalen van het Engels naar

het Portugees. Helaas kan ik deze woorden zelf niet op z'n Portugees op papier krijgen.

Victor de foto's krijg je morgen. Mijn vriendin, Chantal, heeft mijn telefoontoestel nodig om ze naar je toe te sturen. Ik zie haar morgen pas.

Toen ik weer thuis was, hier in Nederland, heb ik ontzettend moeten huilen. Eindelijk had ik het gevoel dat ik mijn familie in echtheid heb ontmoet. Mijn hele leven lang ben ik op zoek geweest naar familie. Huwelijk na huwelijk vond ik het niet. Mijn kinderen gaven me wel het familie gevoel, ondanks de zware taak hiervan.

Schoonouders maakten bij mij weer het gevoel los van, misschien krijg ik er nu een familie bij. Nee, geen enkele schoonouder en geen enkele man is dat gelukt. Ik was wees, door mijn eigen besluit om al zo vroeg in mijn leven de wijde wereld in te gaan en mezelf te ontdekken. Ik heb heel veel geleerd, maar ik heb niet geleerd wat familiebloed met je kan doen. Ik weet zeker dat elk van jullie ook dat gemis hebben gevoeld. Blijkbaar moest leeftijd en moest ouderdom hierin een rol spelen.

Nog nooit heb ik mij met papa zo goed gevoeld als die bewuste zaterdagavond. Het was haast nacht. Je was zo kwetsbaar en ik ook. De rol van jouw dochter nam ik graag tot mij. Ik bracht je naar bed en ik bracht je zelfs naar het toilet. De angst dat je boos zou worden en mij fysiek of mentaal pijn zou doen, had ik niet meer. Ik was liefde voor mijn vader zo voelde dat in mijzelf. Jij voelde dat ook papa. Je hilde en zei: "Ik ken je niet terug". Ja vader, ik was het onmogelijke kind. Ik kon niet tegen de energie die er toen heerste, maar ik wist ook altijd dat jij een goed mens bent. Je kwam zoveel liefde tekort en je wist niet hoe je liefde moest geven. Je deed je best volgens jouw weten. Huilend ben ik de bekende berg uit mijn jeugd opgeklommen en huilend kwam ik er weer af. Zo vaak keek ik toe dat jij dat deed en deze keer wist ik, vader heeft mij lief. Dat voelde ik op die zaterdag. Het idee dat jij of mama er niet meer zullen zijn en wij achtergelaten worden met een vermogen waar jullie jarenlang keihard voor

gewerkt hebben, daar wilde ik niet over praten. Ik kwam voor jullie, voor de familie, en niet voor het vermogen.

Zelfs toen Isabel weigerde om de erfenis te aanvaarden, werd ik zo boos. Omdat mijn vader en moeder hebben hiervoor zorg gedragen. Ze hebben het voor ons, hun kinderen, gedaan. Ze hebben veel niet gedaan en ook wij hebben veel niet gehad, omdat vader ervoor wilde zorg dragen dat we niet met niets achterbleven. Liever ontvang ik iets met een warme hand dan via de dood. Dat is mijn oprechte mening naar jullie toe. Omdat ik wil en kan me niet voorstellen dat jullie echt naar die wereld toe gaan, die ik zelf lief heb, maar graag nog even vermijd.

Isabel, je bent luidruchtig, maar ik weet ook dat jij het niet verkeerd meent. Je bent mijn grote zus. Eigenlijk was je altijd mijn tweede moeder. Haat en nijd, maar als het erop aankomt, blijf ik je kleine zusje en jij mijn grote zus. De tranen die jij liet gaan over Victor waren oprecht en ik hoop dat Victor jou weer in zijn nabijheid sluit. Maar zus, probeer een wijntje ofzo en kalmeer mens. Ik weet dat jij een goed mens bent en ook 'ich liebe dich', zoals jij in de omarming zei.

En Victor, jij maakte mijn weekend volkomen compleet. Met je prachtige liefdevolle vrouw en echt het mooiste kind ooit. Ik heb jou Victor echt altijd geweldig gevonden als kind zijnde. Je was mijn held. Ik heb jou echt ontzettend gemist als broer. Bedankt voor de geweldige avond met het sleëren, het uit eten gaan en gewoon met de familie zijn.

Mama, ook jij bedankt dat je mij het leven hebt gegeven. Ook al was ik een onmogelijk kind, bedankt dat je mij nooit weggeduwd hebt. Mama, al is Victor het kind dat zoveel voor je heeft gedaan, weet mama, ik hou ontzettend veel van jou. Ondanks mijn karakter en het feit dat ik anders ben dan jullie, ben ik toch een lief kind.

Waarom schrijf ik dit? Ik schrijf dit omdat ik niet wil dat ik ergens spijt van krijg. Ik zou er zeker veel spijt van krijgen als ik me zou inhouden in mijn

woorden door mijn koppigheid, die ik zeker bezit, of mijn angst om te spreken.

Nou familie, bij deze mijn relaas. Mag ik jullie vragen om vergiffenis als ik ergens voor vergeven moet worden? Papa, mama, Victor en grote zus, mag ik jullie vragen om als familie verder te gaan? Met de prachtige aangetrouwde partners of vriendjes en zeker met de allermooiste geschenken die ons gegeven zijn, de kleinkinderen, onze kinderen.

Liefs, Tresi

Het einde

De planning was een weekend Parijs voor Valentijnsdag voor mij en mijn geliefde Wybe. Twee jaar verkering zouden we op Valentijnsdag hebben. Niemand had ooit gedacht dat we dat zouden halen. Waarom was ik zo bang voor 14 februari en het einde van dit boek? Wat was er met mij aan de hand dat ik steeds dacht: misschien moet je het maar uitmaken Tresi. Vrijen was allang niet meer elke dag aan de orde. Voor velen is dat niet abnormaal, maar bij Wybe en mij wel. We waren zo aan elkaar verslaafd dat puur het denken aan seks met Wybe bij mij al de kriebels omhoog deed komen. Lepeltje, lepeltje daar hield ik zo intens van in deze relatie. Met Sergio kon en wilde ik dat niet. Ik wilde niet eens dat hij aan mijn kant van het bed zou liggen. Het voelde fout in mijn aura. Wybe was ook niet bepaald de man die meteen met een stijve tegen me aan lag te drukken, maar Sergio wel. Ik kreeg geen troost bij Sergio. Bij Wybe voelde het vertrouwd en graag sliep ik zo in. Ik hield nog steeds van de mens Wybe. Ik was bang om te kiezen. Ik was bang om los te laten, maar ik was ook bang om te wachten op het lot en de les die het lot me nu weer zou geven. Nou hierbij het verhaal.

Ik was de vrijdagavond voor Valentijnsdag bij Chantal om de masterclass te geven. Ik had net een goede avond neergezet en bleef nog even met Chantal aan de praat. Ik besloot dit keer echt niet weg te blijven. Keer op keer bleef ik tot irritatie van Wybe gewoon bij Chantal slapen, simpelweg omdat het altijd te gezellig en te laat in de nacht is. Dit keer besloot ik dit niet te doen. We verbouwden nog even de woonkamer van Chantal om het wat gezelliger te maken. Werkelijk met pijn en moeite besloot ik toch om dit keer Wybe niet achter te laten en te kiezen voor mijn hartsvriendin Chantal. Ik ging naar huis, reed snel en nam mijn telefoon niet op tijdens het rijden, wat voor mij abnormaal is. Uit loyaliteit naar Wybe toe liet ik Chantal achter en ging naar huis. Chantal is mijn hartsvriendin, ze is mijn hart. Bij haar voel ik me thuis. Het is altijd gezellig. We hebben nooit ruzie, er is alleen maar het gevoel van mogen zijn op elk moment van dien. Maar ja, ik weet ook hoe Wybe is. Hij zit thuis te ijsberen en te wachten tot ik kom, tenminste dat dacht ik. Toen ik

aankwam keek ik naar binnen en zag Wybe met de laptop. We zijn een open gezin en ons huis is open. Dat betekent dat iedereen naar binnen kan kijken.

Toen ik binnen kwam en hoi zei tegen Wybe, zei hij hoi terug. Ik vroeg hem wat hij deed. Hij zei: “Ik ben iets aan het opzoeken op internet”. Wat hij zocht weet ik niet meer. Hij trok de champagne open. Eerlijk is eerlijk, ik vind champagne heerlijk, maar ik kon mijn glas niet echt opdrinken. Ik dronk een paar slokjes en zag dat zijn blik alleen maar op de buis was gericht. Ik dacht, ik ga naar bed. Ik zei tegen hem: “Ik ga naar bed”. Als je dat zegt als vrouw zijnde, wil je dat je vent meegaat. Deze vrouw wil dat in ieder geval wel. Misschien had ik duidelijker moeten spreken en had ik moeten zeggen: “Ga je mee naar bed?” Dat heb ik niet gedaan. Ik ging naar bed, maar kon niet slapen. Ik ging onder de zonnebank liggen. Blijkbaar heeft hij dat gevoeld of gezien, omdat hij wist op de één of andere manier dat ik onder de zonnebank lag. Hij bleef maar weg. Op een gegeven moment werd ik gedwongen om uit bed te stappen en te gaan kijken waar hij bleef. Ik ging naar beneden en had echt verwacht dat hij voor de buis zou zitten. De laatste tijd was dat zijn ding om samen voor de buis te zitten. Ik irriteer me hier mateloos aan. Een film kan nog wel, maar ik vind het wel verspilling van mijn tijd om uren achtereen voor de buis te hangen. Mijn liefde voor die man is zo groot dat ik steeds weer mijn eigen grenzen verleg en toegeef aan het gene wat ik in eerste instantie niet zou doen. Dat betekent wel veel. Dat betekent dat de liefde je dingen laat doen die je echt in eerste instantie nooit zou bedenken om te doen. Ik kan jullie wel vertellen dat wat ik nu ga vertellen, ik ook nooit bedacht had te zullen doen.

Ik liep naar beneden en zag hem niet op de bank zitten, maar trof hem staand tegen het keukenaanrecht aan. Hij was zichzelf aan het aftrekken en stond te kijken naar de laptop. Ik keek hem leunend tegen de deurpost aan en zei: “Lief, ik denk dat we hierover moeten praten”. Hij zei: “Is goed”. Hij klapte de laptop dicht en liep achter me aan naar boven naar de slaapkamer. Ik keek hem lief aan, zonder hysterie, en hij zei: “Ik ben seksverslaafd”. Dit komt door jou. Je geeft me te weinig. Ik zei: “We hebben het vanochtend nog gedaan, hoe lang doe je dit al?”. Echt hoor, lieve lezers, het doet zeer, als vrouw zijnde, te zien dat de man waar je van houdt zich zit af te trekken op

die plek in huis op een film van internet. Het was een film over lesbiennes. Dit deed me zo zeer. Voor ik het wist had hij zichzelf weer toegetakeld en werd hij weer agressief. Hij durfde mij niet agressief te behandelen. Hij liep de kamer uit en wilde op de bank gaan slapen. Hij wilde de macht, maar ik ontnam hem die macht. Ik wilde hem die macht deze keer niet geven. Hij was zo ontzettend te ver gegaan. Hoe kan hij in Godsnaam seks hebben met die meiden op die laptop, terwijl ik altijd in de ochtend mijn lichaam aan hem verleen en dat terwijl ik een avondmens ben. Hij kijkt tot diep in de nacht tv, alleen maar om wat te kijken. In de ochtend krijg ik mijn tandenborstel aangereikt en ja hoor, ik geef hem zijn zin. Puur omdat ik van hem hou. Maar seksen in de avond of nacht gebeurt minder vaak omdat we te moe zijn doordat we vaak zo laat naar bed gaan.

Dat hij zichzelf nu zat af te trekken op die laptop was gewoon genoeg voor mij. Hij ging beneden slapen, tenminste hij wilde beneden slapen. Maar dat gebeurde niet met deze vrouw in huis. Ik was zo ontzettend kwaad en eenzaam. Hij kwam naar me toe, stond voor me en schreeuwde in mijn gezicht. Mijn eigen zoon deed iets wat hij nog nooit had gedaan. Hij liet mij, zijn moeder, zijn borstkast zien en drukte zich tegen me aan en schreeuwde dat ik normaal moest doen. Ik dacht: oké, wat is dit? Ik wilde alleen maar Wybe te pakken krijgen. Wybe had een bedje gemaakt voor zichzelf op de bank. Ik weet niet meer precies de volgorde hoe alles ging, maar ik weet wel dat ik de salontafel die ik van hem heb gekregen op de vorige Valentijnsdag pakte en hem kapot probeerde te krijgen. Elke dag kon je letterlijk iedere vingerafdruk op die tafel zien zitten. Ik kreeg die salontafel toentertijd omdat hij door mijn salontafel was gevallen doordat hij teveel whisky ophad. Even terugkomend op het verhaal. Ik trok en sloeg en de tafel brak in stukjes. Het glas lag overal en Jerony zei: "Dit moet ik morgen zeker weer opruimen?" Ik zei: "Nee, dat doe ik zelf". Later hebben we allebei op onze knieën gezeten om de scherven op te ruimen.

Ik heb Wybe het huis uitgejaagd. Ik was zo ontzettend woest. Ik had een voorwerp in mijn handen, ik heb geen idee meer welk voorwerp dit was, maar ik wilde hem van de bank af hebben. Hij wilde niet gaan en ik liep naar buiten en pakte de jerrycan. Ik zei tegen Wybe, die een jointje ging roken:

“We gaan er nu eentje voor mij draaien”. Ik rook niet, maar ik wilde de macht. Hij wilde het niet doen en Jerony zei: “Wybe, draai er één voor mama”. Wybe deed wat ik zei. Hij deed alles wat ik zei. Hij was het slachtoffer en ik pakte de jerrycan en het jointje. De kinderen huilden en vroegen: “Mama, wat ga je doen?”. “Hij gaat het huis uit” zei ik. Ik voelde me zo machtig. Ik wilde hetzelfde voelen als wat Wybe al die maanden voelde. Ik wilde voelen hoe het is om door deuren heen te gaan. Ik wilde voelen hoe het is om onderdanig te zijn. Ik wilde voelen hoe het is om iemand bang te maken. Ik wilde voelen hoe het voelt om ruzie te maken in het bijzijn van de kinderen. Al die keren dacht hij daar niet aan. Maar nu wel. Hij houdt van de kinderen. Hij liet zich niet gaan, maar ik wel. Ik weet dat mijn kinderen mij wel snappen. Ze vergeven me wel. Ik had een jerrycan in mijn slaapkamer gezet. Natuurlijk zou ik niets doen. Ik zei: “Het huis gaat eraan en tegen Wybe zei ik dat hij het huis uit moest”. Jerony vroeg me: “Mag Wybe in het schuurtje slapen?” Wybe ging en daarna was de jerrycan weg natuurlijk. Ik zei tegen Jerony: “Mama zou zoiets nooit doen”.

Wybe is een marinier en was helemaal op van deze veldslag. Hij vluchtte het huis uit en sloep in het schuurtje op een kussen en een dekbed met zijn voeten op de tafel. Ik sloep goed in mijn eigen bed. Het was niet meer zoals vroeger dat ik met angst in bed lag, bang dat hij binnen zou stormen en mij wat aan zou doen. Nee, dat is verleden tijd. Ik sloep goed en de volgende ochtend werd er op de deur van mijn slaapkamer geklopt. Ik liep naar de auto en zei: “Doe je ding, ik ben weg”. Ik stapte in de auto en dacht: nee Tresi, loop niet weg, het is jouw huis. Hij liep ook niet weg. Hij was er nog steeds. Ik zie en voel hem zo goed aan. Hij zat met zijn handen voor zijn gezicht zo bang was hij voor mij. Ik, een klein meisje, een lief ding, die twee jaar lang zijn gedrag had getolereerd. Nu was hij bang voor mij. Het gevoel was heerlijk. Ik had een champagneglas gebroken en in mijn hand had ik een stukje glas van de tafel dat ik naast mijn bed had gelegd. Ik moest en zou overgaan tot bescherming van mezelf mocht er iets gebeuren. Hij duwde me steeds weg. Hij met zijn 1.83 meter duwde mij met mijn 1,53 meter uit angst steeds weer weg. Één duw van hem en ik val zo om.

“Doe normaal mama” zei Jerony. Hij beschermde mij. Hij wist mijn moeder is nu echt woest. Dat wist Wybe ook. Hij zat in de hoek en ik deed hetzelfde als wat hij altijd deed bij mij. Ik rukte de ketting die ik hem had gegeven voor zijn verjaardag van zijn hals. Hij hield steeds zijn hand voor de ketting. Hij wilde niet dat ik de ketting kapot zou rukken. Nadat ik de ketting afrukte stopte Wybe deze meteen in zijn zak. Door het afrukken van de ketting had Wybe tijdelijk een litteken waar ik die hele dag naar heb gekeken. Het was een goed gevoel dat moet ik jullie wel zeggen. Ik deed hetzelfde als wat hij deed al die keren. Ik heb al zijn kleren op een hoop gegooid en wilde ze in de fik steken, maar ik bedacht mezelf dat het niet zo’n goed idee was. Ik gooide alles op de hoop en beet hem hard in zijn buik, maar ik zag geen bloed. Hij deed niets. Bang als hij was vluchtte hij het huis uit. Ik ging achter hem aan en zei: “Jij gaat niet weg”. Ik schreeuwde en ik was ervan overtuigd dat het echt het einde was, dat het over was. Ik wilde hem vernederen en dat gaf ik duidelijk te kennen. Hij zat alleen met mij in het schuurtje. Jerony was nergens meer te bekennen. Opeens keerde het tij. We gingen zitten en hij gaf een afscheidkusje. Hij zat aan de flesjes bier en bij het 3de flesje zei ik: “Leg terug!” Hij wilde niet en ik zei: “Doe wat ik zeg!” Hij bleef maar kijken naar de koelkast. Ik zat zelf aan het bier en ik voelde me zo mannelijk en zo vies. Ik zat aan het bier en hij legde zijn flesje na een paar slokjes weer terug. Hij stond op en werd weer agressief.

Uiteindelijk stond hij op. We hadden het alweer goedge maakt met seks. De afstandelijkheid bleef en hij wist niet meer wat hij met me aan moest. Ik bleef in die energie hangen. We zouden naar Parijs gaan maar ik zei hem: “Het hotel staat op jouw naam”. Vervolgens zei ik: “Grapje, het staat op beide namen”. Hij durfde niet meer weg te gaan naar Parijs. Eerst wilde hij wel, maar toen hij hoorde dat het op zijn naam of op beide namen stond, durfde hij niet meer. Hij was bang dat ik het hotel zou slopen. We gingen niet meer naar Parijs, dat was verleden tijd. Hij stond op. Met welke aanleiding hij opstond, weet ik niet meer. Hij begon opeens agressief te worden. Achter mij stond een boksbal en hij sloeg tegen de boksbal aan. Ik keek hem aan en dacht: kom maar op jongen. Hij sprong op me en legde zijn been of zijn arm op mijn keel. Ik weet niet meer welk van de twee precies. Hij keek me aan met zijn vuist boven me en ik keek hem diep in zijn ogen en dacht: het

interesseert me niet meer wat je doet. Voor ik het wist liet hij me los. Hij wist dit werkt niet meer. Ze is niet meer bang voor me, ik moet nu bang zijn voor haar.

Wybe wilde weg uit die energie van onmacht. Ik hield hem tegen en pakte hem vast. We gingen weer liggen in het schuurtje en tien uur in de ochtend werd vijf uur in de middag. We waren boos op elkaar en verlangden naar elkaar. Wetend en ook niet wetend hoe we hier uit moesten komen, ben ik een paar keer terug gegaan naar mijn slaapkamer. Ik lag hier even en er werd op de deur geklopt. Op een gegeven moment stond Jerony voor de deur en zei: "Ik wil praten over gisteren". Het enige wat ik zei was: "Wegwezen". Meteen had ik er spijt van. Ik stond op en ging hem zoeken. Angel zei: "Hij is mijn carnavalspak schoonmaken". Later dacht ik: laat het gaan, laat de tijd het de tijd geven. Zo'n gesprek komt toch alleen maar neer op: ik heb spijt en dan is het weer goed. Soms moet je laten voelen dat het niet oké is om tegen je moeder te kiezen. Hij koos ervoor om mij tegen te houden en niet Wybe. Hij koos ervoor om in mijn gezicht te schreeuwen. Zijn hart is een goed hart. Hij wist uit onmacht niet meer wat hij moest doen. Zijn gedachtegang was puur: als ik ma tegen hou, blijft Wybe rustig. Maar mama werd erger en erger. Terug in het schuurtje sloeg de klok inmiddels al vijf uur in de middag. Wybe ging boodschappen doen en tv kijken. Ik kon het gevoel niet loslaten. Ik kon niet uit die energie komen. Ik bedacht van alles. Doe je ding en laat hem los, ga in het moment zitten van nu. Het moment van nu was niet prettig.

De volgende dag was het Valentijnsdag. Valentijnsdag is voor mij een belangrijke dag. Op die dag kreeg ik twee jaar eerder verkering met Wybe. Valentijnsdag heeft met romantiek te maken. Maar ja, hoe kwam ik uit die energie. Ik besloot om op te staan en mijn vrienden een sms te sturen. Ik stuurde Wybe ook een sms. Later kwam hij naar beneden en kreeg ik een Valentijnsgroet terug met de mededeling: je gaat me toch niet twee jaar teruggeven wat ik jou heb gegeven? "Ik ben mentaal niet zo sterk als jij" zei hij. Fysiek, zei ik altijd, kan ik Wybe niet aan, geestelijk wel. Dat weet hij. De invulling van de dag was nog helemaal open. Wat zouden we gaan doen? Parijs? Nee, dat was geen optie meer. Iets met de kinderen gaan doen leek

me een goed idee. Zo gezegd, zo gedaan. We zouden naar Duinrell gaan. Het leek me veiliger om Valentijnsdag en de laatste dag van dit boek met de kinderen door te brengen. We gingen naar Duinrell. Wybe wilde zijn ketting laten maken en zei tegen me dat de ketting niet meer te maken was. Ik weet nog dat ik de gedachte had van: ik hoop dat ik de ketting zo goed gesloopt heb dat het niet meer te maken valt. De juwelier kon de ketting wel maken. Als Valentijnscadeau kreeg ik nieuwe oorbellen. Grappig om te vertellen is dat ik hem zodanig geknepen heb in zijn oor dat er bloed uit kwam. Zijn hele lichaam heeft schrammen. Zijn borst, zijn buik, zijn lip, zijn oor en zijn rug vertonen allemaal tekenen van mishandeling. Zelfs Jerony zei tijdens het avondmaal: “Jij was bang voor mama”. Wybe zei: “Vind je het gek?”. Je moeder is gevaarlijker dan ik. Inwendig moest ik hierom lachen. Ik weet dat ik een goed mens ben. Ik wil nooit verkeerd doen maar breng me niet zo ver als Wybe me bracht. Dan moet ik denken aan Isaak. Isaak zegt altijd dat woede, boosheid, verdriet en blijdschap allemaal gevoelens zijn die je mag uiten. Achteraf denk je: ik schaam me voor mijn woede. Isaak zegt altijd dat goed en slecht niet bestaat. In het oog is het slecht wat ik deed, maar in mijn gevoel kon ik niet anders.

In Rotterdam kocht Wybe oorbellen voor mij. Ik was weer compleet. Ik had niet meer één oorbel van de één en één van de ander. Iedere keer sloeg hij de oorbellen van me af. We lieten zijn oorbellen herstellen en kochten nieuwe achterkantjes. Omdat ik geen cadeau voor Wybe had zei ik: “Ik heb geen tijd gehad om een cadeau voor je te kopen”. We gingen naar Duinrell en hij zei: “Geef me je cadeau morgen maar”. Ik zei: “Nee, dan is het geen Valentijnsdag meer”. Ik werd geïrriteerd dat hij zei: “Krijg ik dan niets?”. Mijn hart is een goed hart. Vorig jaar wilde hij met Valentijnsdag een tatoeage met mijn naam erop. Nu wilde hij een tatoeage met ‘No Fear’ erop. Vorig jaar wilde hij er eigenlijk twee en kreeg er maar één toen met mijn naam erop. Hij zei: “Geef me dan geld, dan haal ik hem zelf morgen wel”. Ik zei: “Nee, dat is geen cadeau”. Ik stuurde Chantal een sms met de vraag of ze een tatoeageshop kon zoeken die op zondagavond open was. Na een hoop heen en weer sms-en is het gelukt. We zetten de kinderen af bij het zwembad in Duinrell en we gingen naar Amsterdam.

Bladerend door de boeken heen schudde ik nee, dit is niet dat wat ik je wil geven. Er was geen enkele tatoeage die ik hem wilde geven. Hij vroeg me: “Vind je deze niet mooi dan?” Ik zei: “Waarom laat je niet de tatoeage zetten die je vorig jaar wilde, die met ‘No Fear’ erop”. Het plaatje werd van internet gehaald en op zijn borstkast werd de tatoeage gezet met twee ogen die staan voor ‘geen angst’. Angst voor geweld heeft hij niet maar hij heeft wel angst voor het moment dat je hem die angst geeft. Hoe geef je hem die angst? Je geeft hem die angst door zelf ‘No Fear’ te hebben. Wees zonder angst dan wordt hij bang. Ben je met angst dan wordt hij alleen maar sterker. Mijn lichaam doet momenteel zeer. Ik kan moeilijk opstaan. Elke spier is gekneusd door mijn eigen schuld.

In de ochtend zei ik tegen hem: “Mijn lichaam wordt oud, wil je me een Valentijnscadeau geven en me masseren?” Tijdens het masseren sprak ik en zei: “Wybe, ik heb een kant in mij die ik niet wil erkennen”. Als ik me onmachtig voel, dan zie ik ook niet meer het rechte pad, als je dat zo wil benoemen. Omdat ik voelde me zo onmachtig. Ik voelde me onmachtig bij mijn ouders thuis. Ik was altijd verdrietig omdat ze me niet begrepen. Uren en uren zat ik me op de bank op te vreten en dan vroeg mijn moeder wil je de schaar even geven? Dan gooide ik de schaar naar haar toe en schrok dan zo als die op haar been belandde en haar zeer deed. Of ik liep zo blindelings naar de tv achter de stamboom langs met foto’s gemaakt van klei en ik liep ernaartoe en ik gooide het zo op de grond. Vier weken lang was ik bezig geweest met een vest te breien en ik was zo trots op mezelf dat ik zoveel geduld had om het te maken. Met pijn in mijn hart rukte ik alles los en schreeuwde het op de zolder uit. Zo onmachtig voelde ik me. Ik beet het plastic gedeelte van een schaar helemaal doormidden. Ik was eens bij die oude mensen en voelde zoveel verdriet in me opkomen. Ik verbouwde de hele woonkamer. Ik stak een vuurtje en ik gooide de kat uit het raam. De kat kwam altijd goed terecht hoor. Ik ben een dierenvriend maar ik merkte wel de woede in mijzelf naar die oude mensen toe. Het kwam altijd weer goed met de kat hoor. Het was altijd kinder kittens kwaad dat voortkwam uit de pijn van het misbruik en uit de pijn van het niet gehoord worden, niet geaccepteerd worden, niet geliefd zijn. Al het gene wat ik deed was nooit goed genoeg. In mijn hart was de wanhoop als kind zijnde al zo groot.

De wanhoop die ik nu voelde met Wybe kan ik daarmee associëren. Ik was wanhopig. Hij was wanhopig. Ik deed wanhopige dingen en hij deed wanhopige dingen. Ik was eenzaam en hij was eenzaam. Ik was moe en hij was moe. Ik was bang en hij was bang. Ik was jaloers en hij was jaloers. Eigenlijk zijn Wybe en ik, zoals hij altijd al zei en waar ik hem nu gelijk in geef, uit hetzelfde hout gesneden. Dus ‘Wybe, wat doe je nou?’ is nu ook ‘Tresi, wat deed je nou, wat wil je nou en wat is er nou?’ van toepassing. Het is alleen de vraag altijd maar weer, hoe ga je het nu doen? Hoe wil je het nu doen? Wil je nu echt ophouden om te veranderen keer op keer, van moment op moment? Dat betekent simpelweg bij de les blijven en verstandig zijn. Of wil je gewoon blijven leven op je impulsen van gevoel? Ik weet nu één ding. Die Valentijnsavond heeft me geraakt. Tot drie keer toe vierden we Valentijnsdag in Amsterdam. De eerste Valentijnsdag werd de eerste keer dat we intiem waren en verkering kregen. De tweede Valentijnsdag kreeg Wybe zijn eerste tatoeage van mij en ook nu onze derde Valentijnsdag vierden we in Amsterdam met een tatoeage voor Wybe.

We gingen uit eten en er gebeurde weer iets in de auto. Hij confronteerde me met mijn hypochondrische gedrag. Uit het niets zei hij: “Goh, in Nederland ben ik niet zo bang om wat op te lopen”. Ik zei: “Pardon?”. Hij zei: “In Nederland ben ik niet zo bang om iets op te lopen als ik veel seksuele contacten heb”. Dit riep natuurlijk bij mij meteen de gedachte op van je brengt mij in gevaar als je vreemdgaat. Ik zei: “Waarom heb je vaak condooms gebruikt als je nu zo spreekt?” Achteraf bleek dat hij me uit de tent wilde lokken. Ik bleef weer in deze energie hangen. Hij zei: “Jij denkt dat ik vreemd ben gegaan”. Dat bracht weer een discussie op gang die we in de auto voortzetten. Ik zei: “Hoe kan het dat je dan jezelf zo vaak hebt getest als je gelooft dat jij als man zijnde niets kan krijgen omdat je de gever bent en niet de nemer?” Hij heeft zelf gezegd dat hij geen HIV of aids kan krijgen omdat hij het eruit spuit. Ik dacht werkelijk waar, zit ik met een malloot in de auto? Hij nam zijn woorden terug. Ik dacht: oké, je zegt het nu maar waarom? Later gaf hij toe dat hij alleen maar mij ergens wilde brengen in mijn gevoelswereld, omdat hij weet dat ik hypochondrisch ben aangelegd.

We hebben gegeten bij de Afrikaan in Rotterdam die avond. Heerlijk met onze handen, zoals mijn dochter Angel dat altijd zegt. Bij de Afrikaan kun je altijd met je handen eten. De beste vriend van Jerony was er ook bij. Ik hoefde niets uit te praten met Jerony omdat liefde overwint alles. Er was niets mis tussen hem en mij. Hij was alleen in een situatie beland waarin hij zichzelf onmachtig voelde en waarin hij getroost werd door zijn beste vriend. Een stoere 15-jarige met zijn broek op half zeven, die getroost werd door zijn beste vriend. Het is een goeie jongen. Het is die jongen, die zijn beste vriend is, die al zijn verhalen bij ons brengt en het is ook die jongen die zelfs Wybe meenam nadat we klaar waren met eten en zei in de avondwinkel: "Koop een doosje condoms voor Jerony". Ik keek hiernaar en dacht bij mezelf: moet ik hier blij mee zijn? Jerony zei dat hij nog geen seks had gehad. Mijn hart was wel gelukkig kan ik jullie vertellen. Intimiteit zonder liefde, puur voor het doen, brengt me toch een gevoel van onwaardigheid. Ik geef mijn lichaam niet zomaar. Ik geef mijn lichaam alleen als ik mezelf veilig en waardig voel en me gerespecteerd voel door de ander.

Wybe vertelde toen ik doorvroeg over die film van die vrouwen op de laptop dat hij het in het verleden met twee vrouwen had gedaan. Twee vrouwen tegelijk windt hem op. Ook dat kwam ik nog even tegen dit weekend. Wybe is zo vrij geweest, seksueel gezien, in de tijd voor zijn relatie met mij, dat het voor mij zo moeilijk is om hem te vertrouwen dat hij niet zomaar weer overgaat tot de bevrediging van zijn fysieke behoeftes en mij in verraad brengt. Elke man heeft de fantasie van twee vrouwen zei Wybe, maar ja, het is wel moeilijk om te horen. Wybe zegt altijd dat seks hetzelfde is als even naar de supermarkt gaan. Ik beleef de intiemste momenten met Wybe en dat is voor mij allesbehalve hetzelfde als naar de supermarkt gaan. Boodschappen doen in de supermarkt voelt voor mij als een verplichting. Ik heb daar totaal geen gevoel van extase bij. Die uitspraak gaat voor mij dan ook niet op. Voor Wybe ook niet. Hij heeft alleen nooit gevoeld hoe het is om echt met een persoon te zijn waar je van houdt en waar je nog steeds van houdt. Hij is zichzelf tegengekomen, zoals ik ook.

Het einde van dit boek heb ik meerdere keren in mijn hoofd bedacht. Maar ik kon geen einde bedenken. Zouden we gaan trouwen? Zou ik een kind

krijgen? Zou ik het uitmaken? Zou ik verliefd worden op iemand anders? Zou iemand anders mijn leven vervullen? Ik kon geen einde verzinnen omdat ik het overgaf aan het lot. Maar ik wil alleen maar dit vertellen en dat is mijn einde van dit boek.

Wybe kreeg een sms van zijn moeder op Valentijnsdag. Zijn moeder stuurde een sms met: fijne Valentijnsdag voor jullie en gefeliciteerd met jullie twee jaar verkering. Ik keek hem aan en ik kon niks meer zeggen op dat moment. Woorden kon ik niet meer uitspreken. De verbazing was zo groot en de blijdschap ook. Zou er toch nog ergens een opening zijn? Zou ik toch nog erkend worden? Indien ik toch nog erkend word, zou ik dat nog wel willen? Minieme kleine seconden denk je daaraan in gedachten.

Mijn spijt heb ik getoond. Tussen deze regels door kunnen jullie soms lezen dat ik spijt heb van mijn daden. Ik heb spijt van mijn donkere kant, maar spijt heb ik niet dat ik niet heb geluisterd naar de mensen om me heen. Ik heb geen spijt dat ik niet naar de goed bedoelde adviezen van mijn vrienden heb geluisterd. Anders had ik niet geweten hoe het voelde om te houden van iemand als Wybe. Ik ben blij dat ik niet toe heb gegeven aan de ouders van Wybe door hem hier te houden en me niet weg heb laten duwen maar Wybe terug te halen. Nee, lieve lezers, daar heb ik geen spijt van.

Ik hoop, lieve mensen, als jullie dit lezen dat jullie één ding onthouden. Geef toe aan je eigen behoeftes. Luister niet naar de mensen om je heen als jullie hart anders spreekt. Wees duidelijk in volhouden, overtuigen en overwinnen. Ben je niet duidelijk, is dat ook het gene wat je terugkrijgt. Wat je bent straalt je uit en trek je naar je toe. Nou dit ben ik dus. Ik ben Wybe. Maar ik ben alleen maar tijdelijk iets. Op het moment dat ik het naar hem uitstraal. Het is een tijdelijk moment. Een tijdelijk moment dat je naar je toetrekt. Ik ben Wybe, omdat ik dat tijdelijke moment naar me toetrek omdat ik de associatie op wil doen. Ik trek het naar me toe. Ik wilde die ervaring opdoen. Je creëert de situatie van dat moment. Je creëert samen met Wybe een fijn moment of je creëert een moment van ruzie. Maar soms heeft je hart behoefte om te creëren puur om jezelf nog beter te voelen, te ervaren en te begrijpen. Of het nou een slecht of een goed moment is. Het is en blijft een ervaring. Dus,

lieve lezers, kijk naar jullie leven. Wat creëren jullie? Hebben jullie lef? Creëren jullie werkelijk wat of houden jullie je netjes in bedachtzaam en volgzaam zijn? Of zijn jullie net als ik? Ik laat het aan God over en hierbij eindig ik dit boek ‘Wybe, wat doe je nou?’

De toekomst

Men zegt toch altijd: de toekomst is wat je toekomt. Ik geloof dat wij de toekomst zelf maken. Wij zijn de toekomst en dan komt ook datgene naar ons toe wat goed voor ons is toch?

Mijn toekomst is op dit moment gevorderd maar is ook nog een verrassing. Niet voor mij maar wel voor Wybe. Omdat in de tussentijd is er veel gebeurd. Wybe heeft zichzelf veranderd en ook ik heb mezelf veranderd. Sinds de vorige deadline zijn er veel inzichten geweest en ook het willen toegeven aan elkaar en niet tegen elkaar.

Pasen werd geen Pasen met blijdschap omdat Wybe zich net de avond voor Pasen weer heeft laten gaan. We waren naar Beverwijk geweest en hij was teleurgesteld omdat zijn haren verkeerd geknipt werden door die Turkse heer. Hij was ook teleurgesteld omdat de tattooshop dicht was. Eerder die dag verkeerde hij in blijde stemming omdat hij me eindelijk zo ver had gekregen om een tattoo onderin mijn rug te laten tatoeëren. Een tatoeage van een arend leek me wel een mooie optie en dat vond Chantal ook. Maar Wybe begreep het telefoongesprek tussen Chantal en mij verkeerd en dacht dat Chantal mij er juist van wilde weerhouden. Maar dat was niet zo. Er volgde een discussie in de auto en we gingen op zoek naar een tattooshop. Helaas was alles al dicht. Dit betekende voor Wybe het gevoel van onmacht.

We gingen uit eten en aan tafel was er alleen maar een stilte tussen ons. Het gesprek wilde niet van de grond komen. Het gaf niet, ik was toch moe en wilde eigenlijk liever naar huis. Opeens ging de telefoon. Het was Angel die me belde. Ik zei tegen haar: "Waarom bel je?" Ze zei: "Niks mama", waarop ik antwoordde: "Kind, verspil je beltegoed niet" en ik hing op. Het sms-je dat ik later van haar ontving, opende ik pas toen ik weer in de auto zat. Ik schrok omdat Angel schreef: mama, ik ben alleen thuis. Ik werd meteen boos op Jerony en zijn beste maat. Ik belde ze dan ook meteen op omdat zij die avond de oppas waren. Het bleek dat ze ergens heen waren gegaan in de dichte nabijheid van Angel. Natuurlijk was ik kwaad. Hoe durf je, Jerony, om

je zusje alleen thuis te laten. Jullie zijn altijd bij ons en nu wij weg zijn, zijn jullie bij iemand anders. Jerony brengt altijd de hele buurt mee naar huis en nu dit. Met hoge snelheid reden we naar huis. Alles was oké. Angel ging naar bed en de jongens moesten maar in het jongenshok - het schuurtje in de tuin dat de jongens in gebruik hebben - slapen omdat ze vanavond niet welkom waren. Ik weet nog dat Mike, de maat van Jerony, de volgende dag zei dat hij over het dak was geklommen, bang voor mijn woede die ik echt op dat moment niet tegen hou.

Wybe en ik keken tegen mijn zin in tv. Ik vond er geen zak aan. Wybe schonk de whisky in die hij van mij uit Oostenrijk had gekregen en nam een slok en viel in slaap. Na een uur naar een slapende man te hebben gekeken, sprong ik op en zei: "Ik ga naar bed". Hij zei: "Ja doe maar". De energie van ergernis was duidelijk aan beide kanten aanwezig. Eenmaal boven luisterde ik niet naar die bekende stem van: ga niet naar beneden. Ik liep naar beneden en deed de tv zachter. Wybe zei: "Zet hem harder". Ik deed wat hij zei en voordat ik het wist, werd ik aangevallen en op de grond gesmeten. Boven mijn hoofd maakte hij van die kung fu bewegingen. Ik deed niets en liet het gaan. Ik was rustig, boos en verdrietig dat het na zo'n lange tijd goed te zijn gegaan nu weer fout ging. Hij liep naar buiten en smiet de whisky flessen weg, zo tegen het raam van mijn washok. Het waren er nog twee waarvan eentje nog helemaal vol en eentje waar een beetje uitgedronken was. Huilend en smekend zei hij: "Jij hebt mij deze gift gegeven". Ik troostte hem en zei: "Dit blijft tussen ons". We gingen naar bed en in bed lag hij in mijn armen. Net een kind dat getroost moest worden door zijn moeder. Ik luisterde naar die bekende stem van Isaak en die stem zei dat ik de politie moest bellen. Dat heb ik uiteindelijk via Chantal dan ook gedaan. Ik ging weer terug in zijn armen liggen en bleef maar luisteren wanneer de bel ging. In de vroege ochtend stormden ze drie man sterk zo naar binnen en ook zo mijn slaapkamer in. Ik vertelde ze mijn verhaal en Wybe deed net of er niets aan de hand was. Hij hoorde dat ik de politie vertelde wat er gebeurd was. Ik vertelde hoe hij me mishandelde en daarom verdedigde hij zichzelf. Ik stormde naar beneden en zei: "Jij moet me niet slaan". De agenten zeiden: "Mevrouw, de enige die agressief is, bent u". Ik stormde meteen naar de voordeur en zei: "Eruit". Natuurlijk wilden ze het laatste woord hebben en

zeiden: “Er slaapt een kind boven, niet?” Ik zei: “Ja, mijn dochter”. Ze zeiden dat ze dan een melding bij Jeugdzorg zouden doen. Die zorg heb ik pas geleden onder ogen gehad en diezelfde zorg heb ik anderhalf jaar geleden ook aan mijn tafel gehad. Ze zeiden dat alles van tafel werd geschoven omdat het allemaal goed was. Ze zeiden zelfs nog dat het onderzoek dit keer meer dan goed was. Gelukkig bekennen de machten ook het gelijk van de ouders omdat ik ben een goede moeder, een werkende, goede moeder en ik zorg sinds mijn 18^e jaar voor mijn kinderen. Sinds mijn 20ste jaar was ik al een alleenstaande moeder met twee kleine kinderen. Zonder toekomst, alleen de hoop op beter door mijn eigen actie en kracht.

Die bewuste nacht heb ik Wybe niet mee laten nemen. Ook niet toen de politie me dat vroeg. Omdat Wybe gaf eerlijk aan dat hij ook een kopstoot had uitgedeeld. Maar nee, ik ben niet zoals Wybe. Ik ben Tresi en ik ben vergevingsgezind. De volgende dag bracht ik mijn huilende energie naar het kruis. Het kruis, mijn dierbare beeld van Jezus, dat altijd mijn kruis draagt als ik het niet meer kan of wil dragen. Ook zat ik daar huilend en gillend bang te wezen wat er nu met mijn toekomst samen met Wybe zou gebeuren.

Het boek ‘Wybe, wat doe je nou?’ is verteld en wat nu? Ik wist dat ik twee jaar van mijn leven moest inzetten voor het boek en dat daarom Isaak steeds voor ons was. Ik zette door en zette door en ja ik heb doorgezet voor jullie. Ik wil graag een leermeester zijn om jullie te laten inzien hoe het is en hoe het kan zijn hier ter aarde. Maar wat nu? Lopend door het dorp, wachtend op de visite die zou komen, liet ik de avond overgaan in de nacht. Ik sliep uiteindelijk vier dagen bij de aangeboden hulp.

Wybe was door deze agressieve manier niet meer welkom bij Isaak en dus moest ik echt goed overwegen wat ik dan wilde. Isaak was niet meer voor het geweld en het verhaal van elkaar steeds pijn doen. Dus of ik moest hiermee stoppen of ik moest op eigen vrije energie zonder Isaak’s raad en advies doorzetten.

Er stond een afspraak gepland in het ziekenhuis om te kijken wat onze mogelijkheden zijn om zwanger te worden via de medische weg. Vier dagen

dacht ik na en ik besloot om de afspraak in het ziekenhuis bij de gynaecoloog uit te stellen. Ik besloot om terug te gaan naar huis en om hem toch over te laten gaan tot het gebruik van medicatie waar ik zo tegen was.

Wybe ging aan de medicatie en werd er suf en rustig van. Ik liet hem van drie pillen naar twee naar één gaan. Hij was nog steeds suf en duf en om tien uur sliep hij al. Ik zag een andere Wybe. De medicaties hielden de prikkels tegen en deden datgene wat wij altijd doen: even tot tien tellen en dan pas reageren. Dat effect hadden de pillen. Ik was tegen maar ik moest het zelf doen, zonder Isaak. Wybe moest voor een korte tijd naar een booreiland. Ik zei: “Wybe, probeer maar zonder die pillen, ik ben er toch niet en van het eiland afspringen, doe je toch niet”. Zo gezegd, zo gedaan. Hij was zonder medicatie op dat booreiland en terug in Nederland zou hij ze meteen weer gebruiken. Dit keer gaf ik hem aan dat hij maar één pil per dag mocht. Ik zei tegen hem: “Je bent toch de hele dag werken dus waarom zou je niet zonder proberen? Je slikt er één in de ochtend en pas in de avond zie je mij. Dan is die pil toch al uitgewerkt?” Hij zei: “Nee, ik wil niet zonder”. Maar door mijn spraakwaterval zou hij het toch proberen en nu is hij zonder agressie en ook zonder pillen.

Zijn opa stierf. We hadden net een gelukkige cruise op mijn traktatie gedaan. Samen met Angel en Wybe ben ik door de wereld van Jezus gegaan. Via Istanbul, Griekenland, Israel, Palestina en Bethlehem. Heerlijk om jezelf even te verwennen op je verjaardag. Het was een dure reis, eenmalig misschien, maar wel een eigen geschenk. Maar ja, liefde is ook eigenwaarde naar jezelf toe. Maar goed, die opa stierf gelukkig niet tijdens die cruise. Hij stond allang op het punt van sterven maar hij was een vechter. Hij was al zo vaak opgegeven door de medici maar hij leefde nog lang voort. Ik wist wel dat ik weer niet welkom was op de begrafenis en dat deed pijn, zeer en ik gilde mijn emoties die uit boosheid kwamen er goed uit. Maar nee, ik was niet welkom. Wybe ging er wel heen en ik vroeg hem nog: “Ga je het zeggen?” Zijn antwoord luidde: “Ja, ik ga het zeggen”. Natuurlijk wist ik beter. Ik had hem aan de lijn en zei tegen hem: “En heb je het gezegd?” Hij zei: “Nee, dat kwam niet uit”. Ik antwoordde naar hem toe met de woorden: “Dan ben je niet welkom, blijf weg”. We hingen op en kort daarna ging de

telefoon. Ik zag Wybe op mijn beeldscherm staan en ik nam op en zei: “Ja?”. Hij zei: “Ik heb het gezegd” en ik zei: “Ja, ja”. Opeens hoorde ik de vrouwenstem die zijn moeder heet en ik zei: “En heeft hij het gezegd?” Ze zei: “Ja”. Ik zei tegen haar: “Wanneer dan?” Dat wist ze niet precies. Op dat moment was het allemaal teveel voor mij en ik luisterde maar half en wenste haar sterkte en hing op.

Het besluit om te trouwen gebeurde zo: ik belde Wybe, het was een mooie, goedgestemde dag, en zei: “Zeg alleen ja of nee”. Ik wist dat hij in de auto van zijn collega zat en ik vroeg hem: “Wil je met me trouwen? We gaan Amsterdam in, gooien een kaartje in de brievenbus en klaar we zijn getrouwd”. Hij zei overal ja op. Maar het liefst wilde hij trouwen, in het vliegtuig stappen en naar een ver land gaan. Ik ging erin mee maar voelde me niet blij gestemd met deze energie maar wilde er wel in toestemmen. Chantal was boos en er kwam nog meer boosheid van Wybe uit. Ik dacht: ik doe het zoals ik het wil. Wybe’s familie zat hem in de weg. Hoe moest hij dit gaan klaarspelen? Ver weg kan het allemaal wel. Dan hoeft hij ze geen uitleg te geven. Maar ja, hoe breng je Tresi en je familie bij elkaar?

Drie juli leek zijn ouders wel een mooie dag zo net na de verjaardag van zijn moeder. Voor zijn moeder’s verjaardag was ik weer niet uitgenodigd. We werden uitgenodigd om drie juli te komen praten. Nou, ik wilde er niet heen. De ouders van Wybe werden bij ons thuis uitgenodigd maar dat wezen zijn ouders af. In hun laatste e-mail stond dat ze met lood in de schoenen en pijn in hun hart op de bruiloft zouden komen. Deze e-mail kwam in de middag en in de ochtend begon ik al te flippen en gek te doen naar Wybe toe. Ik zei hem: “De bruiloft gaat niet door, je familie wil niet en ik wil ze ook niet”. Achteraf bleek dat ik al aanvoelde hoe zijn familie over de bruiloft dacht.

En ja, nu zijn we op het punt van vandaag aanbeland waarop ik dit gedeelte van ‘Wybe, wat doe je nou?’ zelf typ i.p.v. dat ik het vertel en het Chantal laat uittypen. Nee, ik ben er niet goed in, maar ik vind het wel zo trouw en loyaal naar de wachtende mensen toe die zo graag het boek willen lezen en al zes maanden moesten wachten tot dit vervolg. Over iets meer dan twee weken is het zover. Vandaag is mijn bedenkdag: ga ik het afzeggen of ga ik de angst

tegemoet van de confrontatie met zijn familie die in gezamenlijk overleg heeft besloten om hun zoon niet in de kou te laten staan. Ook de rest van de familie is deze mening toegedaan. Ga ik het afzeggen en mijn eigen leven weer met uitdagingen tegemoet? De vader van Angel zou me zo weer terug nemen. Dat blijkt wel uit het feit dat ik hem gisteren na zo'n lange tijd weer even op de msn aanhoorde. Hij was aardig en lief en er was geen boosheid en rancune meer. Hij vroeg me zelfs om op vakantie te komen met zijn dochter. Hij benoemde zijn dochter niet, maar hij mist haar zeer, wat begrijpelijk is.

Ik zit nu in de toekomst en wat gaat het worden? Wordt het een huwelijk, een verlangd huwelijk, de confrontatie met zijn ouders en familie, de schaamte aangaan van wat er allemaal heeft plaatsgevonden of laat ik de man die jullie kennen van 'Wybe, wat doe je nou?' los en laat ik dus ook de liefde los en verander ik niet omstandigheden?

Mijn verleden

Vele mensen zijn bang om te onderzoeken omdat ze bang zijn voor de wet van oorzaak en gevolg. Ook ik kamp met die onzekerheid. De onzekerheid van de gevolgen die ik zelf veroorzaak. Maar ik geloof dat ik mezelf niet moet verschuilen achter mijn angsten en ook niet achter mijn onzekerheden. Ja, angsten en onzekerheden heb ik genoeg maar ik geloof dat ik sterker ben dan die angsten en onzekerheden.

Daarom ben ik mijn verleden op gaan zoeken. Mijn verleden ligt in Portugal waar ik in de genen vandaan kom. Daar ligt mijn verleden met mijn ouders en ook mijn verleden met Sergio, mijn ex-man en de vader van mijn jongste kind Angel. Angel was niet blij met het feit dat we opeens uit het niets zomaar naar Portugal toe gingen. Ook bij haar was de angst groot om haar vader weer te zien. Er zijn bijna 30 maanden voorbij gegaan waarin hij zijn leven buiten haar en mij om weer probeerde op te pakken. Nu zou er opeens uit het niets weer contact zijn. Ik liet Angel hem bellen en dat ging met pijn en moeite. Ik dwong mezelf en ook Angel om deze ervaring op te doen ondanks de gevolgen die dit teweeg zou kunnen brengen. Wybe kreeg alleen maar de onzekerheid omdat zonder de echte uitleg te geven, gaf ik hem te kennen dat ik weg ging. Ik vertelde hem dat de meiden mij ergens heen stuurden en toen wist Wybe natuurlijk genoeg.

Met de angst voor vliegen en de angst voor de grote verantwoordelijkheid voor mijn meisje van acht en ook de angst voor de reactie van mijn ouders en natuurlijk Sergio, stond ik in de vroege ochtend op het vliegveld in Brussel. Ik had die nacht nauwelijks geslapen, bang om het allemaal verkeerd te doen. Daar stond ik dan en de grote reis kon beginnen.

Eenmaal aangekomen in Frankfurt - voor een overstap voor het vliegtuig naar Porto - gaf ik mijn locatie aan Wybe prijs en daarmee zette ik mijn voorgenomen huwelijk op het spel. De reis was een samensmelting van Angel en mij. Het ging heel goed. Ze hielp me waar nodig en haar tranen

waren allang verleden tijd. In eerste instantie wilde ze niet weg. Ze wilde nog liever naar school dan weg.

Eenmaal aangekomen op het vliegveld in Portugal stond daar bij de uitgang mijn verleden op me te wachten. Ik was onzeker over mijn aangekomen gewicht en ook over de kleding die Angel en ik nog net gekocht hadden voor vertrek omdat deze minder leuk stonden dan verwacht. Sergio tilde Angel op en Angel was puur zonder energie en dat bleef ze de hele ontmoeting.

De teleurstellingen in deze vakantie namen niet af maar namen toe omdat Sergio meer koos voor zijn nieuwe leven en de ontmoetingen met zijn nieuwe vrienden dan voor Angel. Zijn tijd was kostbaar voor hem. Als hij tijd over had na zijn lange werkuren en afspraken, kon hij tijd voor Angel vrijmaken maar deed dat het liefst zonder mij. Uit bescherming naar Angel toe zei ik hem: “Je ziet Angel alleen als ik erbij ben, al zit ik drie meter bij je vandaan, vermaak je met Angel maar ik blijf erbij al is het op afstand”.

Die vier dagen in Portugal waren simpel, uitdagend en een samenspel van Angel en mij. Mijn conclusie is dat mijn verleden mijn verleden is en mijn toekomst is mijn nieuwe man waar ik geen twijfels meer over wil hebben omdat ik met hem ga trouwen en dat al over vijf dagen van nu, mijn lievelingsgetal.

Wybe had geen keuze. Hij moest het me laten onderzoeken zoals ik hem moest laten onderzoeken. Steeds weer vluchtte hij naar zijn ouderlijke huis. Hij vluchtte in agressie. Hij vluchtte vroeger ook in drugs, drank, seks en zelfs in therapieën en medicatie. Maar Wybe is veranderd en ook ik ben veranderd. Soms zijn we bang voor onze nieuwe ikke, maar we zijn het bewijs voor jullie dat als de liefde goed is en de omstandigheden niet, verander de omstandigheden maar hou de liefde in stand.

Mijn terugkeer naar mijn verleden heeft me geleerd dat het verleden iets is waar je vandaan komt, maar de toekomst is iets waar je heen gaat en mijn toekomst is mijn huwelijk.

Bruiloft en definitief einde van mijn boek

De bruiloft heeft me echt aan het denken gezet. Hoeveel vrienden heb ik wel niet in de loop der jaren in liefde ontvangen, puur door het geven van mijn onvoorwaardelijke liefde en geduld? Vaak dacht ik eraan om deze dag niet door te laten gaan, puur uit angst voor de ontmoeting met de familie van Wybe en ook uit mijn eigen angst.

Mijn vrijgezellenfeest werd georganiseerd door mijn drie vriendinnen, Chantal, Simone en Christine. Het was een simpel vrijgezellenfeest bestaande uit kanoën en paardrijden. Bont en blauw moest ik uit het water gehaald worden omdat ja, alles gaat niet zonder slag of stoot. Natuurlijk sloeg de kano waar Simone en ik in zaten over z'n kop. Dat kwam omdat Simone zichzelf helemaal liet gaan en zichzelf in Venetië waande. Zingend stond ze vooraan in de kano. Ze liet zichzelf maar kort gaan omdat we lagen al gauw in het water. Ondanks de blauwe plekken en de teleurstelling, omdat het paardrijden niet eens in de buurt kwam van het gene wat ik wenste, was ik trots dat Chantal haar paardenangst en kanoangst had doorbroken en de ervaring hiervan aanging. Ook de angst om haar blindenstok te gebruiken heeft ze met pijn en moeite overwonnen. Chantal is nachtblind en moest haar grenzen aangeven en daar was Chantal nog te trots voor. Maar deze overwinning heeft Chantal met discussies en ook met pijn en schaamte overwonnen. Dat Chantal zichtbaar gehoorapparaten aan heeft is nog tot daar aan toe, dat heeft ze al sinds haar jonge jaren en Chantal weet dan ook niet beter, maar dat daar nu nog de stok bij komt was voor haar een jarenlange schaamte en ontkenning. Toch heeft Chantal deze schaamte in de ogen gekeken en heeft ze de angst en schaamte losgelaten.

Wat moest ik loslaten? Ik moest de angst loslaten om me te binden en elkaar nu in het huwelijk aan te durven kijken. Ook de spanning van elkaar uitdagen en het weer goedmaken van die situatie moest ik loslaten. Wybe en ik hielden van die spanning en ook van de kick om het weer goed te maken en alle ellende die er altijd aan vooraf ging.

Het huwelijk is op 2 augustus 2010 voltrokken. We zijn getrouwd! Het stadhuis was afgeladen. Mensen stonden zelfs tegen de muur aan omdat er geen plek meer was in de trouwzaal. Nog nooit zijn er op mijn bruiloft zoveel mensen in het stadhuis aanwezig geweest en dat terwijl ik nu al vier keer de bruid ben geweest. Hopelijk is dit voor altijd, maar dat dacht ik bij elk huwelijk en ging dan ook altijd volkomen voor dat gevoel van verliefd zijn en echt de bruid willen zijn omdat voor mij was het altijd echt en oprecht. Zo is mijn hart: eerlijk en oprecht om het woord 'ja' te zeggen tegen mijn geliefde. Mensen staan bol van veroordelingen. Ik werd veroordeeld in vele vormen sinds mijn kindertijd maar ook dat moet ik loslaten en ik moet nu beginnen met de erkenning. De erkenning moet ik nu bij mezelf vinden en accepteren dat ik ben zoals ik ben, zoals geschreven in de verhalen. Ik weet nu wel na uren van meditatie dat ik ben zoals ik ben. Hoe ik ook evolueer in de toekomst, ik ben liefde en ik heb bereikt wat ik wilde bereiken met mijn geven van de liefde die in mij huist.

Maar hoe was de bruiloft? Het was een mooie bruiloft met toegewijde vrienden en familie van Wybe. Er heerste een mooie spanning en ook was daar de teleurstelling omdat ik niet in trance kon gaan omdat Isaak zich niet aanwezig liet zien. Hopelijk was hij wel aanwezig maar dat moet ik Isaak zelf nog vragen. Er was veel liefde en uitputting deze dag maar ook een dag van bewustwording. De volgende dag hebben we een gezamenlijke tattoo met daarop: laiverd en de datum van onze trouwdag laten zetten. Wybe moet leren luisteren omdat we gaan nu de fase in van samen zijn en dat betekent dat er geen verleden meer moet gaan plaatsvinden alleen nog maar een hoopvolle toekomst.

Ik eindig dit boek met deze woorden, deze woorden zijn voor mij een feit: als de liefde goed is en de omstandigheden niet, verander de omstandigheden en behoudt de liefde.

Wie ben ik?

Ik ben Tresi Barros, ik ben medium en ik ben helderziend, - horend, - wetend, -voelend, -ruikend, -proevend en ik praat met overledenen. Ook kan ik volledig in trance gaan zodat mijn gids Isaak een rechtstreeks contact heeft met de aanwezige deelnemers op dat moment.

Ik ben 39 jaar oud en ben moeder van 4 kinderen in de leeftijd van 9, 16, 18 en 20 jaar oud. Ik heb van oorsprong Portugees bloed door mijn aderen stromen maar ik ben opgegroeid in Luxemburg. Mijn jeugd was alles behalve makkelijk. Op mijn zestiende levensjaar verliet ik dan ook mijn ouderlijke huis en woon dan ook sindsdien hier in Nederland.

Mijn paranormale gave bezit ik al sinds mijn geboorte. Pas op mijn 28ste levensjaar was ik zo ver om mijn gave te erkennen en met Isaak, mijn gids, te werken om de medemens hier op aarde te helpen in hun aardse bestaan. Dag in dag uit werk ik samen met Isaak door het geven van privé-consulten, magnetiseren, huiskameravonden, openbare avonden, masterclasses in groepsverband of privé, avonden Isaak spreekt, Isaak onderricht zijn wijsheid, lezingen, geestelijk dopen, geestelijk trouwen, geestelijk begraven en cremeren, cursus 'spontaan kaartleggen', cursus 'psychologie', workshop 'bewustwording & groei', workshop 'intuïtieve ontwikkeling', cursus ADHD, thema-avonden, praten met dieren, baby's/kinderen, comapatiënten en verstandelijk gehandicapten. Mijn werkzaamheden hebben zich door de jaren heen steeds verder uitgebreid.

Mijn gids Isaak, is mijn beste vriend. Isaak is een hoge leermeester uit het hiernamaals. Eeuwen en eeuwen heeft hij doorgestudeerd in de sferen en ook op aarde om de mens te bestuderen. Alle sferen heeft hij bezocht, tot aan de duistere sferen toe, puur om tot in perfectie te weten hoe de mens in elkaar zit. Mijn gids Isaak, is niet meer ter aarde gekomen sinds zijn laatste leven in het jaartal 1230. Hij was toen een indiaan genaamd 'White Feather', een medicijnman van een stam in Noord Amerika. In dit leven was ik (toen een man) zijn beste vriend. Na dit leven besloot Isaak niet meer terug te

keren naar Aarde, maar in de sferen verder te studeren voor gids. Ik koos er echter voor om terug te gaan naar aarde om hier de mens te helpen. In dit leven ben ik Isaak's instrument.

Inmiddels heeft Isaak zijn wijsheid niet alleen maar laten zien door dag in dag uit te werken met de mens maar ook door zijn wijsheid te laten vereeuwigen op schrift. Vijf boeken zijn hier tot op heden al het resultaat van. Vele boeken zullen nog volgen. De boeken worden allemaal volledig verteld in trance. Ik ga op dat moment in de 2de trance vorm, zodat mijn gids Isaak, rechtstreeks kan spreken tot degene die hem interviewt. Al deze interviews zijn opgenomen op band en later uitgetypt. Dit resulteerde in 2004 tot het eerste boek van Isaak genaamd: 'Bekijk het, voel het en laat het los'. Met dit boek onder de arm zijn Isaak en ik het land doorgereisd en lieten we de mens zien dat de Goddelijke wereld daadwerkelijk bestaat. Ik ging tijdens deze avonden bij stichtingen in de 2de trance vorm zodat Isaak op dat moment een rechtstreeks contact had met de zaal en de mensen Isaak alle vragen die ze hadden konden voorleggen. Dit resulteerde in 2005 weer in het 2de boek genaamd: 'Mijn naam is Isaak'. Met het derde boek had ik zelf heel veel moeite. Vele tranen heb ik om dit boek gelaten. In dit boek vertelt Isaak wie ik ben en geeft hij mij bloot. Hoe mijn mediumschap werkt en wie Tresi is wordt hierin verteld. Ook vertelde hij in dit boek dat ik geen persoonlijkheid heb, maar een aangemeten persoonlijkheid. Een moeilijk boek voor mij toentertijd. Dit boek genaamd: 'Wie is Tresi?' kwam in 2008 uit. Het vierde boek komt voort uit de onderricht die Isaak een jaar lang gaf aan 12 studenten. Volledig in trance onderrichtte hij zijn studenten op problemen, angsten en blokkades in hun eigen leven. Vele lessen ontvingen zij. Dit boek is een letterlijk verslag van deze middagen waarin de studenten samenkwamen onder leiding van Isaak om hun lessen van die maand te bespreken. Ook ikzelf speelde hierin een dubbelrol. Terwijl ik in trance was vertelde Isaak ook over de lessen die ik gedurende dit jaar te verwerken kreeg. Onder andere kwam mijn scheiding van mijn ex-man en de problemen rondom mijn nieuwe liefde aan bod. Dit boek genaamd: 'Masterclass' kwam uit in het jaar 2009. Tegelijk met dit boek kwam ook boek 5 uit. Boek 5 bestond eigenlijk al. Jarenlang al gaat er iedere maand een nieuwsbulletin uit met daarin een onderwerp dat aan Isaak is voorgelegd met

daarin zijn antwoord hierop. Boek 5 genaamd: 'De woorden van Isaak' kwam dus ook in 2009 uit.

Naast deze boeken kwam er in 2005 ook een dubbel-cd uit genaamd: 'Volg de stem van Isaak'. Op deze dubbel-cd vindt u allerlei soorten meditaties. Deze dubbel-cd heeft Isaak zelf, volledig in trance dus, in één middag ingesproken. In 2009 zijn er ook twee luisterboeken uitgekomen. Het 1ste boek: 'Bekijk het, voel het en laat het los' en het 2de boek: 'Mijn naam is Isaak' zijn door professionele sprekers ingesproken. Op het 2de luisterboek: 'Mijn naam is Isaak' heb ik zelf ook mijn eigen Tresi-gedeelte ingesproken. Momenteel liggen deze luisterboeken ook bij de blindenbibliotheek en in alle boekhandels.

Dit boek 'Wybe, wat doe je nou?' is dus mijn zesde boek. Het blijft niet bij deze boeken. Vele zullen er nog volgen. Al mijn boeken, luisterboeken en de dubbel-cd zijn ook via mijn website www.tresibarroos.nl of bij mij zelf te koop.

U kunt me boeken voor alle bovengenoemde activiteiten. In de agenda op mijn website vindt u een overzicht van al mijn activiteiten waar u zichzelf voor op kunt geven.

Naast dit boek zijn dus ook de volgende producten beschikbaar:

- Boek 1 : 'Bekijk het, voel het en laat het los' + luisterboek
- Boek 2 : 'Mijn naam is Isaak' + luisterboek
- Boek 3 : 'Wie is Tresi?'
- Boek 4 : 'Masterclass'
- Boek 5 : 'De woorden van Isaak'
- Dubbelcd : 'Volg de stem van Isaak'

Al deze producten zijn te bestellen via www.tresibarroos.nl.

Voor al uw vragen, boekingen of bestellingen kunt u contact opnemen met mijn secretariaat, via e-mail adres: secretariaat@tresibarroos.nl of via telefoonnummer: 06-19817843.

Liefs, Tresi

Mijn dankbetuiging

Mijn dank gaat uit naar mijn hartsvriendin, Chantal de Vries, mijn rechterhand, mijn maatje, mijn moeder in de geestelijke vorm, mijn regelaar, mijn geheugensteun, mijn familie ondanks dat er geen fysieke bloedband is. Zonder Chantal was het boek ‘Wybe, wat doe je nou?’ nooit ter wereld gekomen.

Rijdend in de auto ergens in het land met de telefoon in mijn hand begon ik emotioneel te vertellen en zat Chantal aan de andere kant van de lijn te luisteren naar mijn verhalen en gelijktijdig te typen. Zo kwam het boek ‘Wybe, wat doe je nou?’ op het scherm. Na het laatste hoofdstuk ‘Het einde’ liet ik het boek zes maanden op de plank liggen, wachtend op het juiste gevoel van: de toestemming om dit boek in de wereld te brengen. Gelukkig maar, omdat het boek was nog niet af. Na het hoofdstuk ‘Het einde’ heb ik mezelf de moed gegeven om zelf door te typen en jullie mijn belevenissen en gevoelens uit te leggen.

Bekroond met een huwelijk en nog een geschenk van de Goddelijke wereld gaat dit boek zijn werkelijke einde tegemoet. Maar voordat ik hierover ga vertellen, wil ik eerst nog mijn dank uitspreken.

Lieve Chantal, ik dank jou en Isaak dankt jou voor je toewijding, doorzettingsvermogen en ook moed om ons te steunen, helpen en ook mij en mijn gezin te steunen en te helpen, onvoorwaardelijk. Die onvoorwaardelijkheid is zeker een feit. Bedankt Chantal, jij inspireert mij omdat onvermoeibaar, nooit in schommeling van je emoties, tijdloos en vol geduld, leef jij je leven en voed jij Sky Isaak Romeo in de tussentijd op.

De kleine Sky, die ook een geschenk van God is, ook hij inspireert mij met zijn ondeugendheid, zijn boosheid en natuurlijk zijn verdriet als hij daar behoefte aan heeft om aan toe te geven. Sky, jij bent mijn kleine held, liefs van jouw tweede mama.

Ook wil ik Wybe danken dat hij de moed heeft om zichzelf zo kwetsbaar op te stellen en mij de toestemming gaf om dit in boekvorm uit te geven. Puur om de medemens te kunnen overtuigen dat als de liefde goed is en de omstandigheden niet, behoudt de liefde en verander de omstandigheden. Dat is de enige echte boodschap in dit boek waar ik ondertussen volkomen overtuigd van ben en hoop dat hetzelfde voor de lezers geldt.

Ook wil ik mijn vier kinderen bedanken. Mijn oudste zoon Johnny Barros, Jeffrey Barros, Jerony Barros en natuurlijk onze Angel Janelle Barros. Alle vier hadden ze de moed om onpartijdig toeschouwer te zijn van deze heftige gebeurtenissen en toch de liefde voor Wybe en mij te behouden. Nooit hebben ze Wybe hierop veroordeeld, hoe heftig het ook overkomt tijdens het lezen van dit boek. Mijn kinderen zijn gelukkig kinderen die emotioneel zeer stabiel zijn, het objectief aan kunnen zien en ook zonder oordeel het kunnen begrijpen. Wybe heeft een hechte band met die vier kinderen. Ondanks dat ik vaak het slachtoffer was, werd die band tussen hen hier nooit door verbroken. Achteraf gezien gelukkig maar.

Ook wil ik een goede vriendin bedanken, Christine genaamd en ook Simone omdat die twee horen bij ons, die een vierenheid zijn. De vier musketiers zo benoemen we onszelf. Christine is vele uren aan het verbeteren geweest van dit boek, taaltechnisch. Omdat de precisie van haar kunnen mijn spreektaal in de war bracht, was ik meteen resoluut en besloot ik om het boek weer terug te brengen naar de oorspronkelijke beginstaat waar ik mijn goedkeuring op had gegeven. Dit heeft Christine's ziel gekrenkt maar ik weet dat de musketier Christine uiteindelijk alleen maar mij wilde beschermen in mijn onvakkundige Nederlandse taal. Ik koos ervoor dit boek uit te brengen in mijn spreektaal en niet voor de correcte Nederlandse taal. Lieve lezers, dit maakt voor mij juist het onderscheid van: niet in kaders lopen maar puur jezelf zijn en laten zien in je zijn. Nogmaals Christine, bedankt voor de vele uren corrigeerwerk en vergeef me voor mijn definitieve besluit.

Dan blijft mij nog Isaak, mijn dierbare gids, over om te danken dat hij mij moed toesprak als ik geen moed meer had. Dat hij me de kracht gaf op het moment dat ik geen kracht had. Dat hij mij ook steeds adviseerde om door

te zetten en niet mezelf te laten gaan in mijn wanhoop en mezelf als leermeester neer hoor te zetten voor de mensheid, die Isaak en natuurlijk zijn instrument nodig hebben. Ik, die naast mijn mediumschap puur mens ben en ook menselijke gevoelens, angsten, pijnen, tranen en blijdschap bezit maar ondanks mijn menselijkheid ook de gave bezit die ik nu jaren achtereen keer op keer aan de mensheid in de live vorm laat zien. De woorden: oordeel nooit vooraf maar achteraf, hebben mij veel steun gegeven. Dat wens ik ieder toe, deze spreekwijsheid.

Kennen jullie het verhaal nog van de ongebooren wens? Zoveel verdriet heeft dat ons gegeven. Tijdens Koninginnedag 2010 hebben we afscheid genomen van onze verzamelde goederen van onze Sunshine Heaven, die nu in de heaven is. We hadden een mooi jurkje van Simone en Christine uit Engeland gekregen. Dit jurkje was werkelijk een trekplaatje. Iedereen wilde dit jurkje van ons kopen door middel van een bod. Wybe en ik keken elkaar aan en Wybe zei tegen me: “Wil je dit echt?” Ik zei: “Nee”. Hij rukte het jurkje van de grond en gooide het op een veilige plek. Ondanks de terugkerende vraag en weer een bod bleef het antwoord: “Nee”. Dit jurkje en de twee echo’s van Sunshine, die uit de prullenbak gekreukt en wel door Chantal waren gehaald, en een mooi klein wit T-shirtje met de woorden: mama is de mooiste, hangen nu in een lijst op een ereplek in onze woonkamer. Zo wordt Sunshine niet vergeten in onze harten en herinneringen. Na het grote verschrikkelijke nieuws dat er geen leven in mijn buik meer was, was ik boos en verdrietig en smet ik de echo’s zo in de prullenbak.

Ons huwelijk is bezegeld met blij nieuws, dat ik gisteren ondervond. Omdat ik last had van onderbuikpijn dacht ik aan een blaasontsteking. Ik had pijn en jeuk en het vrijen deed zelfs zeer. De huisarts kon mij meteen ontvangen. Chantal zei: “Jij liep twee weken voor mij met je ongesteldheid. Waarom ben je nog niet ongesteld?” Ik dacht: ja kind, dat is altijd zo. Ik ben nooit regelmatig ongesteld en zwanger kan ik toch niet worden omdat Wybe’s zaad is getest en blijkt traag te zijn. De huisarts deed zijn werk en zelfs zijn assistente deed voor het eerst vriendelijk tegen me toen ik zei: “Mag er met deze urine ook een zwangerschapstest worden uitgevoerd?” Ik moest van Chantal om een zwangerschapstest vragen. Ik mocht wachten en opeens

werd ik apart geroepen. Ik had inderdaad een blaasontsteking en ja, ik was inderdaad zwanger. Ik viel bijna om en hield me vast aan de muur. De assistente zei: “Dit was zeker niet gepland?” Ik zei trillend: “We wachten al twee jaar op ons kind”. We moesten het traject van IUI in het ziekenhuis ondergaan. Dat is het wassen van zaad. Bij IUI wordt het goede zaad dan ingespoten. Ik wees dit af en ook wilde ik geen IVF. Ik zei tegen Wybe: “Als God het wil krijgen we ons kind”. Maar mijn overtuiging was werkelijk nihil geworden.

Mijn lichaam is zwak. Mijn heupen zijn zwak. Ik heb last van bekkeninstabiliteit, hartkloppingen, maag en darmproblemen en een soort spierpijn door mijn hele lichaam heen. Dat is mij bekend, ook de Whiplash.

Ik vroeg mezelf af waarom ik nu steeds de trap op en af moest rennen tot het haast neervallen hierdoor. Waarom weer die ochtendyoga? We waren een paar dagen in Slagharen en ik voelde elke stap die ik zette. Ik zei tegen Wybe: “Zwanger worden is niks voor mij. Mijn lichaam trekt het niet, maar mijn geloof wel”. Ik ben sterker dan mijn lichaam. Dat heb ik tot op heden bewezen en als God ons dit kind geeft, is dat onze zegen op onze strijd van: als de liefde goed is maar de omstandigheden niet, behoudt de liefde maar verander de omstandigheden. Ik heb de liefde nog steeds. Wybe krijgt binnenkort weer zijn ontslag omdat ja, zijn contract wordt niet verlengd en dat is allemaal buiten mijn schuld om.

Ik bid en jullie hopelijk met mij. Laat me dit kind in Wybe’s armen leggen. Laat me die blik in zijn gezicht in mijn geheugen griffen als ons kind geboren wordt. Geef ons dit geschenk. Bid voor ons!

Liefs, Tresi